

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 13

Ple del Parlament

Sessió 11, primera reunió, dimecres 9 de març de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Debat general sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional 255-00001/11	3
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones 401-00006/11	34
Debat general sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional (continuació) 255-00001/11	35

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Impress a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 11.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional (tram. 255-00001/11). Grup Parlamentari Socialista i Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.

La presidenta

Molt bon dia, comença la sessió.

Abans d'iniciar-la, els recordo que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, les diputades Alícia Romero Llano, del Grup Parlamentari Socialista, i Àngels Martínez Castells, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, han delegat el seu vot en els portaveus dels seus grups, la senyora Eva Granados i el senyor Joan Coscubiela, respectivament.

Debat general sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional

255-00001/11

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat general sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional.

D'acord amb l'article 153 del Reglament, aquest debat general es regirà segons el que estableixen els articles 151 i 152 del Reglament i la seqüència acordada per la Junta de Portaveus.

Atès que aquest debat es fa a iniciativa de dos grups parlamentaris, començarem amb la intervenció dels representants d'aquests grups per tal d'exposar els motius de la seva sol·licitud, per un temps màxim de deu minuts. En primer lloc, té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, consellers, conselleres, diputats, diputades, entitats que avui ens acompanyen, em plau obrir aquest debat en nom del Grup Socialista en un ple específic sol·licitat pel nostre grup i el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Tot just fa ara dos anys, aquest Parlament es va reunir també en sessió plenària per abordar els temes que avui hem vingut a debatre aquí. I vull començar la meua intervenció fent servir les mateixes paraules que va emprar llavors Eva Granados.

Deia Eva Granados: «El Grup Parlamentari Socialista hem demanat aquest Ple perquè volem fer coincidir la principal preocupació dels catalans amb el debat i l'acció política al Parlament i del Govern. Volem situar al centre de l'agenda política la vida quotidiana dels catalans i les catalanes, la que no s'escriu als llibres d'història, però que és la que verdaderament importa. Si abans de la crisi l'agenda social era important per als catalans, la seva durada, la seva severitat, la seva intensitat, han fet que aquesta preocupació en els catalans hagi augmentat un 200 per cent. L'atur, la precarietat, són els principals problemes dels catalans i les catalanes, i aquí cal sumar la preocupació per l'educació, l'accés a l'habitatge, la sanitat, les polítiques socials. És a dir, l'ocupació i la xarxa de protecció social són el centre de les preocupacions dels catalans» –acaba la cita. I són paraules que, malauradament, segueixen vigents.

Fa dos anys, el Grup Socialista, conjuntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, va presentar diverses propostes de resolució: sobre pobresa energètica, sobre dependència i autonomia personal, sobre transparència i pla de retorn del deute de la Generalitat amb les entitats prestadores de serveis socials i sobre millores de la renda mínima d'inserció i sobre la garantia d'ingressos mínims. Així mateix, el nostre grup va presentar propostes de resolució en relació amb la situació econòmica, sobre els barris en crisi, sobre la necessitat d'un model d'intervenció so-

cial basat en un sistema de serveis socials ben dotat per donar resposta a les desigualtats i a l'emergència social, sobre ocupació, sobre educació, sobre infància, sobre beques menjador i sobre habitatge.

Fa dos anys, moltes entitats i molts opinadors i opinadores van criticar la migradesa de les mesures finalment adoptades pel Ple. La Taula d'Entitats del Tercer Sector de Catalunya va emetre un comunicat dient que –ho cito literalment– «les entitats socials consideren insuficients els acords del Parlament sobre la pobresa» i que les divuit resolucions aprovades al Ple suposaven –i ho torno a citar literalment– «tímids avenços en temes com les beques menjador, la pobresa energètica o la renda mínima d'inserció». No voldríem queenguany succeís el mateix; no ens podem permetre només tímids avenços.

Dos anys després, les nostres reflexions, preocupacions, accions i resolucions tenen similar orientació, perquè la situació d'emergència social es manté i, fins i tot, s'agreuja. Segur que en la intervenció de la plataforma Pobresa Zero se'ns proporcionaran dades ben preocupants, i aprofito per celebrar que en aquest Ple –cosa que no va poder succeir fa dos anys– hi hagi una intervenció des del món de les entitats compromeses amb l'emergència social.

Del Ple de fa dos anys en vam dir «d'increment de la pobresa i les desigualtats», d'aquest en diem «d'emergència social i reactivació econòmica». Parlem de pobresa, de vulnerabilitat, d'exclusió social, de desigualtats, i també de reactivació econòmica, ocupació i vocació industrial del país, problemes que no poden esperar un gran dia que tot ho arreglarà. Són problemes que requereixen voluntat política per resoldre'ls, acords de govern, compromisos pressupostaris. Necessitem una política social ambiciosa, veritablement justa i equitativa, i un impuls a la reactivació econòmica i la creació d'ocupació, que per si mateixes creen oportunitats i permeten sostenir la Catalunya social.

Aquest debat no pot limitar-se a declaracions d'intencions, ni tampoc ha de convertir-se en una subhasta. El nostre grup no pretén l'erosió del Govern ni fer d'aquest Ple un instrument d'oposició. La nostra voluntat és la d'impulsar l'acció del Govern, d'arribar a acords el més concrets i ambiciosos possible i d'establir mecanismes de verificació dels acords i que donin continuïtat al debat que farem entre avui i demà.

Volem acordar entre tots i entre totes la necessitat d'elaborar el Pla per la inclusió i la cohesió social a Catalunya, amb una durada de quatre anys; un pla que reculli les estratègies globals d'inclusió activa que combinin mesures orientades als mercats de treball, l'accés als serveis de l'estat del benestar de qualitat i a uns ingressos mínims adequats. Per a l'elaboració del Pla caldrà disposar d'un diagnòstic acurat de la situació, d'indicadors de seguiment i avaluació i d'un compromís econòmic que podrà ser revisat en funció dels indicadors; un pla elaborat amb diàleg amb els governs locals, els agents i les entitats socials.

I també creiem necessari repensar l'estratègia de creixement, per tal que la reactivació econòmica arribi a tothom. Volem instar el Govern a reiniciar els contactes amb els agents econòmics i socials per establir les bases d'un nou diàleg social, com ho vàrem fer amb l'acord estratègic. Necessitem consensuar que les reformes per fer possible un model de desenvolupament econòmic sostenible, des de les perspectives social, econòmica i ambiental, sigui realitat. Un acord que posi l'accent en el nostre teixit industrial i que tingui com a objectiu la reactivació econòmica, al servei d'una ocupació de qualitat i amb drets. Un model econòmic basat en el coneixement i la innovació, no pas en la precarietat laboral i la devaluació salarial. No ho diem només nosaltres: el pacte «Més indústria» ens marca el camí a seguir.

Voldríem que el Parlament establís una agenda social permanent que assegurés la verificació dels acords d'aquest Ple i el seguiment exhaustiu de totes les accions de rescat ciutadà que la crisi econòmica i les seves seqüeles fan imprescindible. Som conscients que no tenim tot el marge que voldríem, però tenim capacitat d'atendre les necessitats més urgents i orientar les polítiques de reactivació econòmica.

Volem que el Govern presenti urgentment un projecte de pressupostos, que ens digui quants recursos pensa dedicar a les urgències socials i a revertir les retallades de drets i serveis públics que s'han practicat durant els darrers anys.

Cal diàleg, negociació i pacte amb el món local, els sindicats, les organitzacions empresarials i les entitats socials, i esperem també que n'hi hagi entre els grups parlamentaris i el Govern, amb motiu d'aquest Ple i més enllà.

En definitiva, volem situar l'emergència social al bell mig de l'agenda política catalana, amb –entre d'altres– el retorn a un copagament en dependència més just per a les persones amb discapacitat; la garantia de les beques menjador i el material escolar a tots els infants i joves que, tot i tenir-ne necessitat, no accedeixen als ajuts; el pagament de les factures d'aigua, llum i gas, així com les necessàries polítiques actives d'ocupació per a joves, majors de quaranta-cinc anys i aturats de llarga durada.

Mentre arriba la renda garantida de ciutadania, cal que la renda mínima d'inserció torni a ser un dret garantit. Cal que el Govern reconegui i ens digui quan liquidarà el deute contret amb les administracions locals i les entitats del tercer sector social i incrementar el nostre compromís envers la igualtat entre homes i dones i per a l'eradicació de la violència masclista.

Acabo, senyora presidenta, fent-me ressò de la carta que Save the Children ens ha adreçat a tots els grups de la cambra: «Si algú és especialment víctima de la pobresa, les desigualtats, l'exclusió social, l'assetjament sexual i la violència, són els infants. Les xifres són colpidores.» És evident, doncs, que necessitem una estratègia integral per eradicar la violència contra la infància, mesures integrals per lluitar contra la pobresa infantil i assegurar l'acollida i integració dels nens i nenes migrants, refugiats i víctimes de tràfic. La Catalunya rica i plena que tots diem defensar no es pot permetre ni la inacció ni la indiferència davant l'emergència social. De tots nosaltres depèn que aquest Ple hi doni l'adequada resposta.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Lluís Rabell, de Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, honorable, membres, consellers del Govern, senyores i senyors diputats, amics i amigues de les entitats que avui ens acompanyen. Bé, enmig de la situació que estem vivint, enmig dels patiments i mancances que afecten una part important de la societat catalana, semblaria gairebé sobrer haver de justificar la petició d'un ple extraordinari per parlar de mesures d'emergència social. Tanmateix, aquesta petició, formulada el mes de novembre de l'any passat, ha hagut de vèncer no poques dificultats fins a arribar al Ple d'avui. En aquells moments teníem un govern en funcions, ara tenim un nou executiu, al qual demanem l'adopció de mesures immediates, prioritats socials clares en totes les seves actuacions i la prompta presentació d'uns pressupostos responsables i coherents amb la gravetat d'aquesta situació.

Mireu, a finals del 2015 i a començaments d'enguany, tot un seguit d'informes i d'estudis rigorosos elaborats per Càritas, per Oxfam, per Comissions Obreres, per les Entitats del Tercer Sector, han confirmat una mateixa diagnosi: la nostra societat s'està tornant cada cop més desigual, més injusta i més empobrida. Venim d'anys de crisi i d'injustes i assoladores polítiques d'austeritat, i els seus efectes perversos, lluny d'apauçar-se, s'aprofundeixen i esdevenen crònics i colpegen amb especial virulència determinats col·lectius: persones migrades, famílies amb fills a càrrec i famílies que ja ens acostumem a anomenar «monomarentals», val a dir, unitats familiars que tiren endavant dones soles i sovint amb feines precàries i mal pagades. Tot plegat, dreça una hipoteca terrible, inacceptable, sobre el futur del nostre país.

I és que cal dir que la tan vantada recuperació que mostren alguns indicadors macroeconòmics referits a les xifres del PIB, del producte interior brut, o a les xifres globals de l'atur, no és gaire perceptible en les llars de la gent treballadora als barris humils dels nostres pobles i ciutats.

L'informe Insocat, un d'aquests als quals em referia, al final del 2015 ho resumeix d'una manera inapel·lable; diu aquest informe: «En la societat catalana es dona una creixent polarització. Els rics són cada vegada més rics; els pobres, cada vegada més pobres, i la classe mitjana s'afebleix. Cada vegada hi ha més persones en situació de pobresa extrema. La població que viu amb ingressos inferiors al 40 per cent de la renda mitjana no ha parat d'augmentar des de l'inici de la crisi, fins a assolir l'11,7 per cent l'any 2014. I, ahora, veiem com en un any s'ha duplicat el percentatge de famílies que pateixen carencies materials greus: el 16,8 per cent de la població el 2014, davant del 7,8 el 2013.»

I un factor agreujant, un fet d'ordre polític que nosaltres no ens cansarem d'assenyalar: les successives reformes laborals, singularment la reforma del 2012, votada en aquell moment pel Partit Popular i Convergència i contestada des del carrer per una vaga general que encara cueja, amb centenars de sindicalistes encausats avui dia, i que exigim veure derogada. «La darrera reforma laboral», diu el mateix informe, «ha donat lloc a un clar deteriorament de les condicions de treball –davallada de salaris, increment de la temporalitat, reducció del volum de treballadors i treballadores acollits a convenis– i a un increment de l'atur juvenil i de llarga durada. Avui, el fenomen dels treballadors pobres s'ha consolidat: un 11,7 per cent de les persones amb feina tenen uns ingressos que *no* superen el llindar de la pobresa i el 28,8 per cent dels menors de setze anys, a Catalunya, està en risc de pobresa.»

Són dades esgarrioses, indefugibles, però no ho perdem de vista en cap moment, xifres referides a persones, a conciutadanes i conciutadans, als quals ens adrecem sovint parlant-los de construir un nou país, d'endegar un procés constituent o a qui demanem que es pronunciïn sobre la independència.

Doncs, bé, escoltem –i serà útil que ho fem– què ens diu la gent que desenvolupa un treball social concret a peu de carrer a propòsit dels impactes que aquestes desigualtats tenen sobre la població: «La pobresa», diu Teresa Crespo, «comporta no poder ser autònom per prendre decisions, no poder assumir compromisos perquè cal viure al dia»; «en situacions de pobresa extrema», afegeix Mercè Darnell, de Càritas, «la planificació desapareix, i desapareixen, per tant, les decisions pensades.»

Parlar de pobresa és també parlar de salut: dels problemes de salut general de les famílies, d'alimentació en els infants, de salut mental en els adults. Entre les zones més benestants i els barris més desfavorits de Barcelona, de la capital d'aquest nou país que volem construir, la diferència d'esperança de vida, diferència atribuïble a determinants socials, ja s'enfila cap als onze anys. I parlar d'aquesta situació és parlar també de les esquerdes en la cohesió social i de desestructuració, és parlar d'una convivència soscaçada i d'una democràcia en qüestió.

«Les persones migrades», ens recorda, per exemple, Roser García, del Casal dels Infants, «han d'afegir a la seva situació econòmica precària l'estigma del seu origen, però han arrelat, tenen fills aquí, són veïnes i veïns dels barris i ja formen part del “nosaltres”.» I, efectivament, després d'anys de treballar i viure a Catalunya són moltes les persones que es troben a hores d'ara en situació d'irregularitat sobrevinguda en perdre la feina o en trobar tan sols ocupacions precàries.

I no pocs són els joves que esdevenen irregulars com a conseqüència d'aquestes circumstàncies dels seus pares. Sense permís de residència ni de treball només podran trobar feines en negre, com els passa a alguns joves tutelats per l'Administració, que moltes vegades surten del centre amb permís de residència però no pas de treball.

La crisi humanitària dels refugiats que truquen a les portes d'Europa ens hauria de fer reflexionar i reaccionar. Observant la perillosa deriva xenòfoba d'una part creixent dels estats i de l'opinió pública europea, podem preguntar-nos quanta desigualtat pot suportar la democràcia abans de veure ressorgir els vells dimonis que un dia la devastaren. I aquí, a casa nostra, ens hauríem de preguntar també com podríem sostenir un procés d'avenç democràtic, sigui quin sigui l'horitzó polític que cadascú propugni per a Catalunya, sobre la base d'una societat fracturada, malmesa o atomitzada.

Ens adrecem, doncs, a la responsabilitat d'aquesta cambra, perquè entomi la situació d'emergència social que pateix el país. I entenem que és necessari actuar sense tardança. Cap invocació d'un estat propi ideal, per fonamentada que sigui; cap denúncia, per fonamentada que sigui, també, dels incompliments del Govern espanyol, podrien justificar una actitud dilatant per part de la Generalitat. Hem de ser capaços de respondre a aquesta emergència amb els estris de què disposem mentre treballem tots plegats per enfortir els recursos de l'autogovern i eixamplar els seus ingressos.

El Ple que avui celebrem no pot, certament, substituir ni anticipar el proper debat sobre els pressupostos. En certa manera, però, el prefigura, perquè la realització d'un autèntic pla de xoc exigirà prioritzar inversions i racionalitzar despeses, lluitar contra un frau fiscal de proporcions insostenibles, cercar nous ingressos per via impositiva, però també revertir dinàmiques de privatització en els serveis públics, combatre eficaçment la corrupció o renegociar finançament i servei del deute.

Els debats i decisions d'aquest Ple extraordinari no poden ser, per tant, una mena de parèntesi social i, encara menys, assistencial enmig del nostre curs polític; ben al contrari, entenem que haurien de marcar tot el seu desenvolupament. És en aquest sentit que presentem tot un seguit de propostes de resolució, moltes d'elles conjuntament amb els companys i companyes del PSC.

Així, creiem necessari donar un impuls final a la tramitació de la Llei sobre la renda garantida de ciutadania, assegurar amb partides suficients l'accés a les beques menjador o fer front als impagaments que afecten les entitats del tercer sector i els ajuntaments. Cal actuar a favor de l'ocupació de qualitat i la recuperació salarial; atendre la situació del jovent que es veu empès a marxar del país en busca d'oportunitats. Hem d'abordar les problemàtiques vinculades a l'accés a l'habitatge i protegir les famílies contra els talls de subministraments bàsics; facilitar tant com sigui possible la regularització dels conciutadans i conciutadanes nouvingudes. I, menys que mai l'endemà del 8 de març, no podem romandre de braços plegats davant la xacra que representen les violències contra les dones que tants cops hem denunciat en aquesta mateixa cambra.

Finalment, cal dir que no poques entitats ens ho han demanat d'ençà d'aquell Ple sobre pobresa de fa dos anys: ens caldrà establir mecanismes efectius de seguiment de les decisions que adoptem, així com pautes d'avaluació dels seus impactes en les condicions de vida de la gent a partir d'indicadors rigorosos i reconeguts.

En un mot: la pobresa, les desigualtats, els estralls socials i mediambientals que avui constatem tenen a veure amb causes profundes, estructurals i sistèmiques. El seu creixement desbocat té a veure amb les polítiques públiques neoliberals desenvolupades amb intensitat aquests últims anys. Eradicar la pobresa, acabar amb aquestes causes, evidentment, depassa les possibilitats del Ple que encetem. Aquest hauria de ser, però, el nostre horitzó; revertir el model que ens ha dut fins aquí, la nostra ambició. Avui, més modestament, però sense perdre aquesta perspectiva, ens toca fer passes concretes, abordant les situacions més sagnants, les necessitats més inajornables.

La ciutadania de Catalunya gira el seu esguard esperançat i exigent cap a aquest Parlament. Senyores i senyors diputats, sapiguem estar a l'alçada d'una situació que, amb tota propietat, hem anomenat «d'emergència social».

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La Junta de Portaveus, de conformitat amb l'article 197.1 del Reglament, va acordar que comparegués i intervingués en aquest Ple la plataforma Pobresa Zero en representació de les entitats i els grups socials relacionats amb l'objectiu d'aquest Ple.

Ho aprofito, també, en nom de tota la cambra, per donar la benvinguda a les representants de la plataforma Pobresa Zero i també als representants de totes les altres entitats que avui ens acompanyen.

I, a continuació, té la paraula la portaveu de Pobresa Zero, la senyora Teresa Crespo.

Teresa Crespo i Julià (portaveu de Pobresa Zero)

Honorable president, conselleres, consellers, senyors diputats, diputades i companys del tercer sector, benvinguts. Bé, estic aquí en representació de la plataforma Pobresa Zero, i el primer que voldria fer és agrair a aquesta cambra que ens hagin convidat; que hagi convidat aquesta plataforma, Pobresa Zero - Justícia Global; que puguem, avui, aquí, exposar els nostres punts de vista, les nostres propostes, les nostres vivències, i, d'alguna manera, puguem veure tots plegats com es pot superar la crisi que avui estem vivint, i que no està encara acabada; hi han veus que ens diuen que ja no hi és, que ja l'estem superant, però la nostra experiència, la nostra vivència ens diu que l'atur no està encara superat, que les desigualtats no s'estan reduint i, en definitiva, que la pobresa no està disminuint, tampoc.

Per tant, aquest és l'objecte que, molt encertadament, aquesta cambra ha decidit de tractar, i a qui nosaltres felicitem i donem les gràcies per aquesta idea, i també perquè ens heu convidat a estar aquí. Crec que, per nosaltres, és la primera vegada que com a sector social podem parlar des d'aquesta tribuna. Per nosaltres això és molt important; és molt important perquè hi ha un tema que el sector sempre l'ha volgut també tenir, i és una mica aquesta capacitat de col·laborar, de treballar plegats; d'alguna manera, tam-

bé, que es reconegui la capacitat de treball que les entitats tenen; que, moltes vegades, amb pocs recursos, amb molta innovació, amb moltes ganes de resoldre, d'estar a prop d'aquella persona que pateix, hem buscat les respostes per a aquelles situacions, a vegades, emergents.

La plataforma Pobresa Zero - Justícia Global aglutina 3.200 organitzacions de l'àmbit social, de cooperació internacional, de pau, de drets humans, totes d'aquí, de Catalunya; majoritàriament, som entitats del tercer sector, però també hi han sindicats, col·legis professionals, representants d'universitats... Per tant, és, podríem dir, una bona representació del que és la societat civil. Cada 17 d'octubre sortim al carrer; sortim al carrer perquè se senti la nostra veu. I la nostra veu és per dir... És, el dia 17, el Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa. I sortim al carrer per conscienciar la ciutadania, per conscienciar els poders polítics, perquè és necessari combatre seriosament la xacra de la pobresa. I entre tots ho hem de fer, i no només uns o uns altres, sinó conjuntament; si tots ens hi posem, podem superar aquesta pobresa que cada dia és més severa i més profunda.

La plataforma té quatre portaveus: la Patricia Cantarell, la Núria Carrera, l'Oriol Illa i jo mateixa. En l'última, en la darrera sessió plenària es va decidir que parlés jo. Podria haver parlat qualsevol dels altres, i potser millor que jo, però aquesta va ser la decisió. Crec que és important el que..., bé, ens acompanyen, estan aquí amb nosaltres. I, per tant, els agraeixo que des d'allà facin el seu recolzament.

Bé, a l'octubre passat vam fer el nostre manifest i vam decidir que era un tema tan important que no ho volíem deixar de 17 en 17 d'octubre, sinó que volíem que estigués present cada dia del calendari. I vam fer un calendari amb tota una sèrie d'idees perquè cada dia tothom pogués mirar el calendari i dir: «Què passa avui amb la pobresa? Què passa avui amb les desigualtats?» I, en aquest sentit, aquest calendari i tot el manifest i compromís que nosaltres vam escriure i vam demanar a la població que s'hi adherís..., ha estat una constant durant aquests mesos. Vam estar parlant amb tots els partits polítics; vam, també, tenir una entrevista amb la presidenta del Parlament, que ens va escoltar. I una de les demandes que nosaltres vam fer és de dir: el Parlament ens hauria de recolzar; hauria d'assumir, com a parlament, una declaració institucional, que és aquest compromís de lluita contra la pobresa. Les entitats estem confiades, creiem que segur que aquesta sessió d'avui i demà podrà arribar a aquest acord que expressi la voluntat del Parlament per la lluita contra la pobresa i la desigualtat.

La meva exposició serà una exposició que es fonamenta sobretot en aquest document que vam fer per al dia 17 d'octubre. El tenen tots vostès, perquè en vam entregar un exemplar a cada un dels diputats i diputades. La idea és un document que és més que un manifest; és la reflexió de què està passant en el nostre país avui i quines són les grans línies que caldria esmenar i treballar.

El debat d'avui coincideix en un percentatge important dels punts. I és per això que jo parlaré des del document que la plataforma Pobresa Zero i Justícia Global va redactar, perquè, com a representant, crec que és un treball que va durar un any, no és qualsevol..., no és un fet d'avui per demà, i, per tant, ens sentim molt identificats amb les reflexions que hi han en aquest document. El debat d'avui, específic, d'emergència social, reactivació econòmica, gestió pública i necessitat d'una resposta institucional, crec que quadra molt amb una part del nostre discurs i dels nostres plantejaments.

A continuació, donaré algunes dades sobre la situació actual; potser una mirada a què passa en el món, què passa a l'Estat espanyol i què passa a Catalunya, que, en definitiva, és el que avui ens interessa.

Si mirem una mica què passa en el món, el Banc Mundial calcula, en el 2015, que hi havia 700 milions de persones que vivien en situació de pobresa extrema, que vol dir que, al dia, viuen amb 1,9 dòlars. Aquesta és la realitat. Si continua aquesta tendència, tots els grans acords que es van fer a les Nacions Unides per al desenvolupament humà no es compliran, perquè és evident que cada vegada..., el 2030 no tindrem..., no haurem eradicat la pobresa extrema, sinó que continuarem tenint-ne, o més, inclús.

L'informe Oxfam Intermón, que va sortir ara, al gener, parla que un 1 per cent més ric de la població posseeix més riquesa que el 99 per cent restant. No cal dir res més, és claríssim que hi ha una desigualtat enorme entre els més rics i els més pobres.

I, si parlem de l'Estat espanyol, les darreres estadístiques també ens diuen que l'Estat espanyol és darrere de Letònia, el país on s'han incrementat més les desigualtats. És evi-

dent..., és bastant vergonyant que hàgim de destacar precisament per aquest creixement de les desigualtats.

Si parlem de Catalunya, a Catalunya també ens trobem, per exemple, amb una altra dada: que només el patrimoni de la persona més rica equival a la renda anual de 150.000 famílies. Això ho tenim a casa nostra.

I ja, per últim, si parlem de Barcelona, a Barcelona –un estudi que es va fer sobre els barris de Barcelona, les diferències dels barris de Barcelona–, si comparem Pedralbes i Torre Baró, la diferència de la renda familiar entre aquests dos barris oscil·la entre el 241 per cent i el 38 per cent, i l'esperança de vida d'aquests dos barris és d'onze anys de diferència. A Barcelona moren onze anys més aviat les persones que viuen a Torre Baró que les que viuen a Pedralbes. Això és una injustícia social.

No creiem, per tant, que es pugui mantenir, acceptar, aquest increment de desigualtat i que pugui continuar, perquè si no parem aquesta tendència no aturarem la pobresa i no aturarem, per tant, les injustícies.

Voldria ara passar a algunes dades significatives de Catalunya. Quins són aquells elements que ens fan viure més a prop la crisi durant aquests vuit anys en què patim crisi? Parlaré de quatre temes.

Un, el mercat laboral. S'ha fet ja referència abans a les reformes laborals darreres, que, en ares d'una major productivitat i competitivitat, el que sí que han generat..., jo no sé si han generat aquesta productivitat, però el que sí que han generat és dualitat estructural entre els treballadors estables i els precaris.

S'han destruït llocs de treball, però la precarització de l'ocupació està claríssima, és cada vegada més gran, i més gran també en les dones, en les dones que pateixen la bretxa salarial, que pateixen contractes parcials, nivells ocupacionals baixos i treballs mal pagats, sobretot els relacionats amb tot el tema dels treballs de cura.

La precarització –quatre dades– és una baixa qualitat de contractació. Els contractes indefinits han baixat en aquests anys un 60 per cent. Increment dels treballadors autònoms, que són falsos..., falses..., fracassos. Molts dels treballadors autònoms el que fan és intentar sortir de situacions ja desesperades, però molts el que fan és perdre la capitalització del seu atur. Un altre model de contractació, la contractació a temps parcial, ha augmentat un 42 per cent. Davallada dels salaris. La davallada dels salaris el 2013 va ser d'un 1,5 per cent de mitjana, però en els salaris més baixos va ser del 14 per cent, i en els contractes nous, del 40 per cent. O sigui que la gent que ara és contractada té sous el 40 per cent més baixos que els que tenien anteriorment. I també, s'ha anomenat abans, els treballadors amb aquests sous no superen el llindar de la pobresa. I, per tant, tenim a Catalunya un elevat nombre de treballadors i treballadores que són pobres i que no poden viure dignament amb el seu salari.

I, ja per últim, en temes de contractació, cal tenir, també, en compte quin tipus de contracte. Avui dia..., una entitat social em deia: «Ens contracten la gent per hores i per dies.» I això és una dinàmica que mai s'acaba. I molta gent cobra en negre la meitat de les hores que treballa, perquè les empreses no paguen la seguretat social completa i només els asseguren per unes hores.

Davant d'aquesta situació, hom es pregunta: què construïm per al futur? Construïm la pobresa del futur, construïm una població que a la seva vellesa serà pobra, perquè el seu historial laboral serà d'atur, de llargues durades d'atur, de molts contractes esporàdics. En suma, una sèrie de factors que l'únic que fan al final és que no tindrà una pensió digna per viure dignament en la seva vellesa. I això ho fa el nostre sistema econòmic i social, i això es fa amb el coneixement de tothom. Cal canviar, cal repensar com es poden modificar aquestes circumstàncies, perquè és bastant insostenible.

Hi ha un tema que jo crec que no es diu prou, però cal..., almenys nosaltres, entre les entitats, moltes vegades ho copsem, perquè treballem amb gent vulnerable, amb dificultat per entrar en el mercat laboral ordinari. I sabem que no tothom treballarà en el futur, no tothom tindrà feina. Això ho sabem. Hi ha gent amb formació que no en troba, però gent sense formació, amb molts problemes socials, no trobarà feina. Jo crec que cal plantejar-se això d'una manera seriosa i no intentar ignorar-ho, sinó abordar la situació. Hauríem de ser més creatius per donar resposta a aquestes persones que es troben a l'atur i que potser mai treballaran, a aquelles famílies que estan tots desocupats i que a casa seva no hi entra cap prestació ni cap ingrés. No cal recordar que el 2015 només el

55 per cent dels aturats rebien una protecció. Per tant, la resta no rebia cap tipus de protecció per l'atur.

En definitiva, per tant, ens trobem en una situació... Malgrat que ens diuen que l'economia funciona, que l'economia va bé, la realitat del dia a dia de les nostres entitats..., és que no va tan bé com voldríem. I és veritat, l'atur ha baixat, i n'estem molt contents. Però, ha baixat ara perquè era Nadal o per alguna conjuntura puntual? A Catalunya, per exemple, estem en un 17 per cent. Crec que això és una bona notícia.

En definitiva, parlem de pobresa i desigualtat. Tenim la taxa AROPE, que últimament és la que s'utilitza, perquè és la suma de tres índexs, és la suma de l'índex que explica la pobresa, la suma de l'índex del llindar de la pobresa, és la suma de l'índex de la privació material severa i de la baixa intensitat de treball en una persona o en una família. Aquest índex, a Catalunya, ha augmentat. És inferior que a l'Estat espanyol. Però del 20 per cent estem al 26 per cent, quan a Europa està al 23 per cent. Per tant, no estem al nivell que voldríem o que desitjaríem.

Quan parlem de pobresa, per últim, vull dir que sempre parlem dels diners, no?, de l'economia. Però la pobresa és quelcom més que tenir recursos. La pobresa vol dir pobresa de factors relacionals, de factors culturals, familiars, formatius, laborals. I si no contemplem la pobresa en aquest conjunt de coses ens equivoquem sobre com hem de tractar la pobresa. I la pobresa, si jo dic que no és només ingressos..., també hauríem de tenir en compte que cal contemplar quines són les despeses de cada família. Perquè un pot tenir cent i si no té cap despesa és ric, però si un té cent i té un lloguer de cinc-cents és molt pobre, no? Per tant, quan parlem de pobresa, parlem d'aquesta complexitat que és la pobresa: entrades, sortides i tot el context de la persona.

Creiem, doncs, que és l'hora de canviar, de canviar la mirada sobre la pobresa, de canviar la mirada sobre l'economia que tenim. Cal pensar en una economia més solidària, més social, més pel bé comú, més respectuosa, per a les noves generacions. I, en definitiva, jo crec que el Govern i aquest Parlament tenen moltes possibilitats de canviar..., i de construir aquesta societat que tots volem.

Parlaré d'educació. Tenim claríssimes tots la Convenció dels infants, la Declaració universal dels drets humans... Tothom reconeix el dret a l'educació. Però, per què? L'educació és fonamental, l'educació és l'element que pot i permet..., desenvolupar i esdevenir una persona lliure, responsable, participativa en la societat. És la manera també que la persona sigui plenament subjecte de drets i de deures, perquè és conscient, és capaç. El nostre model educatiu és un bon model educatiu. Però, malgrat aquesta afirmació, crec que darrerament hem patit moments en què, sobretot per l'abandonament escolar, que a Espanya, i a Catalunya, encara que amb menys importància..., però hem patit i patim un fracàs escolar important. Estem al 22 per cent de fracàs escolar, quan a Europa estan al 14. Hem de lluitar per posar les mesures perquè no hi hagi abandonament escolar. Perquè aquests infants que marxen de les escoles són precisament els que són víctimes, normalment, de la pobresa infantil, i són els protagonistes de la pobresa quan siguin adults. No podem deixar ningú enrere. Cal fer un increment important d'inversió en educació. No hi valen davallades econòmiques, perquè aquest instrument, l'educació, és el millor per a la prevenció i per a la inversió en el futur de la ciutadania.

Hi han tres o quatre temes paradigmàtics que sempre se'n parla quan es parla d'educació, i s'han millorat, però seria hora, potser en aquesta ocasió, de veure com els podem superar del tot.

Un és el tema de les escoles bressol. L'escola bressol sempre s'ha dit que és un element que ajuda a l'equitat i el desenvolupament dels infants. I les escoles bressol resulten per a moltes famílies prohibitives, perquè s'han de pagar uns nivells que no poden, no tenen els ingressos suficients. Hem d'intentar salvar aquesta barrera per a algunes famílies.

S'ha parlat també molt de les beques menjador, i crec que és un tema que moltes vegades –beques menjador i d'altres tipus, de material i tal– hem d'intentar que no siguin percentatges. És veritat; bé, potser ja no tothom necessita el mateix. Però el que sí que us puc assegurar és que hi ha gent que se li dona un 50 per cent de beca, però el seu nivell econòmic no li permet pagar l'altre 50 per cent. I, per exemple, en temes de menjador, deixa d'anar al menjador perquè no pot pagar, i a vegades no ho vol dir, que no pot pagar aquest 50 per cent. Fem una beca total per a tota la gent en alguns temes, com és el de beques menjador.

I, en aquest sentit, hi ha hagut un tema que per a moltes entitats ens ha representat inclús organitzar alguns menjadors; per a joves o nens, infants, que surten de l'institut amb una jornada intensiva i que s'han quedat sense el menjador social. Això, algunes entitats a mi m'ho deien: «Hem organitzat un menjador per a aquests infants.»

Aquestes són, per tant, les línies que nosaltres, com a tercer sector, hem reflexionat i voldríem demanar. Una escola pública, de qualitat, diversa, inclusiva, gratuïta i d'accés universal. I cal no oblidar, i això per mi és molt important, el suport i l'acompanyament a les famílies. Perquè l'educació no és només l'escola. L'educació és quelcom més que l'escola. L'educació és la formació al llarg de tota la vida; l'educació és la capacitat educativa que té la família, com podem ajudar les famílies; l'educació és com l'entorn educa la família, com trobem noves alternatives per a aquestes..., hi ha una sèrie..., com trobem segones oportunitats per a aquestes persones. Tots aquests elements són educació. No podem només centrar-nos en l'escola.

Tercer punt. Voldria parlar del dret a l'habitatge, el dret de l'habitatge digne per a tothom. Crec que l'exercici d'aquest dret està reconegut per tothom, és evident. Però jo crec que la realitat econòmica del país en els últims anys..., vivíem en una bombolla immobiliària, i em sembla que ningú pensava que s'esvairia, aquesta bombolla. I en un moment determinat ens vam trobar amb un problema molt seriós sobre el tema habitatge. Tothom ho sap: Catalunya el 2015 tenia un 17 per cent d'execucions hipotecàries. El nostre país ha estat un dels que s'ha significat més en aquestes execucions. Crec que és un tema que no n'hauríem de tornar a parlar mai més, d'aquest. És veritat, ha disminuït, però cal eliminar-lo. Ha canviat. Les hipoteques abans eren... El pagament era..., per no haver pagat la hipoteca, i ara és per no haver pagat el lloguer.

Els lloguers, per a segons quina família, representa el 40 per cent dels seus ingressos; evidentment, arriba un moment que no el paga.

Hi ha un altre tema que no podem deslligar de l'habitatge, i és tot el tema del dret i la garantia als subministraments bàsics. Crec que tenim la Llei 24/15, que cal desplegar tots els reglaments perquè facin efectiva aquesta urgència. Cal afrontar l'habitatge i la pobresa energètica plegats, i resoldre-ho per sempre, perquè, ho vulguem o no, l'habitatge és un element marginador, és un element que dona inseguretat, que impedeix l' emancipació dels joves. En definitiva, hem de parar aquesta realitat, i hem de negociar amb la banca, hem de recuperar pisos buits, hem de tenir una possibilitat d'un major nombre de pisos socials, perquè tothom pugui viure en un habitatge digne.

L'últim tema que volia parlar era el sistema de prestacions, que jo crec que es pot millorar, i, sobretot, la renda garantida. Fa molt temps que parlem d'aquest tema: és urgent avui dia fer un canvi de model; primer, de tot el sistema de prestacions. És veritat que s'han anat creant moltes prestacions a mesura que han anat sorgint demandes, necessitats, i això ha donat el resultat d'un sistema en què hi han moltes prestacions, molt parcials, moltes de petita quantia i no gaires articulades entre si. Això caldria millorar-ho perquè optimitzaríem els recursos, perquè evitaríem tot el viacrucis de moltes persones que han d'anar a diferents llocs, finestretes, a demanar un petit ajut.

I, respecte a l'eix de la prestació, el més important és la renda mínima d'inserció. La renda mínima d'inserció durant anys ha estat el darrer recurs que teníem per ajudar i per donar una prestació a les persones que no tenien recursos. Fa deu anys vam patir un cop molt fort i encara avui dia no hem recuperat els nivells del 2010. Estem, per tant, en una situació en què jo crec que és necessari, d'una vegada per totes, en aquest Parlament, que es decideixi quina és la resposta que es dona a un article de l'Estatut, l'article 24.3, que reconeix el dret –no estem parlant de caritat, estem parlant d'un dret de la ciutadania– que tothom pugui tenir uns ingressos mínims per a una vida digna.

Sabem que no hi han recursos suficients, i d'això en som conscients, i, per tant, hauríem de buscar la manera, sigui la ILP de renda garantida o sigui una renda mínima diferent de la que tenim, però cal buscar una solució. I potser cal fer-ho a etapes, a fases. Potser hem de pensar quines són aquelles famílies que no tenen cap recurs, que tenen fills a càrrec o que tenen persones dependents, i que aquestes són les prioritàries; i potser progressivament hi podria entrar tothom que no tingués uns mínims ingressos. Aquest és un tema fonamental que jo crec que hem de resoldre.

Però voldria destacar que la renda mínima no és només una prestació. Per nosaltres, pel sector, la renda mínima és un recurs per ajudar les persones a canviar, a transformar

la seva vida, a millorar les seves competències; d'alguna manera, a fer-se responsable, a ser més autònoma. Hi ha tot un procés d'aquestes persones; que són els treballadors socials, els serveis socials, que recolzen tota aquesta tasca, que no ho podem oblidar. Només donant diners no resollem el problema.

I, l'últim, en el tema de renda garantida, crec que hi ha una cosa important a tenir en compte: hi han persones que no treballaran mai, per les seves circumstàncies –abans ja ho he dit–, hauríem de mirar, a l'articular la renda que sigui, com assegurem que aquestes persones tinguin també assegurada aquesta renda.

I, ja per acabar, voldria fer unes reflexions finals en el sentit de dir que hi ha una cosa que no sé s'interpretarà bé, però m'agradaria dir-la: no ens acaba d'agradar que es parli d'«emergències socials». Emergències socials vol dir que estem altra vegada parlant de paliar les urgències que tenim avui. Nosaltres no demanem això; això, evidentment que ho demanem, però demanem més. Nosaltres el que demanem és un canvi en polítiques socials. Volem polítiques socials transformadores, volem polítiques socials que no resolguin el tema d'urgències i plans de xoc, sinó que el que volem són canvis en profunditat. Unes noves polítiques més integradores, més preventives, amb visió de futur, centrades en la persona, i, sobretot, que apoderin la ciutadania.

Evidentment, per tant –ja per enumerar–, voldríem un canvi del model social i econòmic –ja sé que no sortirà d'aquesta cambra, ja ho sé, però, pensem-hi, què podem fer, cada u pot fer alguna cosa. Voldríem que s'impulsessin polítiques redistributives i redistributives que actuïn sobre les causes estructurals que generen desigualtats. Voldríem un estat del benestar que garanteixi l'educació universal i l'accés universal a la salut, a l'habitatge, als serveis socials, com a drets de la ciutadania. Voldríem un sistema de protecció que garanteixi el dret de tota la ciutadania a uns mínims vitals, i una millora, una gestió integrada dels serveis socials. Voldríem que es donés prioritat a les polítiques socials i que no s'acceptés la sacralització de la reducció del dèficit públic imposada pels estats europeus. Voldríem instaurar una fiscalitat justa i equitativa, que redistribueixi la riquesa i garanteixi els recursos suficients per assegurar aquesta vida digna de tothom. Tots tenim aquest dret. L'única manera d'aconseguir-ho és tenir una fiscalitat més eficaç: recuperar alguns impostos, com els de donacions i successions, com es tenien abans de la crisi, o bé lluitar contra l'elusió, contra el frau fiscal. Només així podrem tenir els recursos que necessitem per construir aquesta nova política.

Nosaltres desitgem un país més lliure; un país, per això, en què el benestar sigui per a tothom; en què hi hagin les mateixes oportunitats per a tots i que tots puguin tenir aquesta vida plena. Com a societat i com a membres d'una plataforma, ens sentim coresponsables de la lluita contra la pobresa i les desigualtats. I estem oberts al diàleg, a la col·laboració i a tot l'esforç necessari per caminar vers aquests objectius d'equitat, que estem segurs que tots els volem, i, per tant, ens uneixen.

Ja per acabar, voldria fer l'última demanda –l'última demanda–, a vostès, senyors diputats: és que aquest debat no sigui un motiu de desencís. Creiem fermament que el conjunt del Parlament s'hi comprometrà i confiem que hi haurà l'esforç d'arribar a un consens per una causa justa. Perquè hem de resoldre aquest tema, que ve ja de molt lluny.

I, l'altre dia, rellegint documents del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars, el Capsif, vaig veure un fragment, que llegiré per acabar la meua interlocució. Aquest document parlava, precisament, de la pobresa i afirmava el següent: «És necessari iniciar una reflexió al voltant del model d'una ciutadania més inclusiva i alhora més responsable, de la importància dels valors socials, del compromís social, com a factors per al desenvolupament de la persona, per construir una societat més cohesionada.» I afegia: «La pobresa ens continua interpel·lant perquè és molt més incisiva que els discursos, ja que es tracta del patiment de les persones. I, en conseqüència, el Govern i la classe política haurien d'identificar i potenciar urgentment nous instruments per lluitar contra aquesta greu realitat, a l'espera que en un termini raonable es pugui disposar d'aquesta societat que tots desitgem.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Finalitzades aquestes primeres intervencions, prosseguirem, ara, amb la intervenció del president de la Generalitat i dels altres consellers del Govern.

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt honorable presidenta del Parlament, consellers, conselleres, vicepresident, diputats i diputades, representants de les entitats del tercer sector, senyora Teresa Crespo, inicio la intervenció en aquest debat en nom del Govern: una intervenció que vull plantejar, i que el conjunt del Govern hem plantejat, amb la participació dels diferents membres que formem l'executiu que tenim, que tenen, una major responsabilitat en les polítiques socials, que són les matèries objecte d'aquest debat.

Tot i que la cohesió social, la lluita contra les desigualtats i la millora del benestar dels ciutadans és un objectiu comú de tots i cadascun dels departaments, hem volgut, tanmateix, concentrar les intervencions en aquells consellers i conselleres que tenen majors competències en aquestes àrees. De manera que els informo que després de la meua intervenció, i com ja s'ha dit, intervindrà, en primer lloc, el vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda, com a responsable de l'àrea econòmica del Govern, i que ens farà una descripció precisa de les condicions en què el Govern ha d'atendre la seva principal prioritat –la seva principal prioritat–, és a dir, l'atenció a les persones i als seus drets fonamentals, i, sobretot, dels objectius que pretenem per tal de blindar la despesa social en els propers pressupostos, perquè, efectivament, també volem uns propers pressupostos.

Després, la consellera de la Presidència, com a responsable de l'àrea social, que ens farà un repàs, també detallat, de totes les accions dutes a terme en compliment, d'una banda, dels compromisos adquirits, i exposarà, sobretot, els elements essencials del pla de xoc social que aquest Govern ja duia sota el braç des del primer dia del seu naixement.

Seguidament, intervindran les conselleres de Governació, Administracions Públiques i Habitatge... En aquest cas, ens explicarà, la consellera Borràs, de quina manera s'aborda el compromís per aconseguir que cap família vegi vulnerat el seu dret a un habitatge digne, i ens detallarà les accions dutes a terme i les previstes per complir amb el compromís que a cap persona o a cap família en situació de vulnerabilitat social se li tallin els subministraments bàsics per impagament.

Després intervindrà la consellera d'Ensenyament, que se centrarà, sobretot, a explicar com es combaten les desigualtats a través del sistema educatiu i de quina manera, i malgrat l'escassetat de recursos públics, s'ha prioritzat l'alumnat amb risc d'exclusió social i els centres de màxima complexitat.

Intervindrà, també, la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies, i que és obvi que la pedra fonamental sobre la qual descansa una societat amb capacitat per atendre les necessitats és l'ocupació. De manera que la consellera ens explicarà l'ampli abast social que té el seu departament: abraça totes les polítiques que tenen a veure directament amb l'ocupació, i també, de manera lògica, les que de manera més directa, com no podria ser d'una altra manera, incideixen en l'atenció a les persones.

I, finalment, el conseller de Salut, que posarà èmfasi en la raó per la qual cal continuar blindant el caràcter públic del nostre sistema sanitari i com la garantia del dret a la salut esdevé fonamental en la lluita contra les desigualtats.

Dit això, voldria fer una breu referència a les intervencions que m'han precedit. En primer lloc, i agraint-li també la intervenció a la senyora Teresa Crespo, representant de les entitats socials, dir-li que recollim el seu diagnòstic en tota la seva extensió, en allò que estem clarament d'acord; en allò que, segurament, les intervencions dels consellers i les conselleres poden matisar, però que en tot cas, sí que li vull reiterar la voluntat de trobar punts de confluència, de treballar conjuntament per donar resposta, que és el que hem vingut a fer aquí, a donar respostes després de fer una anàlisi, de fer una diagnosi i de tenir un debat intens. Finalment, donar resposta a les necessitats de les persones que ho passen malament i que més pateixen les conseqüències de la crisi econòmica, que, com molt bé vostè ha dit, aquestes conseqüències persisteixen, i en alguns casos s'han agreujat.

La cerca de l'acord i el treball conjunt amb les entitats socials, ja veuran tots vostès que és un element clar i un referent de l'acció d'aquest Govern.

Amb relació als grups proposants, dir-los, en primer lloc, que considerem que aquest, efectivament, és un debat oportú –és un debat molt oportú–, que coincidim en molts dels objectius, bàsicament, en els que consisteixen a millorar les polítiques socials, i creiem que hi ha marge serè i sincer per a l'acord. Hi ha marge si som capaços de moure'ns, tots,

en la línia de la bona predisposició i del realisme, que jo intueixo en les seves intervencions i que també els vull agrair.

En aquest sentit, per tant, els voldria exposar el que em sembla que és allò que tothom que ens està seguint espera d'aquest debat, i que crec que les seves intervencions han assenyalat i han situat a la línia correcta del que em sembla que la gent espera d'aquest debat, més enllà de les discrepàncies, que, òbviament, es posaran sobre la taula i que seran objecte de debat, i de debat intens.

Que no enganyem a ningú. Que ens diguem les veritats. Segurament no hi ha una veritat, però hi ha moltes veritats. Que ens diguem les veritats tant en la descripció dels problemes –que aquí, segurament, ens posarem d'acord fàcilment– com en la formulació de respostes efectives, que és el que hem vingut a fer aquí i que és el que espera la gent. Dit d'una altra manera, que no fem política fàcil, que no ens embardissem d'aquella manera a què tendeix certa política i que causaria una profunda decepció a tanta gent que avui té esperança que les seves condicions de vida millorin. No és una esperança tan utòpica, és una esperança ben serena, ben real, ben possible: que millorin les seves condicions de vida.

Tots sabem, per coneixença directa –i aquí no hi ha fronteres ideològiques, sinó per coneixença directa–, que hi ha moltes persones que ho estan passant molt malament i amb les quals sabem que no es pot jugar. Per això els demano –ens demanem tots plegats, jo m'ho aplico el primer– que tinguem un debat intens, naturalment crític, que caldrà, segurament, exigent i rigorós en l'exposició i en la disposició.

Els demano que prenguem exemple, per exemple, dels professionals o de les entitats socials que han d'atendre les necessitats directes de les persones que les pateixen en primera persona sovint, i que, malgrat que tenen motius per reclamar més recursos, motius per tenir més mitjans o que, fins i tot, poden qüestionar les polítiques perquè les troben insuficients, o perquè les creuen equivocades, o perquè hi tenen una lícita i legítima prevenció ideològica, que, malgrat això, aquestes persones, aquests professionals del món de la salut, de l'educació, dels serveis socials i d'aquestes entitats, tots, sense excepció, contribueixen a aguantar el sistema de protecció social amb una exigència, un rigor i una intensitat que hem d'homenatjar cada vegada que prenguem la paraula.

És cert que la crisi econòmica ha tingut i té uns efectes devastadors per a les persones i per a determinats grups de població, i que aquests efectes persisteixen malgrat el canvi de tendència dels indicadors macroeconòmics. Això és cert, i no ho perdrem de vista, i ho notaran a les intervencions del vicepresident, de les conselleres i del conseller.

Però no és cert que el Govern –i també ho comprovaran a les intervencions–, ni aquest ni els anteriors, no hagin tingut voluntat ni hagin esmerçat esforços per pal·liar, com a mínim, aquests efectes. Cert, hem d'anar més enllà, no ens podem resignar a *pal·liar*, sinó que, efectivament, hem de prevenir i hem de començar a iniciar un gir en el que és el model de política social.

Mai com en aquests darrers anys s'havia destinat un percentatge tan alt dels recursos disponibles per a les polítiques socials. En aquest cas, més d'un 70 per cent del pressupost de la Generalitat, fet que ens ha permès incrementar substancialment les aportacions en determinats programes clau com la renda mínima d'inserció, que, al 2015, s'ha arribat a 185 milions d'euros, el pressupost més alt de la prestació; les beques menjador, 46,3 milions d'euros en el curs 14-15, amb cobertura del cent per cent de la beca menjador per a l'alumnat en risc social greu i la previsió d'arribar aquest curs a 55 milions d'euros, o les polítiques d'habitatge, les quals hem passat dels 50 milions d'euros al 2012 a prop de 85 al 2015 i amb suport a més de 70.000 famílies.

I, respecte als indicadors sobre els nivells de pobresa, efectivament, són avui més alts, que no pas a l'inici de la crisi. No ho són gaire més, per això no ens satisfà. Perquè vol dir que patim uns nivells de pobresa estructurals també en èpoques de bonança, circumstància que, desgraciadament, els va invisibilitzar, i, per tant, hi hem de donar una resposta, una resposta que ataqüi l'arrel estructural d'aquesta pobresa i no els pics que la crisi econòmica pugui dibuixar en l'estadística. No és acceptable ara ni era acceptable aleshores, que teníem recursos per omplir el país de pavellons, rotondes i urbanitzacions.

Podem portar aquest debat al terreny de l'enfrontament polític partidista –crec que això no passarà, crec que els grups proponent s'han disposat a fer que no sigui així, i nosaltres, com a Govern, ja hi col·laborarem des del primer moment– o podem plante-

jar-nos, que és el que crec que farem, com afrontar conjuntament aquests reptes i buscar un gran acord entre Govern, grups parlamentaris i entitats socials, que ens permeti fer propostes possibilistes d'acció per resoldre aquesta problemàtica. Jo crec que hi haurà un ampli marge de consens i confio que les conclusions a què arribem al final del debat ens reconfortin amb relació als objectius i a les esperances que teníem dipositades tots plegats en aquest debat.

Com bé saben, creiem que en aquests moments, vistos els antecedents de les últimes dècades i especialment dels últims anys, l'únic camí que tenim ara a l'abast per disposar dels instruments i els recursos necessaris per enfortir el nostre estat del benestar –que aquest crec que serà un clamor transversal de tots els grups, reforçar l'estat del benestar– passa precisament per tenir un estat, un estat que volem que s'emmiralli en els països europeus més avançats, com Àustria i Dinamarca. I no només des del punt de vista econòmic, sinó significativament des del punt de vista social. Catalunya genera prou recursos com per poder disposar d'unes polítiques, una cobertura i uns serveis socials molt més potents i molt més eficaços que els que no té ara. Actualment, la involució autonòmica, la regressió competencial i l'ofec fiscal per part de l'Estat no només limiten els recursos que tenim al nostre abast –el dèficit fiscal– sinó la nostra capacitat d'actuació. Podríem trobar un munt d'exemples, d'aquesta direcció.

Jo en citaré només uns quants perquè en prenguin bona nota i sigui present al llarg del debat: dèficit fiscal de Catalunya, 15.000 milions el 2011, equival, aproximadament, a totes les despeses en salut, benestar social i ensenyament d'aquell mateix any. Catalunya és la segona comunitat autònoma en aportació de recursos tributaris al sistema de finançament autonòmic, però és la desena en recursos per càpita rebuts –la segona en aportació, la desena en recursos per càpita rebuts. Si es té en compte l'impacte del cost de la vida en cada comunitat, això encara empitjora, perquè aleshores Catalunya cau a la catorzena posició.

En el desplegament de la Llei de la dependència, malgrat el compromís de repartiment a parts iguals entre Estat i Generalitat del finançament públic –compromís de repartiment a parts iguals entre Estat i Generalitat–, el 2015 l'Estat hi va destinar 185 milions d'euros; la Generalitat, 894 –185, 894–, prop de cinc vegades més. Si la Generalitat hagués destinat els mateixos recursos que l'Estat, un 65 per cent de les persones haurien quedat al marge d'aquesta atenció.

Un altre. Fa més de quinze anys que l'Estat incompleix les sentències del Tribunal Constitucional –sí, sí, l'Estat incompleix les sentències del Tribunal Constitucional, sona estrany, però és així– i, concretament, en el terreny que fa més mal a la gent. Per exemple, a la gestió territorial del 0,7 per cent de l'IRPF destinat a finalitats socials. Una reivindicació del Govern de la Generalitat des de l'any 1998 i que implica les entitats socials catalanes, i que implica que deixin de rebre, justament, més de 20 milions d'euros recaptats a Catalunya. Tanmateix, l'Estat ha portat al Tribunal Constitucional mesures i actuacions legislatives empreses pel Govern de Catalunya per donar resposta a les necessitats de la ciutadania amb menys recursos, com és el cas del Decret de pobresa energètica, i, en canvi, ha implantat mesures restrictives, com el reial decret de l'any 2012, que limitava la universalitat de l'assistència sanitària.

El Govern ha avançat per tres anys consecutius els fons propis per garantir la inserció sociolaboral de les persones amb discapacitat en els centres especials de treball; més de 33 milions d'euros cada any, i aquest any 2016 tornarà a repetir-se la mateixa situació. S'ha anul·lat el Fons estatal d'acollida i integració, que suposava per a Catalunya 43,5 milions d'euros, i l'Estat gestionarà de manera unilateral el nou Fons d'asil, migració i integració creat per la Unió Europea. Bé. Aquesta llista podria ser inacabable i la deixarem aquí, que em sembla que ja és suficient perquè es facin una mica a la idea de quines són les actituds de cadascú.

Però, permetin-me una reflexió: aquell llistat és una mostra del fet que l'actitud del Govern de l'Estat enfront de Catalunya, que vol dir enfront de la gent de Catalunya –no ho perdin de vista– i les seves competències té efectes directes sobre les persones i, especialment, sobre les persones que més pateixen. I davant d'aquesta situació des de Catalunya ho hem intentat *tot*, però totes les vies han estat tancades, des de la sentència de l'Estatut fins al cop de porta a la negociació del pacte fiscal passant per la negativa a un

referèndum del qual n'hem tingut mostres evidents, justament aquestes darreres setmanes en el debat d'investidura al Congrés dels Diputats.

Així, doncs, el procés cap a l'Estat independent és l'única sortida a una situació de bloqueig i involució que acaba afectant la gent d'aquest país. La independència no és el miracle –no és cap miracle, que quedi clar– ni per si sola serveix per a res si no la dotem de contingut. Ser independents per disposar dels mateixos recursos o per disposar de les mateixes polítiques que aquests recursos ens permetin fer no serveix de re. Volem un Estat per decidir les nostres polítiques socials, les polítiques socials que vagin en la línia dels països independents de mida demogràfica i mida econòmica com les de Catalunya i que ja les estan fent amb resultats clarament diferents –clarament diferents– dels que l'actual marc polític ens permet d'aconseguir a Catalunya.

Per tant, aquest procés és un camí per donar resposta a les necessitats més bàsiques de la gent i així ho explicàvem al programa electoral de Junts pel Sí, i en aquesta mateixa línia em vaig expressar el passat 9 de gener a l'hora de sotmetre a votació d'aquesta cambra el programa de govern que va ser justament aprovat en el debat d'investidura. Deia, aleshores, recollint també les principals línies que havia presentat el president Mas en el seu debat d'investidura previ, que la primera prioritat –la primera prioritat, ho dic perquè, com que això sortirà, se'ns acusarà que no tenim prioritats clares–, la primera prioritat era fer un país més just, més equitatiu, més preparat, més culte, més segur i més saludable. I els vaig a detallar un seguit de prioritats en matèria de lluita contra la pobresa de renda mínima d'inserció, de protecció del dret a l'habitatge, de salut, d'ensenyament, suport a les famílies, acollida a persones refugiades, accés a la cultura, concertació social i creació de l'Agència Catalana de la Seguretat Social, que, de ben segur, avui anirem tractant en aquest Ple.

En aquests divuit mesos que ens queden –de fet, són menys; parlem dels divuit mesos perquè no marxem del marc mental per situar quin és l'espai de treball temporal d'aquest Govern– no ens podem creuar de braços. De fet, no ho hem fet. Ja des del primer dia hem començat a treballar amb dues línies fonamentals. En primer lloc, el pla de xoc social ofert pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí a la CUP i que el Govern assumeix com a propi. No entraré a detallar-ne les accions, perquè tindran oportunitat de fer-ho al llarg del debat, però sí en el fet que suposa un compromís i un pas endavant molt notable a l'hora de fer front a les necessitats de les persones que viuen una situació més complicada. Necessitem aplicar aquest pla de xoc social i necessitem les decisions prèvies que permetin que aquest pla de xoc social es pugui fer possible.

En segon lloc, el desenvolupament de les estructures d'Estat necessàries per desplegar les plenes competències com a Estat en polítiques socials. Com vostès saben, des de la passada legislatura es treballa en el desenvolupament d'aquestes estructures d'Estat. En l'àmbit social, precisament, el gran instrument a desenvolupar en els propers mesos és l'Agència Catalana de Protecció Social, l'agència que ha d'esdevenir agència pública on s'han d'integrar totes les prestacions del Govern i que ha de fer més fàcil –encara més– la relació entre la gent que té necessitats i la potència d'acció de les administracions.

A banda d'aquesta agència, haurem d'encarar també mesures legislatives que permetin disposar del marc jurídic del nou Estat. És el cas de la llei de promoció de l'autonomia personal, la llei catalana d'adopció internacional, la llei de creació de l'Agència de les Migracions de Catalunya, etcètera. O articular un model energètic propi mitjançant la creació de l'Agència Catalana de l'Energia per tal de superar les ineficiències del sistema energètic espanyol, que també, com el cas d'algun tipus de pobresa, també amenaça de ser cròniques, aquestes deficiències. Em refereixo a aquest model energètic perquè té una estreta relació amb la creació d'una estructura que permeti garantir un consum bàsic a totes aquelles persones i famílies que els serveis socials acreditin que es troben en situació de pobresa energètica.

Són només alguns exemples d'aquestes estructures que hem d'anar bastint aquests mesos per configurar aquest nou estat més just, més equitatiu i més solidari que tots volem.

Finalment, tenim dues línies d'avenç. Tenim el full de ruta marcat, tenim clar que la millora de la resposta a les necessitats socials de les persones que viuen a Catalunya passa per disposar dels recursos propis i dels propis instruments; per tant, hi insisteixo, de

l'estat propi. Però a curt termini ens falta un instrument fonamental per poder avançar, que es diu «pressupostos»: els pressupostos del 2016.

Tenim el compromís per tirar endavant el pla de xoc; ho han sentit, i ho sentiran reiteradament. Esperem que aquest Ple ens permeti també, a través de les propostes de resolució, consensuar mesures útils i aplicables. Però per tirar-les endavant necessitarem aprovar el pressupost. I per això esperem també el compromís dels grups d'aquesta cambra, que trobarem, segur, amplis espais de consens en la diagnosi, i segurament en algunes de les formulacions de resposta als problemes que descriurà aquesta diagnosi.

Crec que devem a la gent d'aquest país, als quals representem, un debat serè i uns plantejaments rigorosos i unes propostes factibles i realistes. I quan parlo de realisme em refereixo que tinguem clar que més d'un 70 per cent, com ja els he dit, del pressupost el destinem ja a polítiques socials; per tant, queda poc marge per reduir el 30 per cent restant. I que ara, ara justament estem condicionats més que mai per la nostra situació dins l'Estat espanyol.

Tenim molt clar quin horitzó volem, que és un horitzó ambiciós i sense renúncies i sense resignacions. Però hem de tenir clar també quina és la situació de la qual venim, en quin moment ens trobem i quins condicionants tenim. És des d'aquesta perspectiva, des d'aquesta recomanació de tenir un compromís i tenir la voluntat..., que tinguem també ara la mateixa responsabilitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Oriol Junqueras, vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

(Oriol Junqueras i Vies)

Presidenta, president, col·legues del Govern, diputats, representants de les entitats del tercer sector, ciutadans, tots plegats... Els nens nascuts l'any 2015 i els nens nascuts aquest any 2016 acabaran la seva etapa d'ensenyament obligatori, si no canvien les lleis al respecte, al voltant de l'any 2031. És l'any en el qual es jubilarà la generació més gran nascuda mai a la història d'Alemanya. Sortiran de la universitat, aquells que la facin, aproximadament a l'entorn de l'any 2040, que és l'any en el qual es jubilarà la generació més gran de ciutadans nascuts mai en la història de Catalunya. Acabaran la seva etapa laboral, si no canviessin les lleis laborals, aproximadament l'any 2085. I la majoria d'ells, si no canviessin les expectatives de l'esperança de vida que tenim actualment, co-neixeran el segle XXI.

Les decisions que prenem avui aquí o que prenem en qualsevol àmbit institucional a Catalunya, a Europa, en el món, són decisions que tenen una transcendència immensa, gairebé vertiginosa. Les cicatrius que es generen en el període educatiu obligatori, per exemple en l'abandonament d'aquest ensenyament, o que es produeixen en l'inici de l'etapa en el mercat laboral als joves que es troben a l'atur en un percentatge abominable, són cicatrius que els acompanyaran, a aquests joves, al llarg de tota la seva vida. Per tant, és evident que les decisions que prenem cada dia, les decisions que prenem en aquesta seu parlamentària, tenen una incidència i tenen unes conseqüències extremadament rellevants per al futur de la nostra societat.

Aquestes dades són especialment interessants –almenys així ens ho sembla– si tenim en compte que en aquests moments, en el moment present, abans de qualsevol tipus de redistribució social de la renda, ens trobaríem amb uns nivells de pobresa, sota el llindar de la pobresa, que pràcticament serien equivalents al 50 per cent de la nostra població. Després dels mecanismes de redistribució de la renda, dels diversos mecanismes de redistribució de la renda, en aquests moments, aquest gairebé 50 per cent de la població que es trobaria per sota del llindar de la pobresa es situa al voltant del 20 per cent.

És evident, doncs, que en aquests moments, malgrat totes les circumstàncies terriblement desfavorables, afortunadament hi ha una acumulació de capital social, de capital econòmic, de capital institucional, que permet encara afrontar alguns dels reptes que tenim plantejats. Si no fos així, si no fos per aquests mecanismes de garantia social, de redistribució de la renda, que en part són fruit de l'esforç fet per les mateixes genera-

cions, dels quals es beneficien o són fets per les generacions anteriors, la situació seria encara molt més greu.

Això ha de fixar la nostra atenció davant del fet que, en el moment present, aquests mecanismes d'acumulació, aquests mecanismes d'estalvi social, aquests mecanismes de reserva social estan clarament en perill. I s'ha explicat moltes vegades –ho explicava la senyora Teresa Crespo amb molta precisió–: els nivells d'atur altíssims, malgrat que s'han reduït en els darrers temps i que s'han reduït afortunadament de forma significativa, però els nivells d'atur continuen sent altíssims i determinen que els ingressos de bona part de les nostres famílies, els ingressos familiars, els recursos disponibles són extraordinàriament limitats. Ho són també, però –i això és una mala novetat– també entre gran part de la població ocupada que, malgrat estar ocupada i rebre una retribució per la seva feina, rep una retribució que està per sota del llindar de la pobresa. També és especialment preocupant en l'àmbit dels falsos autònoms, o és especialment preocupant en aquelles persones que es troben en l'atur i que difícilment, almenys ateses les expectatives actuals, es reincorporaran en el mercat laboral.

Aquestes persones que es troben en una situació de molta feblesa en el moment present perquè o estan a l'atur o estan treballant però amb uns ingressos per sota del llindar de la pobresa, o es troben en una situació de falsos autònoms, a més a més patiran les conseqüències de no disposar d'unes pensions, d'uns mecanismes de jubilació prou dignes. Són pobres en el present i seran pobres en el futur. Això erosiona la capacitat de resistència que té qualsevol societat, també la nostra, davant de les dificultats que es pugui trobar en el futur. Per això és tan rellevant qualsevol de les decisions que prenguem en aquests àmbits: en l'àmbit de l'ensenyament, en l'àmbit del combat contra el fracàs escolar, en l'àmbit de la incorporació dels joves al mercat laboral, en l'àmbit de la reincorporació dels aturats de llarga durada, en la protecció dels falsos autònoms, en la protecció d'aquells ocupats que estan rebent una retribució per sota del llindar de la pobresa.

Moltes d'aquestes actuacions, moltes d'aquestes accions que hauríem de prendre es veuen afavorides... –també es veuen perjudicades–, algunes d'elles es veuen afavorides per un context econòmic que, malgrat totes les incerteses internacionals, malgrat totes les dificultats amb les quals ens enfrontem i de les quals vostès són sobradament coneixedors, malgrat tots els «malgrats» tenen un comportament positiu. La nostra economia, l'economia catalana, va créixer l'any passat a un ritme del 3,4 per cent: és el ritme més alt de l'última dècada; l'últim trimestre de 2015 va créixer a un ritme del 4,1 per cent. La reducció de l'atur, el mes de febrer, ha sigut la reducció més alta en els últims vint anys en un mes de febrer. Per tant, hi han elements que conviden a una certa esperança.

Què explica aquests ritmes de creixement elevats clarament per sobre de la mitjana de la Unió Europea i clarament per sobre de la mitjana de la zona euro? Què ho explica? Ho explica la capacitat de les nostres exportacions, d'una economia que, malgrat tots els «malgrats» i malgrat totes les febleses, demostra una certa capacitat competitiva, o una notable capacitat competitiva. Un altre element que ho afavoreix és l'increment de la recaptació derivada del turisme. Un altre element clarament afavoridor i clarament per sobre de la mitjana del creixement està en la captació d'inversió directa estrangera i, per tant, en tots aquells aspectes que estan vinculats al sector exterior: exportacions, turisme, inversió estrangera.

El motor d'aquest creixement és en gran mesura també, al costat de tot això, l'increment de la demanda interna. Increment de la demanda interna que és..., que ha de conviure, que ha de superar totes les dificultats a les quals ens referíem fa un moment: un índex d'atur altíssim, uns nivells de retribució laboral per a persones ocupades que estan per sota del llindar de la pobresa... I, malgrat això, hi ha un increment de la demanda interna que es produeix en gran mesura fruit d'un esforç molt intens, i sovint molt dolorós, de despallanquejament, de desendeutament de les economies familiars.

Això, però, conviu també amb una realitat tremendament injusta, i també s'hi ha fet referència en la intervenció de la senyora Crespo. I són les diferències de renda que ella citava: en alguns barris de Barcelona, estan en una proporció d'1 a 7; en la mitjana de Catalunya, una mica més baixa, però tremendament altes, en una proporció d'1 a 6,5. Per tant, és evident que la nostra societat presenta elements d'insuficiència en la redistribució interna de la renda.

Nosaltres, la nostra societat, el conjunt de la nostra economia genera prou ingressos per fer front a aquestes necessitats? La resposta es «sí», evidentment sí, afortunadament sí: la nostra economia genera prou recursos i hauria de generar prou recursos fiscals per poder fer front a tots aquests reptes. Malauradament, aquest esforç de la nostra economia, aquest esforç de la nostra societat, aquest esforç fiscal, no està a disposició del conjunt de la nostra societat. I això explica bona part d'aquesta contradicció entre una economia que presenta símptomes positius, fins i tot molt positius en comparació amb el context internacional i amb el nostre entorn immediat, i, en canvi, unes deficiències en l'àmbit social terribles.

Quins elements erosionen, quins elements impedeixen, quins elements actuen com a sostractors d'aquest esforç fiscal posat al servei de la nostra societat? Un d'ells, és ben conegut per tots vostès, és el dèficit fiscal. N'hi han d'altres, efectivament, i també han de merèixer tota la nostra atenció. Tots aquells elements que puguin ser millorables en els criteris de despesa dels pressupostos de les nostres institucions públiques, també –també. La lluita contra el frau, també; la lluita contra el frau fiscal en especial, també. I, òbviament, per fer-ho possible necessitem una agència tributària que sigui responsable del conjunt de l'esforç fiscal dels ciutadans, perquè, si no, no pot combatre el frau fiscal d'aquells impostos que no controla.

Això ha de ser una excusa perquè no assumeixi les seves responsabilitats en aquells àmbits en els quals ja exerceix la seva competència? És evident que no pot ser mai una excusa, i, per tant, cal un esforç d'aquest Govern en el combat contra el frau fiscal, que li és propi de controlar, perquè són els impostos que li són propis o li són cedits. Això inclou, òbviament, un compromís ferm al voltant de la lluita contra la corrupció, que és un element que dispara els costos d'informació i de control de qualsevol economia, i que, més enllà del mal moral que produeix, produeix també un mal econòmic i, per tant, un mal social.

Aquests compromisos, el Govern els té assumits i els intenta gestionar cada dia. Les dificultats concretes també són ben conegudes per tots vostès, i ocupen titulars de diaris i capçaleres de noticiaris. I en poso alguna evidència al voltant de la qual em sembla que hi ha un amplíssim consens en aquesta cambra. I, si és així, està bé que aquests consens es visualitzi tantes vegades com calgui per poder-ho corregir. Un exemple: té sentit que si el Banc Central Europeu col·loca el seu crèdit, col·loca la seva oferta monetària al 0,05 per cent, aquests mateixos recursos es posin a disposició, per part de l'Estat, de les administracions subestats al 0,834, a un preu setze vegades superior?

Si això no fos així –i entenc que tothom està d'acord que no hauria de ser així, i si tothom està d'acord que no hauria de ser així seria bo que tothom s'expressés en aquesta línia– comportaria una major disponibilitat pressupostària del voltant d'uns 380 milions d'euros, més que tots els recursos compromesos en el pla de xoc social. És assumible aquest pla de xoc social?, és finançable aquest pla de xoc social? La resposta és: òbviament, sí. Depèn del context pressupostari global en el qual ens trobem, i que en gran mesura ens ve, encara, imposat.

Poso un altre exemple que em sembla que també genera un amplíssim consens, i que espero que es mostri cada vegada que en tinguem oportunitat. Si el finançament de les administracions subestats depèn d'una anomenada «bestreta», que es calcula sistemàticament a la baixa –sistemàticament, any rere any–; si aquest càlcul a la baixa d'aquesta bestreta comporta una liquidació positiva, segons el Govern espanyol, d'uns prop de 6.000 milions d'euros a l'Estat espanyol, en el cas de la Generalitat de Catalunya, 1.400 milions d'euros corresponents a aquesta bestreta mal calculada del 2014, i, si és cert que aquesta bestreta, tal com reconeix el Govern espanyol, s'ha de liquidar dos anys després, quin sentit té que, si una part d'aquesta bestreta mal calculada correspon al gener del 2014 i una part al febrer del 2014 i una part al març del 2014, la liquidació es produeixi al juliol o al desembre del 2016?

I és evident que no és el mateix –no és el mateix– a l'hora d'afrontar aquest debat disposar o no disposar d'aquests 1.400 milions d'euros. Que no és cap demanda afegida a re, que només és la constatació d'allò que el mateix Govern espanyol reconeix i explica cada dia. Per tant, si és així, entenc que tots estem d'acord –entenc que tots hi estem d'acord–, sense excepció, a explicar-ho en aquests termes. I entenc que tots es-

tem d'acord que no és el mateix disposar d'aquests 1.400 milions d'euros que no disposar-ne. Entenc que tots hi estem d'acord.

El mateix respecte als 380 milions d'euros que són l'equivalent a la diferència entre el 0,05 per cent dels interessos que el Banc Central Europeu posa en el mercat i la diferència entre el 0,834... El Govern de Catalunya, al mateix temps, i des d'aquesta conselleria en particular, i des de la conselleria d'Empresa, i des de la conselleria de Treball i d'Afers Socials en particular, ha d'ajudar a estimular la nostra activitat econòmica, perquè és el mecanisme primari de redistribució de renda, és un mecanisme primari de justícia social. Això ho hem de fer a través del programa RIS3CAT. En aquest cas, estem parlant d'uns 800 milions d'euros de fons europeus que han d'arribar entre ara i el 2020 i que s'han de convertir en una inversió efectiva de 1.600 milions d'euros amb tot el factor multiplicador que això té sobre l'activitat econòmica. I en això, òbviament, hi estem treballant.

També, a l'hora de facilitar la participació del món de l'empresa en el pla Juncker. El pla Juncker implica 315.000 milions d'euros per al conjunt de la Unió Europea, i aquí tenim una possibilitat d'accés no limitat, diguem-ne, i estarà en funció d'aquests projectes, i, per tant, d'aquesta participació, d'aquesta coparticipació privada i pública.

Ens correspon, també, una major..., una perfectibilitat en els mecanismes de control de l'eficiència de la despesa, també, ho hem explicat en diverses ocasions, i una valoració, que haurà de ser conjunta en aquesta cambra i que anirà lligada, en gran mesura, al debat de pressupostos, al voltant de la fiscalitat.

Sabeu que aquest Govern té..., en aquest sentit, ha marcat alguna prioritat, una d'elles és al voltant dels impostos de caràcter ambiental: estan associats a la llei contra el canvi climàtic que el Govern ja va presentar. O, per exemple, a l'hora de fer més efectius alguns aspectes fiscals ja existents, com, per exemple, l'impost sobre establiments turístics. O la implementació, finalment, de l'impost sobre dipòsits bancaris, que sabeu que també està bloquejada, en aquest cas, com en tants d'altres, per decisions que pren el Govern espanyol.

La reducció del servei del deute és, o almenys pot ser, un altre mecanisme d'augment de la disponibilitat pressupostària destinada a polítiques socials. Això no només passa per a aquest tipus d'interès que en aquests moments, des de l'1 de gener, està col·locat al 0,834, sinó que també passa per la renegociació amb aquelles entitats financeres, fonamentalment entitats financeres residents a l'Estat espanyol, al voltant de crèdits de caràcter estructurat, i és una feina que aquest Govern també està fent.

Finalment, un compromís que ja hem fet públic anteriorment, però que em sembla que és bo reiterar aquí: el compromís del Govern de blindar aquelles partides que tenen un caràcter social. És a dir, garantir que aquelles partides que en els pressupostos estan habilitades per una despesa de caràcter social, s'acabin destinant a partides socials, s'acabin destinant a compromisos socials, fins i tot, en el cas que, per la raó que fos, doncs, no es poguessin destinar o no s'acabessin destinant a la previsió social que estava prevista en el pressupost. Per tant, tots els diners que en el pressupost estiguin destinats a partides socials, garantirem que en l'execució estiguin vinculats a aquestes partides de caràcter social.

Totes aquestes, o bona part d'aquests compromisos, bona part d'aquestes eines, bona part d'aquestes possibilitats estan associades... –bona part, no pas totes, bona part–, estan associades, evidentment, a l'aprovació de pressupostos. I, per tant, també, tota la voluntat d'aquest Govern a negociar l'aprovació d'aquests pressupostos, d'obtenir el màxim consens possible de tots els grups que així ho tinguin a bé d'aprovar, atenent, també, els condicionants que explicava el president en la intervenció prèvia. I, per part nostra, segur –segur– que no quedarà.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, totes les persones que ens acompanyen, continuo amb la intervenció en nom del Govern reiterant el nostre compromís

amb aquest estat del benestar com a garantia de drets socials i la nostra ferma voluntat d'enfortir-lo, sent plenament coneixedors de l'impacte que la crisi econòmica té sobre una part molt important de la nostra ciutadania, però també que aquesta crisi no afecta a tothom per igual, així com que no acceptem la pobresa com un fenomen inevitable –això també ens ho ha dit la senyora Teresa Crespo en moltes ocasions– i no podem assumir el risc de tenir una societat cada cop més dual i polaritzada, on la situació de partida marqui un impediment per progressar econòmicament i socialment.

I el Govern actua, és clar que actua, malgrat que les seves possibilitats d'actuació són limitades, i que sovint hem trobat a faltar aquesta consideració en la diagnosi de la situació: el reconeixement que ens manca un sistema fiscal, en determinats aspectes un marc normatiu i instruments que ens permetin, precisament, incidir allà on s'originen aquestes desigualtats.

S'ha dit abans: l'agenda nacional i l'agenda social són indistingibles, i per això entenem que la millor eina de què podem disposar és un estat propi per poder posar el poder polític i el poder econòmic al servei del progrés social.

Volem posar enormement en valor l'esforç i la suma de compromisos que en els darrers anys s'han pogut dur a terme des del món local –ajuntaments, consells comarcals, diputacions, el tercer sector social i altres institucions– amb el Govern, com també l'esforç dels professionals, dels que estan en primera línia, des dels serveis socials, educatius, sanitaris... Perquè només des d'aquesta diagnosi compartida i el treball colze a colze és, efectivament, possible lluitar contra la pobresa en totes les seves manifestacions i evitar-ne la cronificació.

Afrontem aquest debat com una oportunitat, novament, d'entomar un repte: la reactivació econòmica, la millora de les polítiques socials, tocant de peus a terra amb la realitat i amb les dificultats que tenim, però, també, amb la voluntat d'acordar mesures que donin resposta a les necessitats de les persones. I no només des de la urgència de revertir determinades situacions, a les quals ens anirem referint, sinó també d'afrontar canvis estructurals que ens ajudin en la definició d'un país més just i cohesionat.

Però és clar que hi ha urgències que requereixen resposta immediata, i aquest és el sentit del pla de xoc social que aquest Govern vol assumir i vol desenvolupar en la seva totalitat; però, també, garantir a mitjà termini una major justícia social, la qual cosa requereix canvis molt més profunds, que van més enllà dels plans i de les mesures, diguem-ne, convencionals.

Tenim un antecedent pel que fa a aquest debat parlamentari –els grups proposants s'hi han referit–, un debat que es va produir el març de 2014, del qual vam sortir decebuts, segurament, tots nosaltres i els que ens observaven, però ara ens pertoca reintentar-ho cadascú des de les seves responsabilitats. Clarament, la del Govern és continuar esmerçant esforços i treballant perquè els recursos que ja generem puguin donar una resposta molt més eficaç que la que, fins ara, s'ha pogut donar.

Com altres països d'Europa i del món, Catalunya ha patit durament els efectes d'una crisi econòmica llarga i profunda, que ha anat acompanyada d'una crisi social que ha aflorat en forma d'increment de la pobresa, de l'exclusió social i de les desigualtats; i hem hagut de fer-hi front en unes condicions enormement adverses, a les quals ja s'han referit el president i el vicepresident. Per tant, no ho repetiré, no m'hi reiteraré; però és evident que hem patit incompliments, impagaments per part de l'Estat en qüestions especialment sensibles i flagrants, des d'un punt de vista de polítiques socials, així com la voluntat de tombar iniciatives impulsades, no només pel Govern, sinó també per aquest Parlament, per exemple, en la línia de crear nous tributs amb la recaptació dels quals poguéssim destinar nous recursos a afrontar aquesta situació d'urgència social.

També ens hem trobat amb una nul·la sensibilitat social envers les persones amb més risc de vulnerabilitat i l'exemple més clar –i s'ha dit, però crec que pertoca reiterar-ho– ens el vam trobar amb el recurs i la suspensió per part del Govern de l'Estat i del Tribunal Constitucional del Decret sobre pobresa energètica.

S'ha fet referència als indicadors, a les taxes; s'ha parlat de la taxa del llinar de la pobresa, també de la taxa Arope –hi ha fet referència la senyora Crespo–; podríem esmentar el coeficient de Gini, que és el que mesura el grau de desigualtats, com també, i fa un moment, el vicepresident esmentava una dada molt important que té a veure amb la taxa de risc de pobresa abans i després de les transferències socials.

En tot cas, fem aquest repàs breu de les dades ben conscients que ens ajuden també a emmarcar i a aproximar-nos al fenomen multifactorial de la pobresa, sabent que darrere les dades hi ha persones, les que viuen sobre aquest llindar de la pobresa, les que no tenen cap ingrés, les que tenen tots els seus membres a l'atur. Ja s'ha fet referència a aquelles que, malgrat treballar, estan en risc de pobresa per la migradesa del seu sou, que en molts casos l'únic de la llar en què conviuen amb els seus fills i filles. I des de l'inici de la crisi s'han incrementat i han aparegut amb més força, tot i que ja existien, situacions de pobresa energètica, alimentària i habitacional.

Però les dades, com deia abans, també ens mostren que els estralls de la crisi es manifesten de manera diferent en homes i dones; la desigualtat de gènere preexistent n'és la principal responsable. Ahir mateix, el dossier que presentava la Taula del Tercer Sector Social en ocasió del Dia Internacional de les Dones mostra una vulnerabilitat major de les dones en totes les etapes de la vida, tant si són laboralment actives com si cobren prestacions; la pensió mitjana és més d'un 30 per cent inferior en el cas de les dones que els homes, cosa que fa que, efectivament, en arribar a l'edat de jubilació, sigui el risc més alt; l'actual sistema de protecció presenta un biaix de gènere donant més pes a les pensions contributives vinculades a les cotitzacions laborals.

També hem de recordar, parlant de grups de població més afectats pels estralls de la crisi, les persones que pateixen algun tipus de discapacitat; com aquelles que viuen soles, el percentatge més elevat de les quals novament són dones; les persones majors de seixanta-cinc anys, o les llars monoparentals, que en més del 90 per cent són encapçalades per dones.

Malgrat aquesta situació i les limitacions econòmiques i pressupostàries a què ja s'ha fet referència abans, el Govern ha prioritzat aquesta inversió social amb accions i programes transversals que han volgut donar un enfocament emancipador i no merament assistencialista perquè puguin actuar com a polítiques anivelladores de les desigualtats.

I, en aquest sentit, voldria recordar l'ampliació del reconeixement formal de cobertura sanitària universal a tots els col·lectius exclosos pel reial directe llei estatal, i el reforç en l'acció de protecció de la salut als col·lectius més vulnerables. O el reforç de la justícia gratuïta, amb l'objectiu d'incrementar-ne els recursos. Com l'increment de les dades de consum cultural; sabem que la cultura millora notablement també la cohesió social i incrementa l'ocupació en llocs de treball d'alta qualificació.

S'ha parlat de la infància; les dades són terribles. Voldria recordar la signatura i la posada en marxa del Pla estratègic d'atenció integral a la infància i adolescència 2015-2018, en el marc del Pacte per a la infància a Catalunya, signat per totes les forces polítiques d'aquest Parlament. O el suport al tercer sector social, després d'una bona valoració conjunta que hem fet conjuntament Govern i Taula del Tercer Sector Social; després de tres anys de desplegament del pla acordat l'any 2012, estem treballant per definir un nou pla de suport al tercer sector social.

També des de la interacció social i sanitària com un instrument del Govern per promoure i participar en la transformació del model d'atenció social i sanitari, unint allò que tradicionalment s'ha conegut com el curar i el cuidar, però fer-ho de la forma més integrada possible per donar les millors respostes a les necessitats de les persones. O també amb un pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental i addiccions, amb la col·laboració de les entitats del sector per lluitar contra l'estigma associat a la malaltia mental, però també millorant el sistema d'accés als serveis residencials per a aquestes persones.

I amb accions per a una millor distribució del temps a través de la reforma horària. Permetin-me aquí un apunt específic, perquè els usos dels temps són un bon indicador de les desigualtats socials, i amb la reforma horària tenim l'oportunitat de redistribuir equitativament les feines; revisar quan, com i què fem en la nostra quotidianitat, deixant de subestimar les tasques de cura i domèstiques.

S'han fet molts esforços en els darrers anys per intentar redistribuir les rendes –aquesta ha estat una principal preocupació dels governs–, però amb el paradigma de la nova política s'han incorporat estratègies per redistribuir el poder, i toca, en el moment que vivim, introduir un nou vector com a factor de creixement i de cohesió: la redistribució del temps de vida quotidiana; en definitiva, la millora dels usos del temps.

I aquest Govern, i aquest Parlament, pot aconseguir unes quotes d'equitat i de cohesió més altes a partir d'un pacte nacional i d'una llei per a la reforma horària.

Parlant de lleis, aquest Parlament n'ha aprovat algunes molt rellevants, en allò que ens estem referint avui, des de la Llei d'accessibilitat passant per la Llei de formació i qualificació professional; la Llei per garantir els drets de les persones LGTBI; la Llei d'igualtat efectiva d'homes i dones, de què tant parlàvem ahir, però n'hem de parlar i l'hem de desplegar cada dia, evidentment; o la Llei de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica; la Llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya.

Accions específiques, també, en la lluita contra la pobresa; en què no partim de zero, perquè ha estat una constant en els diferents governs, també en moments de bonança econòmica, perquè la taxa de pobresa ja era –ja era– elevada.

I tots els esforços es realitzen de manera coordinada des de les administracions i amb altres agents implicats, com deia abans, amb un paper essencial del món local i de les entitats del tercer sector.

El març de 2014 es celebrava aquell Ple a què abans ens referíem, sobre la pobresa i les desigualtats, del qual va resultar una resolució que recollia un ampli paquet de mesures de lluita contra la pobresa. Ahir avançàvem que el 86 per cent de les seves actuacions estan finalitzades o en fase de continuïtat.

A continuació, el Govern va aprovar el Pla d'acció per a la lluita contra la pobresa i per a la inclusió social 2015-2016, un pla amb un pressupost específic de 1.066 milions d'euros que abordava la reorientació de les polítiques públiques, que tradicionalment s'han segmentat des d'un punt de vista temàtic i sectorial, cap a un enfocament molt més transversal. Ara, el Govern, el nou Govern, centra l'acció del seu dia a dia a garantir la màxima cohesió social. I això vol dir intensificar aquestes polítiques a través d'un pla de xoc, amb la voluntat de consolidar i reforçar mesures preses en els darrers anys, amb la cobertura de necessitats bàsiques –ocupació, habitatge–, amb una especial atenció en la millora de la qualitat de vida dels infants i joves de les famílies vulnerables; però també implementant noves accions, unes noves accions que necessàriament han de sorgir –també avui i demà– de la cooperació parlamentària.

I no estem parlant de bones intencions ni de bones paraules, sinó d'un autèntic pla de xoc amb accions de resposta immediata, d'altres que requereixen l'aprovació d'uns nous pressupostos, focalitzat en uns àmbits molt determinats, aquells que han anat apareixent ja en les intervencions dels grups proposants, també de la representant de les entitats socials: la pobresa infantil amb relació a la cobertura de les necessitats bàsiques, especialment en aquelles mesures orientades a garantir l'alimentació; el suport, també, a les entitats socials que desenvolupen aquestes actuacions d'atenció a les famílies més vulnerables; o a la pobresa energètica, o a l'habitatge, a la renda mínima d'inserció, amb aquesta necessitat de recuperar-la com un dret subjectiu; en l'àmbit de l'educació i de les escoles bressol, amb inversió prioritària en centres d'alta complexitat i zones més desfavorides; en l'àmbit de la dependència, que hem dit abans que era un col·lectiu especialment castigat en la situació de crisi pels incompliments reiterats del Govern de l'Estat; amb les polítiques de salut, en sentit més ampli; l'ocupació, o el Pla de barris.

En definitiva, contemplem i abordem aquest pla de xoc com un instrument més en la línia d'enfortir el nostre estat del benestar, però un instrument que marca clares línies d'actuació, concretes, en camps especialment sensibles, que ens serveix per desplegar lleis i per intensificar l'acció de plans de govern que estan al servei de les persones més vulnerables i de les entitats que amb elles hi treballen; un pla de xoc que volem aprofundir en aquest Ple i en el debat posterior com un pas més endavant en aquell camí que hem encetat i que volem culminar per aconseguir un autèntic canvi social i econòmic.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge
(Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. President, consellers, conselleres, membres de la Taula del Tercer Sector, senyora Teresa Crespo, diputats i diputades, em correspon a mi parlar-los d'habitatge i de pobresa energètica. I em permetran que comenci afirmant de nou el que els deia en la compareixença davant de la Comissió de Governació, i és que, com a premissa de la nostra acció, sempre i en tot moment, tindrem molt clar que l'estadística és això, estadístiques, però que, quan parlem de números, de fet, estem parlant de persones, de famílies, i, per tant, de gent que té problemes, de gent que pateix.

Així, doncs, el debat no serà qüestió de veure-hi –i es deia, també; em sembla que era la senyora Teresa Crespo que ho deia– si patim més o patim menys –i en aquest cas parlem de desnonaments–; si donem més o donem menys ajuts, que també lògicament ho hem d'explicar. Però sabem, i ho tenim molt clar, que un sol desnonament és, de fet, un drama i que cal lluitar per eliminar-los. Per tant, parlarem de nombres i estadístiques, lògicament, però tenim molt clar que parlem de persones, de drames vitals i que, per tant, doncs, cal donar-hi resposta d'una forma clara.

L'objectiu, com saben, del Govern és que cap família quedi privada d'un habitatge digne. I permetin-me, doncs, que els exposi quins són els quatre grans eixos que, en aquesta matèria, concretament la d'habitatge, doncs, ens inspiren.

El primer eix fa referència a les dimensions de programes socials d'habitatge, els quals esdevenen un aprova inequívoca de com podem lluitar contra la pobresa des d'aquest àmbit. Hem incrementat, com vostès saben, el nombre d'ajuts als pagaments de l'habitatge. I, en aquest sentit, teníem, doncs, l'any 2012, 22.000 ajuts, amb un pressupost de 50,8 milions d'euros..., a passar, el 2015, a 48.000 ajuts, per un valor total de 85 milions d'euros. Per tant, a les més de 48.000 actuacions que es fan concretament en aquest àmbit cal també sumar-hi el que són els 25.000 habitatges socials sota responsabilitat de la Generalitat, cosa que significa, doncs, que més de setanta mil famílies reben ajut directe per evitar l'exclusió residencial.

Per altra banda, també hem impulsat la mesa d'emergència de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, duplicant d'aquesta manera en només dos anys el nombre de sol·licituds resoltes favorablement, que ascendeixen, doncs, a 1.808 casos.

I hem triplicat el nombre d'ajuts a les famílies que resideixen en habitatges socials de la Generalitat de Catalunya i multiplicat per quatre la seva dotació econòmica. Per tant, hem passat de 1.272 ajuts, amb una dotació d'1,3 milions d'euros el 2012, a 4.034 ajuts, amb dotació de 5,8 milions d'euros, el 2015.

Hem, també, augmentat la implicació econòmica de la Generalitat amb les entitats, doncs, del tercer sector, fins arribar als 2,1 milions d'euros destinats a cobrir 1.686 habitatges de la xarxa d'habitatges d'inclusió social.

El segon eix que els mencionaré és afermar la col·laboració del Govern amb els ajuntaments. Aquesta és una eina clau, necessària, per treballar-hi d'una forma molt clara. Hem cedit 323 habitatges als ajuntaments i destinat 9,3 milions d'euros a les oficines locals d'habitatge, per tal d'assegurar una atenció, doncs, més personalitzada i més directa, de més proximitat.

Hem enviat també cartes a diversos ajuntaments amb casos de mesa d'emergència que no es poden resoldre amb el parc propi de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. I per què? Doncs, per informar-los de l'existència d'habitatges buits de grans tenidors als seus municipis i demanant-los que comuniquin si volen exercir-hi la cessió obligatòria per tres anys per resoldre els casos d'emergència social.

En aquest sentit, també les entitats financeres i els grans tenidors propietaris dels habitatges han estat informats dels habitatges buits en condicions d'habitabilitat en els municipis amb necessitats urgents, per tal de proposar-los la seva cessió voluntària.

Hem reforçat, també, la col·laboració amb els ajuntaments en el pagament del lloguer a les unitats familiars sense ingressos, per tal que els casos de famílies amb zero ingressos rebin una aportació de la Generalitat, i també de l'ajuntament on es trobi l'habitatge.

El tercer eix correspon a l'increment del parc públic de lloguer, de lloguer social per lluitar contra les situacions de pobresa i exclusió residencial. En aquest sentit, hem adquirit 166 habitatges fent ús del dret de tanteig i retracte al servei de les emergències socials, i també hem augmentat fins a 1.830 el nombre d'habitatges buits cedits per entitats finan-

ceres. Se'ns demanava que negociéssim amb la banca. De fet, ho fem –d'aquí els 1.830 habitatges–, però seguirem fent-ho; és del tot necessària la seva col·laboració perquè ens en sortim.

Hem aprovat també el reglament de l'impost sobre els habitatges buits, que grava, a partir de l'1 de març, els habitatges buits durant dos anys, que durant dos anys han estat buits, en els setanta-dos municipis de necessitat, que en diem, «acreditada», d'habitatge social. I hem obert expedients sancionadors a entitats bancàries i a entitats públiques de promoció de l'habitatge que mantenen desocupats pisos de protecció oficial. Aquest és un tema en què la llei ens empara i que no volem, a més a més, que en cap cas hi hagin pisos de protecció oficial, durant temps, tancats a casa nostra.

Finalment, el quart és: tracte a les actuacions que es deriven del pla de xoc que va presentar, i que defensa, Junts pel Sí. I, en aquest sentit, donarem solució, en un termini màxim de nou mesos, als casos pendents de les mesos d'emergència, a través de la direcció operativa d'actuacions d'urgència en matèria d'habitatges, que actuarà per resoldre'ls.

També l'Agència de l'Habitatge de Catalunya ha modificat el Reglament de la Mesa d'emergència de l'Agència de l'Habitatge, el passat 11 de febrer, i ho comunicava als ajuntaments, per ajustar-nos a la Llei 24/2015. L'Agència de l'Habitatge de Catalunya ja prioritza també, com saben, la destinació dels habitatges públics de lloguer per als casos de les mesos d'emergència; així com tots els habitatges adquirits mitjançant el tanteig i retracte, el qual s'està exercint, i es preveu que en els propers tres o quatre mesos la Generalitat disposi de més habitatge obtingut també a través d'aquest mecanisme i de la firma de nous convenis.

Esperem, també, incorporar els habitatges dels parcs públics municipals dels fons d'habitatge de lloguer destinats a polítiques socials, per mitjà d'una convocatòria d'ajuts als parcs públics municipals, que està com a requisit a la prèvia incorporació dels habitatges dels fons de lloguer destinats a polítiques socials.

Finalment, respecte al que fa estrictament a la matèria d'habitatge, podrem ampliar el nombre de famílies amb dret a percebre l'ajut al lloguer; així com el termini de presentació de sol·licituds per millorar el sistema de les convocatòries d'ajuts, sempre que, doncs –i aquí es mencionava–, s'aprovin els pressupostos del 2016. Aquest és un element del tot necessari.

Per tant, disposem d'eines, no suficients, però en disposem, d'eines, i volem, doncs, disposar de totes les que calen per poder donar respostes a les necessitats. I també tenim molt clar que treballem per resoldre totes les urgències, però, com els deia –i això és també un plantejament del Govern–, no renunciem a resoldre el problema de fons en matèria d'habitatge.

Pel que fa referència a la pobresa energètica, la prioritat del Govern és evitar que a qualsevol persona o família en situació de vulnerabilitat social se li tallin els subministraments bàsics per impagament. El Govern assumeix l'àmbit de la pobresa energètica com un objectiu conjunt de totes les administracions del país.

No vull deixar de mencionar aquí la gran feina que duen a terme els ajuntaments a través dels seus serveis socials, que, per mitjà de recursos propis, en molts casos, o dels ajuts d'urgències socials provinents de la Generalitat i d'altres administracions supramunicipals, donen resposta a aquells ciutadans que recorren a l'Administració més propera i, per tant, a l'ajuntament, per trobar una resposta als seus problemes.

Les administracions públiques tenen l'obligació d'actuar contra la situació de pobresa energètica, el Govern ho ha fet –ho ha fet–, a diferència –i vull remarcar-ho– del Govern de l'Estat, que no ha complert amb la directiva europea vigent.

Per tant, ens hem trobat amb la paradoxa que no tan sols el Govern espanyol no ha complert, sinó que, a més a més, ha posat pals a les rodes perquè nosaltres no poguéssim donar respostes des de Catalunya. Per tant, ens trobem enfront un govern de l'Estat que ens recorre i ens porta al Tribunal Constitucional per suspendre aquelles mesures que nosaltres aprovem i volem, amb elles, donar respostes al conjunt dels ciutadans. M'agradaria recordar-les, per l'evolució posterior d'aquestes, perquè en depenen actuacions futures.

La primera mesura del Govern va ser l'aprovació del Decret llei 6/2013, pel qual es va modificar la Llei del Codi de consum de Catalunya, que va introduir dues qüestions importants, com són: en primer terme, la concreció de la situació de vulnerabilitat eco-

nòmica –això és clau i necessari–, i la segona, l'obligació per part de les empreses subministradores de suspendre els talls de subministrament amb un informe dels serveis socials. Per tant, aquesta primera mesura hi era i va ser recorreguda i aturada.

La segona mesura va ser l'aprovació per part del Parlament de la Llei 20/2014, del 29 de desembre, de la modificació de la Llei del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en matèria de crèdits i préstecs hipotecaris, i, per tant, d'aquells que la seva vulnerabilitat econòmica els deixava en una situació difícil. En aquest sentit, doncs, hi havien noves obligacions d'informació a les empreses subministradores, i la creació del Fons d'atenció solidària de subministraments bàsics, que era l'instrument destinat a donar suport econòmic a les persones en aquesta situació de vulnerabilitat.

La norma actualment vigent a Catalunya –perquè aquesta, doncs, també va ser recorreguda en aquest àmbit– és la Llei de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica. Una norma que estableix la protecció de les persones i unitats familiars en situació de risc d'exclusió residencial davant dels talls de subministraments, els quals no es podran produir per motiu d'impagament d'aquestes persones o famílies en situació de risc d'exclusió residencial. Una norma, també, amenaçada per part del Govern de l'Estat i que podria ser recorreguda i suspesa.

Davant d'aquestes ingerències que afecten directament el ciutadà, el nostre compromís continua sent evitar a qualsevol persona o família en situació de vulnerabilitat social que se li tallin els subministraments bàsics. Per això, crearem els instruments i eines administratives necessaris i una estructura que permetés garantir uns consums bàsics a totes aquelles famílies en situació de pobresa energètica.

A Catalunya, segons dades del 2014, s'ha donat cobertura a 32.914 clients vulnerables, sense interrupció de subministrament: 16.229 d'energia elèctrica, 12.838 d'aigua i 3.847 de gas. I això és gràcies a la feina conjunta que hem fet les diferents administracions, les entitats socials, lògicament, i les entitats municipalistes. El repte que tenim al davant és donar sortida al deute, i per això vam impulsar una línia de subvencions amb criteris compartits amb els serveis socials per establir els mecanismes de tramitació i concessió.

El Govern va destinar l'any 2015 una partida inicial de 5 milions, com vostès saben, per aquest concepte, que era ampliable a deu. Però també sabem tots que, finalment, la concessió de 3.770 ajuts va tenir només l'import global d'1.146.654 euros. Hem de fer una avaluació, lògicament, de com ha funcionat la concessió d'aquesta subvenció; però també podem afirmar –a dia d'avui ho podem fer ja– que el resultat no ha estat l'esperat. Identifiquem diferents causes per les quals no s'ha esgotat el pressupost previst, i a això, lògicament, hi hem de posar remei.

La gestió ha estat més complexa al tractar-se d'una subvenció i no d'un fons. Cal recordar que aquest va ser recorregut i suspès, i que, per tant, lògicament, són necessaris més documents per poder resoldre la concessió. Per altra banda, les empreses subministradores i els serveis socials bàsics gestionaven una gran part del procediment de sol·licitud de l'ajut, i això, doncs, lògicament, potser també ha fet que aquest sistema, aquest mecanisme, no fos el més adequat.

El Govern és conscient que no es tractava d'una gestió simple, això ho sabem. Tenim present que aquesta línia d'ajuts esdevé un succedani imperfecte del Fons d'atenció solidària de subministraments bàsics, però no dubtin que treballarem per millorar en tot allò que sigui possible i per garantir una resposta més efectiva.

En aquest sentit, una de les millores que s'estudia és l'establiment de convenis amb entitats municipalistes per tal que la cancel·lació del deute de les factures impagades sigui més ràpida, senzilla i propera a aquelles persones en situació d'exclusió residencial. Tanmateix, però –vostès ho saben–, el Govern té el compromís de destinar una partida de 10 milions d'euros a pobresa energètica en el nou pressupost. I, paral·lelament, té previst que el romanent no executat en aquest pressupost 2015 es pugui destinar aquest any 2016 per aquest mateix concepte.

Pel que fa a les actuacions inspectores, el Govern aplica el Codi de consum de Catalunya, que estableix que les empreses prestadores han d'informar de qualsevol avís o comunicació referent a la manca de pagament del servei, dels drets que afecten la pobresa energètica i dels altres drets que tenen les persones consumidores en situació de vulnera-

bilitat econòmica. En aquest sentit, quan l'empresa subministradora hagi de fer un tall de subministrament, ha de sol·licitar, prèviament, un informe als serveis socials municipals.

L'Agència Catalana de Consum controla el compliment d'aquesta obligació per mitjà d'una bústia d'emergències que..., a disposició dels serveis socials, per tal que informin dels talls imminents.

En paral·lel, els serveis d'inspecció de consum estan tramitant les denúncies que l'Agència Catalana de Consum està rebent per talls indeguts. Sí, en tenim i els rebem. I, en aquest sentit, les comunicacions rebudes a la bústia d'emergència, en aquest moment, sumen un total de cinquanta-sis expedients sancionadors.

En darrer terme, m'agradaria expressar que el Govern està estudiant diferents mesures per tal de facilitar a la ciutadania un coneixement precís i més general dels drets respecte a la garantia i continuïtat dels subministraments bàsics d'aigua, llum i gas.

I, per acabar aquesta meua intervenció, m'agradaria assegurar-los que treballem intensament per donar el tomb a la situació d'emergència que avui vivim amb les eines de què, a dia d'avui, disposem, les que tenim al nostre abast. Sense oblidar, com bé se'ns deia, i com bé creiem, que cal afrontar polítiques d'habitatge que no són només les estrictament de caire d'emergència social.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Senyora presidenta, honorable president, entitats que ens acompanyen, diputades i diputats, seguint el fil exposat pel molt honorable president i també pel vicepresident i les conselleres que m'han precedit respecte a la importància del sistema educatiu..., el sistema educatiu, tot i no ser al sistema de previsió de serveis socials, és un recurs molt important per a la lluita a favor de la igualtat d'oportunitats i contra l'exclusió social, atès que ajuda a prevenir els possibles riscos d'exclusió. Per tant, esdevé un factor important per reduir les desigualtats existents en una societat.

Els nostres centres educatius, com els he dit, no són als serveis socials bàsics, però compleixen amb una de les funcions socials més importants que tenen encomanades, que és propiciar que aquelles persones que disposin de menys recursos tinguin avui, i en un futur, les mateixes oportunitats educatives i formatives que la resta.

Aspirem a proporcionar la millor educació a les noves generacions i, més enllà, a continuar donant oportunitats educatives a tothom durant tota la seva vida. Aquest és el nostre marc de referència. Una societat ben formada és una societat –i en som tots molt conscients– més cohesionada i amb més progrés.

En els últims anys, la crisi econòmica viscuda arreu d'Europa ha colpejat durament la nostra societat, i a Catalunya especialment. Mai un govern ha hagut de fer front a necessitats socials tan greus i profundes, com tampoc mai un govern ha disposat de tan pocs recursos econòmics com fins ara. Enmig d'aquesta preocupació en situació social, el sistema educatiu, com ho han estat altres polítiques i entitats socials, moltes avui presents, ha estat un coixí molt important contra les desigualtats i un important instrument de confiança positiva per al futur d'aquestes persones.

Malgrat que les desigualtats socials i econòmiques han crescut molt i han provocat una fractura important, l'escola, l'institut, les nostres escoles, els nostres instituts, han ajudat a compensar aquestes desigualtats per tal que no s'eixamplessin en l'àmbit educatiu. El sistema educatiu català ha estat i és un pilar en la lluita contra les desigualtats, i les dades que veurem a continuació així ho confirmen.

La crisi econòmica, malauradament, on ha tingut més impacte ha sigut en els nostres infants i joves, i arriben, i en som conscients, als nostres centres educatius amb vivències molt difícils, com poden ser desnonaments, manca de cobertura de drets bàsics, tensions familiars, i també el que és important, la desconfiança sobre el present i sobre el futur. Els centres educatius estan acompanyant aquestes situacions amb una coordinació estreta amb els serveis socials, que són els que atenen les necessitats bàsiques a través dels diferents recursos que donen les entitats socials, les entitats municipals i la Generalitat. Però no només acompanyen, sinó que el sistema educatiu els ofereix una

oportunitat bàsica de creixement formatiu i personal. Els centres educatius són un dels espais generadors de confiança i d'expectativa de millora, oferint un suport bàsic perquè aquest alumnat pugui graduar-se i disposar d'oportunitats educatives de qualitat.

Avui el president de la Taula del Tercer Sector Social, en un article en un diari català, deia que «amb un sistema educatiu que no deixi ningú enrere i redueixi a nivells europeus l'elevat abandonament escolar i prematur...» Per a les famílies i per a l'alumnat en situació de pobresa, és bàsic poder obtenir el graduat escolar, que és la porta imprescindible a l'educació postobligatòria. I avui podem dir que el nombre de graduats a l'educació secundària obligatòria, en els darrers cinc anys, ha augmentat en 5,2 punts, i se situa al 87,8 per cent el curs 14-15. Per tant, gairebé nou de cada deu alumnes acaben amb l'educació secundària obligatòria.

El sistema educatiu ha de possibilitar que, malgrat tots els condicionants negatius, l'alumnat arribi al màxim de les seves capacitats. A la vegada, també, doncs, el percentatge d'alumnes amb nivell baix d'assoliment de competències ha anat disminuint en aquests anys, i és en els centres justament de màxima complexitat on hi ha hagut una tendència més positiva dels alumnes que no assolien aquestes competències. I per a aquest alumnat, més que per a cap altre, és bàsic poder continuar més enllà de l'educació secundària obligatòria. I podem dir que estem avançant cap a l'objectiu europeu del 2020 de tenir un màxim del 15 per cent d'abandonament escolar prematur. Les dades del darrer curs ens situen, per primer cop en els darrers anys, per sota del 20 per cent en abandonament escolar prematur; actualment ens trobem en un 18,8 per cent. Per tant, aquest ha de ser un objectiu de país i una obsessió de les administracions.

I, si el que pretenem és tenir un sistema més equitatiu, hem de posar especial atenció en aquells entorns socialment més desfavorits. I, com que els recursos són massa escassos, l'aposta d'aquest Govern ha estat i continuarà sent prioritzar els centres de màxima complexitat: a més necessitats educatives, més recursos educatius. Són diferents els recursos, doncs, que es destinen a atendre aquestes necessitats, des de la reducció de ràtios en aquests centres... –ja hem anunciat per enguany una reducció de ràtios a P3 en els centres de màxima complexitat i una major dotació de recursos addicionals–, disposen també d'una ampliació o un suport horari ampliat per a tot l'alumnat, un suport de tècnics d'integració social i de tècnics d'educació infantil, així com una dotació per a la socialització de llibres de text i de material escolar en aquests centres de màxima complexitat, que per a aquest curs ha estat de 4 milions d'euros, 1,5 més que el curs passat.

Saben també que en els darrers anys hem tingut una preocupació especial per l'alimentació dels nostres infants. El departament ha treballat amb molta contundència perquè tots aquells infants en risc social greu disposin d'una beca de menjador, seguint les recomanacions de moltes de les entitats, així com del Síndic de Greuges. Conjuntament amb els consells comarcals, en col·laboració amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, vam dur a terme un procés de revisió dels criteris establerts en les diferents convocatòries d'ajuts de menjador, amb l'objectiu primer d'aconseguir una major equitat en l'atorgament d'aquests ajuts.

Els criteris preveuen, entre d'altres, que es prioritzin el nivell de renda de les famílies, el llinar a partir del qual hi ha un ajut garantit i el llinar a partir del qual es garanteix un ajut al cent per cent del cost de menjador, cosa que deixin-me que els digui que mai havia succeït abans, tenir ajuts del cent per cent de menjador. I en paral·lel també es preveu l'admissió de sol·licituds un cop finalitzat el termini de presentacions, perquè som molt conscients que ens vénen moltes situacions sobrevingudes.

Per a l'actual curs, la previsió inicial del departament era de 48 milions d'euros i, com ha dit el president, la previsió ja arriba als 55 milions d'euros. En aquests moments ja podem dir que hi hem destinat 53,6 milions, i la partida segueix oberta, però també amb una prioritització de pagament: abans del 2011, aquests ajuts es pagaven cada tres i quatre mesos; ara cada mes els consells comarcals reben un ingrés per part de la Generalitat.

I hem de fer un esforç, en tot cas, d'explicació per transmetre'ls que tot alumne que compleix els lindars de beca garantida la té. I, com alguns aquí denuncien, no són aquests casos que diuen que s'han quedat sense beca, sinó que és una dotació addicional que els consells comarcals van demanar específicament per cobrir casos que, malgrat haver superat els lindars per tenir aquesta beca garantida, poden ser susceptibles de rebre un ajut en funció de la valoració dels serveis socials, o, com hem fet aquest curs per

primera vegada, perquè aquesta dotació addicional també pugui servir per incrementar els ajuts del 50 per cent fins al 100 per cent. I aquesta no és la partida garantida, perquè, com els he explicat, la partida garantida cada vegada es va incrementant més; aquesta és una partida addicional. Malgrat això, no ens instal·lem en aquest sistema, que per primer cop és equitatiu i té en compte la situació de renda de les famílies per damunt de qualsevol altra situació, sinó que estem seguint negociant amb els consells comarcals per fer-lo encara més just.

Un altre aspecte que estem revisant, conjuntament amb els ajuntaments, són les llars d'infants. Saben que des del 2011 Catalunya ha deixat de rebre el finançament que rebia no només per a les llars d'infants, sinó també per a tota l'escolarització dels zero als sis anys. L'Estat espanyol va determinar que deixava de finançar aquestes etapes, i el Govern de la Generalitat va decidir que no podia traslladar tot el cost de l'escolarització a les famílies i està dedicant-hi tots els recursos per a l'escolarització dels tres als sis anys i ha buscat el suport de les diputacions per al zero a tres. I el model de futur que estem parlant amb els ajuntaments és el de la tarificació social. El model que hi havia abans no tenia en compte la situació econòmica de les famílies i rebia el mateix una família amb rendes altes que una família a l'atur, i això no és just ni equitatiu en un moment com l'actual. Conscients, doncs, de la importància d'aquesta etapa, seguirem buscant recursos i fent propostes per a un sistema que reverteixi sobretot en els infants que més necessiten un suport de la llar d'infants.

I també hem introduït un tema d'equilibri territorial, incorporant el zero a tres anys en escoles rurals, a través d'una prova pilot que s'ha iniciat aquest curs 15-16.

Però l'escola, també ho han dit avui, no pot actuar sola, sinó que està inscrita en un entorn amb el qual ha de treballar conjuntament. Les respostes educatives a les greus necessitats no poden venir només dels centres educatius. Per tal de potenciar l'èxit educatiu de tot l'alumnat, per potenciar la cohesió i la integració social, estem treballant conjuntament i en xarxa amb els municipis i entitats de l'entorn per tal d'assolir un major impacte de les diferents actuacions.

Un exemple d'això són els plans educatius d'entorn, que són una proposta de cooperació i de coresponsabilització educativa entre el Departament d'Ensenyament, les entitats municipalistes i les diferents entitats socials, que té per finalitat donar una resposta integrada i comunitària a les necessitats educatives dels membres més joves de la societat, amb una especial atenció als sectors socials més fràgils i vulnerables. Aquest curs són 348.816 alumnes els que estan gaudint d'aquests cent set plans educatius d'entorn, el 68 per cent dels quals són centres d'alta complexitat.

Un altre aspecte a destacar són les beques per a ensenyaments d'estudis postobligatoris. El departament, a través de la gestió de la convocatòria de beques de caràcter general, el curs passat va gestionar 54.759 sol·licituds, i es van concedir ajuts a més de 33.000 alumnes, per un import de 45,49 milions d'euros.

En el cas de la matrícula als cicles formatius de graus superiors, per garantir que tot hom hi pugui accedir, s'apliquen bonificacions i exempcions específiques per a aquest preu públic per a alumnat en situació de pobresa.

I també volem posar en valor els programes de noves oportunitats, com per exemple els programes adreçats a la formació de persones adultes, per tal d'afavorir l'alfabetització i la formació d'aquelles persones amb un baix nivell formatiu. En total es beneficien d'aquests programes més de 6.500 persones.

En la mateixa línia, el Departament d'Ensenyament impulsa diferents programes que constitueixen noves oportunitats per a aquells joves que finalitzen l'educació secundària obligatòria sense la titulació corresponent. Aquests programes afavoreixen la permanència o la reincorporació al sistema educatiu.

I el Govern també té previst desplegar l'acord amb el SOC i el departament dins el programa interdepartamental de Noves oportunitats per a joves, per fomentar que els joves continuïn la seva educació postobligatòria i millorar les taxes d'ocupabilitat entre aquest col·lectiu de població. El programa està adreçat, com bé saben, a joves entre catorze i vint-i-quatre anys en situació o risc d'abandonament prematur dels estudis i vulnerabilitat.

Malgrat totes aquestes iniciatives, seguim sent conscients que les necessitats s'incrementen i que hem de seguir treballant intensament per vigilar que les desigualtats educa-

tives no creixin. Moltes famílies viuen una situació precària d'un temps que es va allargant, i som conscients que això produeix situacions més complexes que les d'abans i que la pobresa es pot cronificar en famílies que fins fa quatre o cinc anys eren de classe mitjana. Per tant, no volem tenir ni un bri de complaença amb les dades que els hem facilitat; però, això sí, un reconeixement a la tasca docent i al sistema educatiu que fa que l'escola i l'institut continuïn sent per a molts l'esperança més positiva de futur.

Aquest Govern, doncs, treballa i aposta per l'equitat i la qualitat, vectors que ens permetran actualment i en el país que estem construint tenir una societat més justa i garantir una igualtat d'oportunitats a totes les persones. El sistema educatiu, som conscients que és una de les bases per fer-ho realitat. Aquestes són algunes de les mesures que els hem volgut destacar, però és tot el sistema educatiu i les diferents polítiques educatives que es fan els que estan orientats a tenir un sistema de qualitat, perquè justament és la qualitat el que millor pot garantir l'equitat real. I amb aquest objectiu principal ens comprometem a seguir treballant i esperem també arribar a acords amb les diferents forces polítiques.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Benvolguts diputats, diputades, entitats, associacions, ciutadans en general, molt honorable president i companys i companyes de govern, avui creiem, des de govern, que abordem la primera prioritat d'aquest temps: estar al costat de les persones en situació de vulnerabilitat, buscar amb ells la seva plena condició de ciutadania, tant en igualtat com en igualtat d'oportunitats. Estar al seu costat, sí, apoderar-se i apoderar-nos amb ells, combatre la pobresa, però combatre-la dia a dia, o, en altres paraules, treballar per la llibertat de les persones i ajudar a fer del treball de qualitat un dret universal.

Deia Gandhi, en l'inici i en la creació del seu nou país, que la pobresa és una de les pitjors formes de violència. Sortir de la pobresa és un repte compartit per totes les persones d'aquesta cambra, però és un camí que han de poder liderar les persones en situació de vulnerabilitat. I, per tant, creiem que el que ens toca és tenir i que tinguin les eines per construir la seva pròpia vida, el seu projecte de vida.

El treball digne ha de ser la primera política social, la primera eina per sortir de la pobresa. I totes les actuacions que fem amb les persones sense feina han d'anar encaminades a apoderar-les i a garantir la seva autonomia personal. Sortir de la pobresa amb les seves pròpies mans vol dir dotar-los de totes les eines possibles per arribar al mateix punt de sortida i al mateix punt d'entrada que la resta de persones; vol dir també tenir un territori i un entorn inclusius, i vol dir continuar i millorar les polítiques d'atenció a les persones i a les situacions especialment complicades.

Per això des d'aquest departament treballem amb tres eines: eines de suport a les persones, eines de suport al món local i eines de suport a les entitats. Eines de suport a les persones que són aquelles mesures d'atenció directa de caràcter immediat; mesures de caràcter preventiu, també, per afrontar situacions concretes de pobresa estructural i de promoció a l'autonomia personal. Per exemple, podem parlar de programes per garantir el dret a l'ocupabilitat, que ja s'estan fent; suport a la vida autònoma, sobretot per a joves tutelats i extutelats; prestacions concretes per a infants i adolescents en risc; programes de suport a la parentalitat positiva; complements a pensions no contributives; ajuts específics per despeses de llar per cobrir necessitats bàsiques, per cobertura de necessitats alimentàries, sobretot d'infants i adolescents durant l'estiu.

Treballem amb eines per al món local. Creiem que la lluita de la pobresa ha de venir del territori, per tant, treballem conjuntament amb l'Administració local. I aquesta coordinació, cooperació i col·laboració es materialitza mitjançant el contracte programa que preveiem que aquest 2016 tingui un pressupost de 200 milions d'euros. S'ha dit reiteradament, donant les gràcies a l'atenció als serveis socials. Des del departament volem donar especial agraïment a les treballadores socials, perquè són elles les que són la primera cara que afronten aquesta gran tasca que volem desenvolupar.

Eines de suport a les entitats, perquè també creiem que són les que coneixen de primera mà la realitat social del país. Tenim la intenció, i tots ho sabem, de passar de les mesures palliatives, que estem donant en moments concrets, a treballar amb les xarxes ciutadanes, a treballar per concordar-nos tots junts. Per això és imprescindible el suport a les entitats. Hi ha la convocatòria ordinària de subvencions, que l'any 2015 va tenir un import de 170 milions d'euros, però, a més a més, una convocatòria de subvencions per al desenvolupament d'actuacions d'atenció a la família en situació de vulnerabilitat social, especialment aquelles que tenen infants a càrrec, que tornarem a publicar aquest any amb un import previst de 3 milions ampliables. Va destinat a temes de farmàcia, de roba, d'aliments... Segons les entitats, tenen preferència.

Per tant, totes aquestes eines són les que tenim de suport, però, a més a més, ens comprometem a voler intensificar les mesures i a intensificar-les des de diferents vessants. Intensificar les polítiques de treball desplegant els programes de garantia juvenil, el de grans actius per a gent gran, plans d'ocupació necessaris en aquests moments, programes lligats a la concertació territorial i, sobretot, polítiques actives també d'ocupació amb impacte de gènere, que en tenim poquíssimes, que actualment, pràcticament, no existeixen i estem estudiant i assegurem que aquest any podrem desenvolupar-les.

Incrementar el pressupost de l'Aracoop per promoure la creació de noves cooperatives i societats laborals. Avançar cap al nou salari mínim català, el dels mil euros que Espanya no compleix i que, per tant, hem d'anar ajudant amb la concertació social que es pugui aconseguir. Ja tenim el marc, ja tenim l'acord dels agents socials i econòmics d'avançar en aquest programa; i garantir, sobretot a través de la nostra inspecció de treball, que tothom respecti la igualtat d'oportunitats i el treball digne, i que ataqüi directament el frau per aconseguir un model econòmic on es creï un treball socialment sostenible. Esgurçar l'escletxa de la desigualtat mitjançant la renda mínima d'inclusió mentre es va treballant des d'aquí cap a una renda garantida de ciutadania que tendeixi progressivament a cobrir els mínims vitals de ciutadania en situació de pobresa, allò que anomenen «el terra social». Preveiem un increment del pressupost de 70 milions d'euros als 185 milions que, ja s'ha dit abans, s'han gastat aquest 2015. Per dues raons: per recuperar la condició de dret subjectiu i per garantir el manteniment en el programa de totes aquelles persones que, passats els seixanta mesos de permanència, mantenen encara les circumstàncies que van generar el dret a percebre-la. Per tant, un gran avenç que no el deixem aquí, sinó que continuarem avançant.

Aquestes serien les polítiques de treball. Augmentarem les polítiques socials i d'integració. Augmentar, per exemple, les prestacions econòmiques i els serveis a les persones en situació de dependència, discapacitat o privació de recursos econòmics que tenen reconegut el dret, mitjançant un increment de 50 milions d'euros per a la millora de l'autonomia personal. Concretarem la integració sociosanitària per donar importància a la independència de les persones i al dret a ser diferents. Desplegarem amb plenitud el servei de primera acollida per acompanyar les persones migrades, i no com un subsidi, sinó per donar-los les eines, la caixa d'eines que qualsevol de nosaltres necessitaríem si ens n'anéssim a viure a un altre país, per tant, en temes importants com conèixer la llengua, conèixer el mercat del treball i conèixer la societat. Treballarem coordinadament amb entitats i ajuntaments per fer possible un procés d'integració basat en la llibertat, en l'autonomia de les persones refugiades que en aquests moments pateixen tant. Com a país democràtic tenim el dret i el deure d'acollir tots aquells que la seva vida perilla.

Més enllà d'aquestes polítiques socials, treballarem –i treballem– per unes polítiques d'inclusió social –s'ha dit abans– en el marc de la intervenció integral d'inclusió social i comunitària, elaborarem el nou pla nacional. És veritat que s'ha de potenciar el desenvolupament comunitari i la inclusió social, i, per tant, aquí continuarem..., ho farem efectiu a través de la Llei de barris. A través del contracte programa, també impulsarem i impulsarem el finançament de mesures de lluita contra la pobresa amb els mateixos ens locals: obertura de centres oberts a l'estiu amb el servei d'àpats en aquests centres, contribució a les despeses de les ajudes d'urgència social, implementació de programes d'inclusió social i de plans de desenvolupament comunitari. Incorporarem l'agenda social de manera ordinària amb acords directes i mensuals amb els agents socials i crearem l'agència, com s'ha explicat abans, de la protecció social per ordenar les prestacions socials i augmentar el que en cada moment la legislació ens permeti.

Per tant, aquest país tenim clar que té problemes de desigualtat seriosos, que té urgències greus a afrontar, però no us ho penseu, i segur que serà la nostra primera prioritat. Des d'aquí us vull dir que, com a Govern, tenim l'energia, la voluntat i la capacitat d'estar entre els països que més igualtat d'oportunitats tenen a Europa mateix. Nosaltres hi treballem i continuarem treballant, perquè tenim clar que cal fer el salt de les mesures palliatives que podem donar en aquest moment a les polítiques socials transformadores, i només així ho aconseguirem. Nosaltres tenim molt clar, com moltes de les entitats també ens ho han dit, que volem un país amb persones amb igualtat d'oportunitats, és a dir, volem un país lliure amb persones lliures; persones lliures en un país lliure és el que farà que no hi hagi pobresa.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Molt honorable presidenta, molt honorable president, consellers, conselleres, diputats, representants de les entitats del tercer sector, benvinguts, contents de poder estar junts avui a l'hemicicle.

No ens cansarem, des de la conselleria de Salut, no ens casarem de repetir-ho: el pitjor enemic del dret a la salut és la desigualtat. I això no és una frase bonica, sinó que és una conclusió científica de les ciències socials, eh? En efecte, les ciències socials ens confirmen –hi han molts estudis en aquest sentit– que països amb el mateix, exactament el mateix nivell de vida, però amb nivells de desigualtat diferents, tenen resultats en salut diferents; és a dir, indicadors d'esperança de vida, de mortalitat infantil, de salut mental, d'addiccions, d'obesitat, de càrrega de morbiditat, de càrrega de malaltia, etcètera. En països que tenen el mateix PIB per càpita, en aquell cas en que l'índex Gini és més dolent, en què hi ha més desigualtat, tenen pitjors indicadors en cadascun d'aquests apartats, tenint el mateix PIB *per capita*, els països que tenen un índex Gini més bo, més igualtat, tenen uns indicadors en salut més bons.

Per tant, el millor aliat del dret a la salut –ho han dit tots els companys i companyes de Govern, començant pel president, seguint pel vicepresident– és la construcció d'un estat del benestar de primera divisió. Per això, entre altres, o principalment per aquesta raó volem un estat independent, per poder fer un estat del benestar de primera divisió, que tingui capacitat per fer dues coses: redistribuir la renda i la riquesa, aquella renda i aquella riquesa que els mercats, per si sols, no tenen capacitat de distribuir equitativament; i també per regular els mercats de tal manera que facin una distribució primària ja de natural més equitativa, com passa als països més igualitaris d'Europa, que tenen ja una distribució primària, d'entrada, més igualitària.

Tanmateix, des del Departament de Salut és evident que som els que tenim la màxima responsabilitat en la garantia del dret a la salut, i nosaltres, òbviament, no la defugim. La primera de les nostres prioritats, des del Departament de Salut, és la lluita contra les desigualtats en salut, i això ho fem de moltes maneres. Això ho fem des de la Secretaria de Salut Pública; hi ha un pla interdepartamental de salut pública, la salut a totes les polítiques que intentin incidir en les determinants socials de la salut, per intentar afrontar aquestes desigualtats en salut. Ho fem en polítiques de salut comunitària, però ho fem, també, per exemple, tenint en compte el factor desigualtat a l'hora de planificar la distribució dels recursos assistencials.

Els ho vaig explicar al darrer Ple. Per exemple, en primària, estem fent ja una reassignació dels recursos d'acord amb el factor desigualtat. Ho dic perquè no és avui el primer dia que parlem de desigualtat en aquesta cambra i no és avui l'últim dia que parlarem de desigualtat, perquè de desigualtat, des d'aquest departament i des d'aquest Govern, ens en sentiran parlar tota la legislatura. Ens sembla fantàstic fer un ple monogràfic sobre desigualtat, però per nosaltres tota la legislatura, en alguna mesura, és una legislatura monogràfica per parlar de la desigualtat i la pobresa, tota la legislatura en el seu conjunt.

Garantir el dret a la salut a tothom per igual. I, per tant, quan diem a tothom, el primer repte és el repte de la universalitat, i nosaltres volem garantir l'accés de totes les persones que visquin a Catalunya als recursos assistencials, independentment de quina sigui

la seva situació administrativa. Sabem que això xoca amb un reial decret aprovat pel Govern espanyol que limita l'accés universal de totes les persones. Hem estat esquivant, per dir-ho així, aquest reial decret per mitjà d'unes instruccions durant l'últim mandat, però nosaltres volem posar sobre la taula una norma més sòlida per garantir aquest dret a la universalitat, i properament la coneixerà el Govern i el Parlament per a la seva aprovació.

Volem, també, que el dret a la salut es garanteixi de manera universal, però que es garanteixi de manera equitativa. I l'equitat en l'espai i l'equitat en el temps. L'equitat en l'espai vol dir que hem de fer un mapa sanitari tenint molt en compte les desigualtats en necessitats en salut, vol dir que hem de reforçar els dispositius assistencials, principalment de primària –els centres d'assistència primària, CAP, CUAP–, i en això estem, també, treballant en aquests moments des del departament amb tot el rigor tècnic que l'empresa requereix. Però l'equitat l'hem de garantir, també, pel que fa al temps. I ara no els explicaré, perquè ja ho coneixen sobradament, quin és el nostre compromís pel que fa a les llistes d'espera: volem reduir-les, volem garantir la transparència en la gestió de les llistes d'espera. I ja se'ls va dir i els ho repeteixo que tenim en compte factors no només clínics, sinó també factors socials a l'hora de prioritzar les persones que entren en una llista d'espera.

Més coses que volem fer per garantir el dret a la salut. Volem garantir –ho ha dit el molt honorable president en la seva intervenció–, volem reforçar el caràcter públic del sistema. Nosaltres valorem com una fortalesa del nostre sistema de salut la diversitat de proveïdors; és una virtut, és un avantatge, l'ha fet fort, l'ha fet millor que molts altres sistemes de salut, però això no treu que entre la diversitat de proveïdors nosaltres prioritzem sempre aquells proveïdors públics que no tinguin maximitzada la seva capacitat assistencial. I, en aquest sentit, saben vostès que s'han emprès ja mesures en aquesta direcció, prou conegudes per tots vostès i per l'opinió pública.

Tanmateix, de res valdria tenir un dret a la salut universal, equitatiu i públic si la nostra assistència no fos una assistència de qualitat. Per tant, compromís molt, molt, molt principal de totes les polítiques de salut a millorar la qualitat d'un sistema assistencial que en aquests moments ja té una qualitat de les més altes d'Europa, d'acord amb tots els indicadors objectius –això ho hem de repetir.

I hem de fer moltes coses per millorar la qualitat. Hem d'apoderar la primària i hem de fer que la salut comunitària i l'atenció primària vagin de la mà. Hem de fer plans directors en l'àmbit de l'atenció especialitzada hospitalària; s'estan fent. Hem d'afrontar el repte immens de la cronicitat; el vicepresident abans feia algunes consideracions de tipus demogràfic..., doncs, efectivament, l'envelliment de la població és un dels principals reptes per al nostre sistema de salut i tots els sistemes de salut del món desenvolupat. I també –i també– hem de tenir un compromís molt sòlid amb la recerca i la innovació, perquè la recerca i la innovació també tenen una funció social; la ciència pot ser una grandíssima aliada de la lluita contra la desigualtat si som capaços de posar el progrés científic, el progrés tècnic, la innovació, al servei del progrés social i de la lluita contra la desigualtat.

Finalment, necessitem implementar mecanismes de transparència i de participació –transparència i participació. Hem anunciat auditories d'anàlisi de les derivacions i externalitzacions; hem anunciat un nou registre de contractes i més mesures que es faran en la línia de millorar, maximitzar la transparència del nostre sistema; s'han de reactivar molts mecanismes de participació dels professionals, dels pacients, que ja estan previstos però que en aquests moments no estan activats amb tota la potència de què són capaços... Però, en tot cas, hem de tenir molt clar que les millors administracions públiques al món són efectivament aquelles que han estat capaces d'incorporar mecanismes de transparència i de participació, perquè és la millor manera de garantir que els recursos que posem, en aquest cas en salut, que són recursos de tots, que generem entre tots, que són els nostres recursos, es gestionin de manera eficient i es distribueixin de manera equitativa. I aquí la transparència i la participació seran, evidentment, eixos centrals de la nostra acció.

Acabo. Moltes d'aquestes mesures que he explicat i algunes que no he explicat es troben en el pla de xoc social que el Grup de Junts pel Sí va oferir al Grup de les CUP. Algunes d'aquestes mesures, moltes de les que figuren en el pla de xoc social, de fet, procedeixen originàriament del mateix programa electoral de Junts pel Sí. Hi ha d'altres mesures que aquest departament, i el nou equip i el Govern, hi ha afegit un cop ha pres

possessió. Però, en tot cas, el que hem de tenir clar és que totes aquelles mesures que he explicat i les que no he tingut temps d'explicar, que no tenen un impacte pressupostari o que tenen un impacte pressupostari limitat, les podem garantir com a mesures segures, les farem, però hi ha moltes mesures que tenen un impacte pressupostari considerable. Per exemple, llistes d'espera, els ho he repetit centenars de vegades, 100 milions; el compromís de reducció que hem posat sobre la taula té un cost de 100 milions, quasi un terç..., no, quasi un terç no: més d'un terç –més d'un terç– del pressupost total del pla de xoc social. Per tant, jo simplement recordo per enèsima vegada –crec que és bo que ho anem fent– que no és possible tirar endavant el pla de xoc social si no disposem d'un pressupost. Crec que és útil fer aquest recordatori novament, en aquest Ple, i ho hauríem de tenir tots en compte.

Acabo. Volem un país sense pobresa, ho hem dit tots. La pobresa és incompatible amb la llibertat. No tindrem un país de persones lliures mentre hi hagi persones en el nostre país pobres. Aquesta és la nostra principal causa... De fet, jo preparava la meua intervenció i mirava les cares de la gent que estem en aquest hemicicle i de la gent que ens acompanya avui a la tribuna, i pensava: molts de nosaltres, molts dels que estem, esteu aquí, abans de ser diputats o abans d'haver format part d'aquest Govern, hem, heu estat voluntaris en entitats del tercer sector. Molts de vosaltres heu col·laborat amb la plataforma Pobresa Zero, hi hem col·laborat; heu treballat en entitats del quart món; alguns hem tingut el privilegi de treballar en el món dels sense sostre... Per tant, quan parlem de pobresa sabem de què estem parlant. El nostre compromís és absolut –absolut–, perquè sabem de què estem parlant. L'únic, que ara tenim responsabilitats institucionals i, per tant, tenim el deure, l'obligació de posar tots els nostres recursos institucionals i financers al servei d'aquesta causa, que és la que dona sentit a totes les altres. Perquè la causa de la democràcia, la causa de la plena llibertat nacional, doncs, no tindrien sentit si no estiguessin al servei de fer un país més just i un país més igualitari, no?

Aquesta és la nostra utopia. M'agrada el nom de la plataforma: Pobresa Zero, eh? «Pobresa zero» no deixa de ser la formulació d'una utopia, però, com diu el bon amic Pere Casaldàliga, les bones utopies són les que es fan cada dia. I aquest Govern, efectivament, cada dia treballa per fer la utopia de la pobresa zero una realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Com han pogut veure, el desenvolupament de la sessió no s'ha ajustat als horaris previstos. Per tant, els grups parlamentaris intervindran a partir de les tres de la tarda.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones

401-00006/11

I ara el que farem serà llegir la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones. Demano al secretari senyor David Pérez que la llegeixi.

El secretari segon

Moltes gràcies, senyora presidenta. «Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones.

»El Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Internacional de les Dones, que se celebra el 8 de març, manifesta la seva total implicació en la lluita per aconseguir la igualtat real entre dones i homes i per a combatre qualsevol forma de discriminació i inequitat.

»Atès que internacionalment, a partir de l'Assemblea de les Nacions Unides i en substitució dels objectius de desenvolupament del mil·lenni, vigents fins al 2015, s'han fixat fins al 2030 els objectius de desenvolupament sostenible, que es proposen de canviar el curs del segle XXI abordant reptes fonamentals com la pobresa, la desigualtat i la violència contra les dones i entre els quals l'apoderament de les dones és una condició prèvia per aconseguir-los, el Parlament de Catalunya fa seu molt especialment, d'entre aquests objectius, el número 5, dedicat íntegrament a la igualtat de gènere.

»El Parlament de Catalunya manifesta la seva voluntat de treballar específicament els diferents aspectes que marca l'objectiu 5 esmentat.

»Posar fi a totes les formes de discriminació contra totes les dones i nenes a tot el món. En aquest sentit, el Parlament considera indispensable impulsar la igualtat d'oportunitats per mitjà del sistema educatiu, garantir la igualtat d'oportunitats d'accés al món laboral, de promoció i salarials i donar solució a les necessitats específiques de les dones que viuen al món rural.

»Eliminar totes les formes de violència contra totes les dones i nenes en els àmbits públic i privat, inclosos el tràfic i l'explotació sexual i altres tipus d'explotació.

»Eliminar totes les pràctiques nocives, com el matrimoni infantil, precoç i forçat i la mutilació genital femenina.

»Reconèixer i valorar el treball de cura no remunerat i el treball domèstic no remunerat per mitjà de la prestació de serveis públics, la provisió d'infraestructures i la formulació de polítiques de protecció social, i també amb la promoció de la responsabilitat compartida en la llar i la família, segons el que pertorqui a cada país.

»Vetllar per la participació plena i efectiva de les dones i la igualtat d'oportunitats de lideratge en tots els àmbits de presa de decisions en la vida política, econòmica i pública.

»Garantir l'accés universal a la salut sexual i reproductiva i els drets reproductius, de conformitat amb el Programa d'acció de la Conferència Internacional sobre la Població i el Desenvolupament, la Plataforma d'acció de Beijing i els documents finals de les conferències d'examen respectives.

»Emprendre reformes que atorguin a les dones el dret als recursos econòmics en condicions d'igualtat, i també l'accés a la propietat i al control de les terres i altres béns, els serveis financers, l'herència i els recursos naturals, de conformitat amb les lleis dels estats.

»Millorar l'ús de la tecnologia instrumental, en particular les tecnologies de la informació i la comunicació, per a promoure l'apoderament de les dones.

»Adoptar i enfortir polítiques encertades i lleis aplicables per a promoure la igualtat entre els gèneres i l'apoderament de dones i nenes a tots els nivells.

»El Parlament de Catalunya fa seus aquests objectius i es compromet a desenvolupar-los.

»Palau del Parlament, 9 de març de 2016.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i deu minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Debat general sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional (continuació)

255-00001/11

Continuem el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per a fixar el seu posicionament per un temps màxim de trenta minuts. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, consellera..., gràcies també a la senyora Teresa Crespo i a la resta de representants de les entitats que avui ens acompanyen, no només per la feina que han fet avui, per la feina que han fet també per ajudar els grups a preparar aquest Ple, sinó per la feina que fan cada dia des del tercer sector per lluitar precisament contra la cosa que parlarem avui, que és la pobresa a Catalunya.

«Si aquest Ple extraordinari de pobresa no es torna a repetir, haurà complert el seu objectiu.» Això ho dèiem l'any 2014, quan es va celebrar un altre Ple extraordinari de pobresa. I la realitat és que avui, dos anys després, és més necessari que mai celebrar un altre Ple de pobresa. Perquè, molt lluny d'haver millorat, tenim dades que són esgarrifores, i que, a més a més, en moltes qüestions són encara pitjors que les que teníem l'any 2014, quan es va celebrar aquest altre Ple extraordinari de pobresa.

En aquests dos anys han passat moltes coses, com tots vostès saben. Però jo crec que és molt difícil pensar que qualsevol ciutadà de Catalunya pugui dir que la prioritat d'aquest Govern ha estat lluitar contra la pobresa, en aquests dos anys.

Ahir, la senyora Munté va fer referència a l'execució de les mesures que es van aprovar al darrer Ple, i va dir, sense acreditar, sense donar cap tipus de document, que es van executar més del 80 per cent d'aquestes mesures. És una xifra que ha despertat sorpresa i incredulitat, no només entre els grups de l'oposició, sinó també entre els representants d'entitats del tercer sector, amb els quals hem pogut parlar en aquestes hores. És veritat que no es va aprovar tot el que es va proposar, òbviament. Recordem que la legislatura passada la pinça d'Esquerra i de Convergència i Unió era majoria al Parlament, i, per tant, moltes propostes sensates, factibles, que va presentar l'oposició no van tirar endavant. Però, a més a més, hi van haver mesures molt concretes, i molt senzilles, i molt factibles, que es van aprovar i que tot i així no s'han dut a terme.

Jo crec que la realitat avui ens ha d'avergonyar a tots. A tots i a totes. Perquè parlar de Catalunya avui és parlar d'atur; parlar de Catalunya avui és parlar de precarietat; parlar de Catalunya avui, malauradament, és parlar de pobresa laboral; de desigualtat, cada cop més desigualtat entre les persones o les famílies més riques i les persones i les famílies més pobres en aquest país; parlar de Catalunya avui és parlar de gairebé un 20 per cent de risc de pobresa, per no entrar en detalls de pobresa infantil, que va molt més enllà. Avui dia, el 70 per cent de les persones que no tenen feina no tenen cap tipus de prestació, i moltes d'elles no segueixen cap tipus de programa d'ocupació o de formació que els sigui útil per trobar una feina digna. Més d'1 milió i mig de catalans arriben a final de mes amb moltes –moltes– dificultats i amb molta preocupació. Això és la realitat d'avui –d'avui.

I, a més a més de parlar d'avui, m'agradaria parlar també d'ahir, del dia 8 de març. Perquè la pobresa recau especialment sobre les esquenes de les dones. I això s'ha de dir. S'ha de dir quan tenim tan a prop, a més a més, el Dia de la dona, que vam celebrar ahir. I a més a més hi han dades que normalment no es comenten, normalment s'intenten tapar, però que jo crec que, com dèiem abans, són esgarrifores, no? Segons les dades de l'EPA, de l'EPA del darrer trimestre de l'any passat, avui hi ha menys dones ocupades que fa justament un any. Segons les dades de l'EPA. I, per tant, parlar de pobresa, parlar de desigualtat, parlar d'atur, és també parlar en femení, malauradament, per no entrar en detalls de la bretxa salarial, que abans parlava també la representant de les entitats, o de les feines a temps parcial, o fins i tot de les feines no remunerades, aquestes feines a què dediquen moltes hores moltes dones i que ningú reconeix i que ningú paga.

A més a més, en aquests anys també hem vist com els serveis públics, els serveis bàsics, han vist retallat el seu pressupost. I avui podem parlar de serveis públics febles, serveis públics que són la millor alternativa, la millor eina, que tenim per lluitar contra la pobresa.

I a més a més hi ha un tema que a nosaltres, a Ciutadans, ens agrada molt parlar, perquè creiem que no se'n parla gaire, i és la vessant econòmica de la desigualtat. És a dir, és evident que la pobresa, la desigualtat, és un problema social, és un problema fins i tot moral, que afecta les persones que estan en aquesta situació. Però la desigualtat també és un problema econòmic que ens afecta a tots. Les societats més igualitàries són les societats més competitives, i mentre estiguem en aquesta situació de desigualtat no podem

competir amb la resta del món, i només podrem competir, com es fa ara, amb rebaixes de sous que no ens porten enlloc.

Jo crec, a més a més, que la pobresa necessita que els polítics i els governs destinin a aquesta circumstància tots els seus recursos i els seus esforços, i per tant que intentin també veure el pressupost en matèria de lluita contra la pobresa no com una despesa, sinó com una inversió, potser com una de les millors inversions socials i econòmiques que els governs poden fer per les properes generacions. Perquè parlar de desigualtat i parlar de pobresa és parlar de pèrdua de talent, que patim tots i totes. Perquè el talent creix allà on ha de créixer, ha de néixer, i això no entén de classes populars, això no entén de classes riques i no entén de recursos de les famílies. Per tant, necessitem una forta classe mitjana i treballadora amb igualtat d'oportunitats que pugui ser la base fonamental del creixement econòmic del nostre país.

També ens agrada molt parlar d'un tema, i és del triomfalisme que tant el Govern d'Espanya com el Govern de la Generalitat, que en moltes coses s'assemblen molt, fan darrerament amb les dades d'ocupació i amb les dades de creixement econòmic. I, a més a més de fals, és injust. Perquè darrere d'aquestes dades el que podem comprovar és que les persones més febles es queden cada cop més enrere. No podem sentir parlar els governs –hi insisteixo, d'Espanya i de Catalunya– dient que sortim endavant quan moltes persones i moltes famílies es queden enrere.

I nosaltres volem fer una oposició realista i comprensiva. Realista i comprensiva perquè entenem que la pobresa és una situació multidimensional, estructural, que afecta moltíssims àmbits: l'educatiu, el sanitari, el social, nutricional, habitacional, etcètera. I que, per tant, és una situació estructural que no és fàcil de revertir. A més a més, ens agrada també ser comprensius perquè entenem la dificultat que han de tenir els governs que ara mateix governen en una situació de crisi. I això ho he dit moltes vegades des d'aquest faristol, no només en aquesta legislatura, sinó en la passada. Els governs que governen ara mateix tenen més necessitats que mai per atendre i menys recursos que mai per donar-hi solucions. I no hi han varetes màgiques, i nosaltres mai no farem una oposició per demanar varetes màgiques a ningú, o varetes que ho pretenguin solucionar tot en un any o en una legislatura. Però, sincerament, veient el discurs del Govern d'avui, creiem molt sincerament que no es mereixen aquesta comprensió ni aquesta oposició tan constructiva.

Y lo digo porque en el discurso que hemos visto hoy al Gobierno de la Generalitat, empezando por el presidente de la Generalitat, el señor Puigdemont, y acabando por todos y cada uno de los *consellers* y *conselleres* que han intervenido hoy, no hemos visto ni un ápice de autocrítica –ni un ápice de autocrítica. Parece mentira que sean ustedes, tanto Convergència como Esquerra, los dos partidos que han gobernado siempre Cataluña, siempre en toda la etapa de la democracia. Algo tendrán de responsabilidad, digo yo, en estos datos escalofrantes que tenemos encima de la mesa; algo habrán tenido que ver sus prioridades y sus políticas para que hoy en Cataluña haya una tasa de pobreza del 20 por ciento; algo habrá tenido que ver que la deuda de la Generalitat sea, pues, evidentemente, una losa que dificulte llevar a cabo determinadas políticas públicas; algo habrán tenido que ver también en las políticas que se han hecho en toda España, cuando no olvidemos que Convergència i Unió no solo ha gobernado Cataluña, sino que ha influido en todos los gobiernos de España, desde el Gobierno central, y por tanto han influido en políticas de diferente ámbito en toda España, y por tanto también a los catalanes. ¿De verdad piensan ustedes que no era un día para hacer un poquito de autocrítica? Yo creo sinceramente que si no hacemos autocrítica, si no vamos al fondo de la cuestión, al origen de los problemas, difícilmente vamos a encontrar una solución estructural a largo plazo que aplaque el problema de la pobreza en Cataluña.

Y, además, no solo no han hecho autocrítica, sino que la solución no es nada realista. Y yo les aseguro que no tenía ningún tipo de intención de abrir este debate..., de hablar de esta cuestión, porque creo que hoy debemos centrarnos en pobreza. Pero viendo el discurso de la Generalitat de Catalunya, del Gobierno, hoy en el Parlament, no nos han defraudado: la culpa de todo es la conocida, es el «España nos roba», y la solución mágica a todo es la conocida también poción mágica de la independencia.

El señor Puigdemont apelaba al realismo a la hora de plantear propuestas. Y le aseguro que nosotros planteamos siempre soluciones teniendo en cuenta las dificultades de

las finanzas de una administración como la Generalitat, que las cuentas se tienen que cuadrar, que no se puede atender probablemente a todas las necesidades que se generan. Pero, hombre, un gobierno que plantea que la solución mágica es declarar la independencia lo menos que puede hacer es pedir realismo al resto de grupos de la oposición.

Y además es una pena, es una pena que ustedes sigan cayendo en la misma piedra, porque esto dificulta el entendimiento y el acuerdo, no solo en esta cámara, donde yo creo que hay muchísimo espacio de diálogo, sino también con otras administraciones que están implicadas también en las políticas públicas de Cataluña, como es el Gobierno de España.

Pero, además, se lo digo muy sinceramente, lo peor de todo no es que ustedes no hagan nunca autocrítica, como si no hubieran gobernado nunca. Insisto: han gobernado todos los años de la democracia en Cataluña, ustedes. Cuando no ha gobernado uno, ha gobernado otro. Algo tendrán de autocrítica, de responsabilidad. Pues nada. Lo peor no es que no hagan autocrítica. Lo peor no es que planteen soluciones ilusionistas en vez de realistas. Lo peor es que ustedes están apelando a un principio que yo creo que hoy no debería haberse nombrado en este Pleno, que es la insolidaridad. Si hay un día donde no se debe apelar a la insolidaridad creo yo que es en un pleno de pobreza. Y ustedes hoy han vuelto a hacer el discurso de la insolidaridad, de cuánto pagamos los catalanes y lo poco que nos da el Gobierno de España. ¿Ustedes son conscientes de que hay más desigualdades territoriales dentro de Cataluña, que dentro de Cataluña hay más desigualdades entre diferentes ciudades, entre diferentes comarcas, entre diferentes barrios de una misma ciudad, que entre Cataluña y cualquier otra comunidad autónoma de España? Cuando ustedes apelan a esa insolidaridad, si la trasladáramos dentro de Cataluña, a más de uno se le tendrían que subir los colores del sonrojo. ¿Ustedes se imaginan a los representantes de los barrios ricos de Barcelona diciendo estos mensajes que ustedes lanzan con el resto de España? Además, todo hay que decirlo, basados en datos falseados. Porque uno de los datos que ha dado el señor Puigdemont hoy en su intervención ha sido negado, ni más ni menos, que por el señor Mas-Colell. No tenemos que apelar tampoco a ningún ministro del Gobierno de España.

Por tanto, nosotros creemos que no podemos echar siempre la culpa a los demás, que no podemos enfrentar a los territorios y a los ciudadanos, que no podemos poner la insolidaridad como un principio rector de los gobiernos y, sobretodo, que no lo podemos hacer basándonos en datos absolutamente falsos.

Mire, nosotros queremos proponer medidas realistas y estructurales. Porque hay una cosa que por supuesto compartimos, de lo que ha comentado la señora Crespo en su intervención: no queremos que el problema de la pobreza se aborde como un problema coyuntural, porque no lo es. Es un problema estructural, que ahora es más visible, que ahora es más duro, sí, pero que siempre ha estado aquí con nosotros. Y, por tanto, necesitamos revertir determinadas maneras de hacer política que de manera estructural han ayudado a que la pobreza sea hoy una realidad instalada con nosotros en la sociedad.

Y hay una cita que dicen representantes de los trabajadores sociales, que tienen toda la razón: «Fa anys que fem mesures pal·liatives. Quan plantejarem les mesures dràstiques de fons?» Y en esto estamos totalmente de acuerdo. Porque nosotros lo que queremos hacer es medidas que no duren un año, que no duren una ejecución presupuestaria, sino que duren diversas legislaturas, diversas generaciones. Eso es lo que creemos que tenemos que hacer.

Y para eso planteamos medidas en este Pleno que están englobadas en tres ámbitos. El primero, para nosotros, el primer ámbito, es atender las necesidades sociales existentes. Porque no podemos hacer otra cosa, porque tenemos que mirar a los ojos de la gente y decirles que estamos haciendo todo lo que podemos. Y ahora mismo el Gobierno de la Generalitat y el Gobierno de España no hacen todo lo que se podría para atender las necesidades sociales, y esto es una realidad.

El segundo de los bloques es –y no menos importante– generar riqueza. Si queremos repartir riqueza, primero tenemos que pensar en cómo generarla, porque, si no, al final lo que acabaremos es repartiendo miseria. Y tenemos que generar riqueza, tenemos que hacer que la clase media y trabajadora también tenga oportunidades para generar riqueza. Y será la mejor manera de redistribuirla.

Y, por último, y yo creo que es el ámbito en el que el resto de partidos menos se centra, del que menos habla, en el que Ciudadanos creo que tiene la postura más valiente..., y es reformar la Administración pública. Necesitamos gastar menos en estructuras políticas y más en programas y en servicios públicos. Hay otros partidos que proponen medidas de aumentar el gasto, medidas que luego no se ven acompañadas de dónde podemos sacar recursos o cómo podemos incrementar la creación de riqueza. Nosotros queremos hacer las tres, queremos decir que se atiendan necesidades sociales; queremos poner en marcha medidas para que se generen más ingresos y más riqueza, y queremos decir, también, de dónde podemos sacar mucho presupuesto, que hoy en día es improductivo y que solo sirve a unos pocos, y que solo sirve a los partidos políticos.

Y estas medidas las hemos planteado, por supuesto, a nivel de Cataluña, pero también a nivel nacional, porque somos conscientes de que no solo desde el Gobierno de la Generalitat se pueden afrontar estos problemas, también hay muchas competencias que son responsabilidad del Gobierno de España. Y por eso también, desde Ciudadanos, un partido nacido –con mucho orgullo, como siempre decimos– en Cataluña, hoy en día estamos planteando un acuerdo de reformas de toda España que serán buenas también para las familias catalanas, que serán buenas para las personas que están en desempleo en Cataluña, que serán buenas para las personas que no pueden pagar la luz y el agua en Cataluña, que serán buenas también para las pymes y los autónomos que viven en Cataluña.

Como decía, tenemos medidas en estos tres ámbitos que, por supuesto, plantearemos al resto de grupos parlamentarios, porque nuestra intención es que hoy se puedan aprobar más medidas de las que se aprobaron en el Pleno del 2014 y que sean, además, de un calado más estructural que el de las que se aprobaron en el último Pleno.

En el primer ámbito, de atender las necesidades sociales, que sin duda es lo más urgente porque la gente no puede esperar a la Ítaca feliz de la independencia, la gente tiene que tener dignidad hoy –hoy– en Cataluña, queremos plantear una medida que recientemente, además, se acaba de incorporar en otro país como Francia, una medida que ya tiene éxito en países como Reino Unido, como Suecia y que hace unas horas se ha implantado también en Francia, que es el complemento salarial.

Uno de los problemas que tenemos en España es la pobreza salarial, la pobreza laboral. La gente que trabaja en Cataluña se levanta, va a trabajar y sigue siendo pobre. Y para estas personas hay que dar una solución, y para nosotros es el complemento salarial, que complementaría las rentas más bajas, sobre todo, también, las de las personas que no tienen un trabajo durante todo el año, sino que se pasan todo el año entrando y saliendo, de manera ficticia, del mercado laboral. Y para ellos necesitamos, insisto, una medida –que está, además, evaluada como una de las mejores medidas para luchar contra la pobreza laboral– como es el complemento salarial.

Por supuesto, también tenemos que reformar de una vez por todas la renta mínima de inserción, y garantizar un ingreso mínimo vital que garantice, por supuesto, la dignidad de las personas y que esté muy vinculado a la formación, a la orientación y a los programas de inserción laboral. Y la renta mínima de inserción tiene que ser un derecho subjetivo, que no esté sujeto a disposición presupuestaria, que es lo que ha pasado en estos últimos años.

Queremos hablar, por supuesto, de nuestras medidas en pobreza infantil. Los niños de Cataluña tienen que ser sujetos de derechos intransferibles, porque sufren en primera persona la pobreza, sufren en primera persona la situación de vulnerabilidad de sus familias. Y tenemos propuestas concretas en el ámbito educativo, en el ámbito sanitario, en el ámbito de la atención social; también para los niños, para que nadie robe el futuro de los niños que hoy sufren pobreza en Cataluña.

Por supuesto, medidas también en vivienda. No podemos tener cuatrocientas mil viviendas vacías en Cataluña y que haya familias que, teniendo además recursos y elementos para poder acceder a determinadas viviendas, sigan estando en la calle. Hay medidas realistas, hay medidas ambiciosas pero rigurosas, y esas son las que planteamos para que el parque de viviendas esté al servicio de la gente.

Por supuesto, hay que revertir los recortes en servicios básicos, porque entendemos que a veces los recortes en servicios básicos son el peor gasto, porque generan, al final, un gasto superior cuando las personas sufren la pobreza, cuando las personas, al final, tienen que acudir en una situación mucho peor a estos servicios básicos.

Por tanto, hablamos también de la sanidad, de la educación y de los servicios sociales, porque no hay mejor medida para luchar contra la pobreza –no hay mejor medida para luchar contra la pobreza– que tener unos servicios públicos básicos fuertes que atiendan a todas las personas con independencia de su situación económica.

El segundo de los grandes bloques, y que a nosotros, en Ciudadanos, nos gusta mucho incidir en él, es la creación de riqueza. No podríamos hacer un Pleno de pobreza sin poner encima de la mesa medidas para crear riqueza, para que la clase trabajadora genere también riqueza. Y aquí nos gustaría hablar muy especialmente –muy especialmente– de las políticas de empleo.

Los últimos datos de empleo, incluso aquellos que algunos gobiernos los están vendiendo de una manera muy triunfalista, lanzan un dato alarmante: cada vez las personas más vulnerables se están quedando fuera de las oportunidades laborales. Y ahí es donde tienen que trabajar las políticas activas de empleo; ahí es donde realmente son necesarios los programas de empleo, para atender a las personas que por sí solas, muy probablemente, nunca podrán acceder a un puesto de trabajo remunerado.

Y no nos gusta nada –no nos gusta nada– la declaración de intenciones que hizo el Gobierno de la Generalitat de considerar que las políticas activas de empleo y *els afers socials* podrían estar en el mismo departamento porque en el fondo es lo mismo. Nosotros pensamos que no, nosotros pensamos que las políticas activas de empleo tienen que estar más cerca de las empresas, tienen que estar más cerca de allí donde se genera empleo. Porque, si no, caemos en el peligro de considerar lo que consideraba el señor Puig: que las políticas activas de empleo y el SOC tenían que dar un servicio paliativo –lo dijo en sede parlamentaria. Nosotros no estamos de acuerdo. Por tanto, ponemos medidas y propuestas para que los programas de empleo realmente sean una atención personalizada, sobre todo a las personas que más los necesitan, a las personas que están en una situación de vulnerabilidad mayor.

Y funcionan. La gente cree que las políticas activas de empleo no pueden funcionar; pues bien, hay ejemplos, a nivel europeo, de políticas que sí que funcionan y que sí que insertan laboralmente a muchas personas que parecía que estaban absolutamente fuera de las opciones del mercado de trabajo.

Por supuesto, también queremos crear riqueza desde la innovación; desde la innovación y desde el punto débil que tenemos aquí en Cataluña, que, si bien somos muy fuertes en innovación, estamos bastante más cojos en transferencia tecnológica. Y ese es un elemento que tenemos que trabajar, que tenemos que aprovechar el potencial que tenemos en *recerca* básica, en innovación, que es muy potente, pero tenemos que hacer que esto esté a disposición de la generación de empleo, de la generación de riqueza, que esté más cerca de las empresas, más cerca de las universidades.

Por supuesto, hablaremos del pacto «Más industria»; nos parece que es un pacto que ha sido consensuado por todas las entidades del sector y que es un pacto muy válido para sostener el músculo del empleo en Cataluña, que, sin duda, también debe ser la industria.

Me gustaría hablar también de las medidas de apoyo a los autónomos, a los emprendedores y a las pymes. Apoyar a los autónomos es evitar pobreza; apoyar a las pymes es evitar casos de pobreza futura, y, por tanto, nosotros tenemos medidas no solo a nivel nacional –como todos conocen– de reducción de la cuota de autónomos y de mejoras para este colectivo, sino también de créditos y programas de acompañamiento para autónomos, emprendedores y pymes. Y también para luchar contra una cosa que también decía la señora Crespo, que son los falsos autónomos. Sin duda, creemos que, ahora mismo, los trabajos más precarios, los trabajos con menos derechos, en muchas ocasiones están llevados a cabo por falsos autónomos. Y también planteamos medidas para revertir esta situación.

Y por último, en el ámbito de la riqueza, también hablamos de igualdad, porque garantizar la igualdad, como decíamos, es crear empleo, es crear riqueza. Y tenemos medidas para que la conciliación sea cosa de todos, para que podamos llevar hacia delante una reforma horaria, en la que creo que en esta cámara hay un consenso bastante amplio, para implantar medidas que hagan que nuestros horarios sean más productivos y que podamos tener, pues, unas vidas más felices y más sanas, además, con unos horarios muchísimo más racionales.

Por último –y como digo es probablemente el ámbito en el que el resto de partidos insiste menos, incide menos–, la reforma de la Administración pública. No vamos a poder dar un salto cualitativo como sociedad si no aceptamos que sobran chiringuitos políticos y niveles administrativos. Y que eso detrae muchísimos millones de euros cada año al contribuyente. Yo entiendo que para los partidos que estas estructuras las han colonizado durante tantos años, es algo que cuesta. Pero entendemos que no es sostenible, no es moral decirle a la gente que hay dinero para ayuntamientos, áreas metropolitanas, consejos comarcales, diputaciones provinciales, delegaciones provinciales del Gobierno de la Generalitat, delegaciones provinciales del Gobierno de España, Gobierno de España..., es inmoral decirles que hay dinero para todo esto y que no hay dinero para servicios básicos, para rentas mínimas de inserción o para ayudas a las personas que no pueden darle una comida de calidad a sus hijos. Es inmoral y además es falso. Se puede hacer perfectamente, como decimos nosotros siempre, «la operación biquini» a la Administración. Eliminar grasa, la que sobra, la que no sirve para nada –bueno, solo para los políticos y los partidos– y reforzar el músculo, que son los servicios básicos, que es la sanidad, que es la educación, que son los servicios sociales.

Entendemos que es fundamental, esto, porque además se solucionaría uno de los grandes problemas que tienen los ciudadanos, las pymes y los autónomos, que es la burocracia. Y a más voy a poner un ejemplo que no lo denunciemos únicamente nosotros, sino las entidades que trabajan en el tercer sector, y son los problemas que ha habido también, por ejemplo, para hacer uso del Fondo de pobreza energética. Ese Fondo de pobreza energética que se dotó con una serie de recursos y que solo el 22 por ciento de los recursos –de los recursos que ya estaban– se han puesto a disposición de las familias. ¿Problemas?: probablemente burocráticos, problemas de gestión. Pero si somos capaces de hacer la operación biquini a la Administración pública, seremos capaces de reducir burocracia que afecta a las familias, que afecta a los autónomos y que afecta a las pymes.

Además, por supuesto, vamos a pedir que se haga un seguimiento de todas las medidas que se aprueben en este Pleno, porque queremos que haya indicadores, como decía el señor Rabell; queremos que haya indicadores objetivos, evaluables, para ver cuáles de estas medidas se han llevado a cabo; las que no se han llevado a cabo, por qué, y cuál ha sido el impacto que cada una de ellas ha tenido.

No hemos tenido la suerte de enfrentarnos a esta Pleno con un informe similar al del Pleno anterior. Espero que si desgraciadamente tenemos que celebrar otro, porque no hayamos solucionado el problema, podamos tener muchísimas más herramientas para saber qué es lo que funciona, qué es lo que no funciona, el porqué el Gobierno no ha puesto en marcha lo que se aprobó y, en definitiva, ser más útiles a los ciudadanos.

En definitiva, pensamos que la lucha contra la pobreza requiere de acuerdos; requiere de diálogos transversales, en esta cámara y fuera de ella; necesitamos consenso; necesitamos apoyo entre nosotros. Y, además, estamos convencidos de que hay margen de acuerdo. En esta cámara si dejamos de lado determinadas diferencias, hay muchísimo margen de acuerdo para aprobar medidas que sean buenas para los ciudadanos.

Y nosotros, insisto, haremos una oposición leal y constructiva, como siempre. Pero para hacer una oposición leal y constructiva y comprensiva necesitamos un Gobierno realista, dialogante y autocrítico. Porque para solucionar el problema de fondo hay que priorizar mejor no solo los recursos, sino el tiempo. No es solo cuánto nos gastamos en políticas sociales, es cómo gastamos el dinero de las políticas sociales.

Y también tenemos que colaborar con otras administraciones públicas, porque esto es cuestión de todos: esto es cuestión del ámbito municipal, esto es cuestión del ámbito de la Generalitat de Cataluña, del Gobierno de España y también de las instancias europeas.

En definitiva, si el Govern de la Generalitat no assumeix cap responsabilitat i segueix capficat en la poció màgica de la independència, nosaltres no li podem donar suport. Si el Govern de la Generalitat només parla i destina els seus esforços a construir un estat amb una mà, però destruir l'estat del benestar amb l'altra, amb nosaltres no hi podran comptar. Si el Govern de la Generalitat només parla de països, però s'oblida de les persones, no trobarà a Ciutadans al seu costat.

Però si el Govern de la Generalitat vol reconèixer també..., i fer una miqueta d'autocrítica, encara que sigui una miqueta, de què s'ha fet malament des del Govern de la Ge-

neralitat en més de trenta anys; si vol reformar coses perquè això no sigui un problema conjuntural, sinó solucions estructurals; si el Govern vol negociar legítimament reivindicacions legítimes també dels catalans amb el Govern d'Espanya, per fer tot això, nosaltres estarem al seu costat.

I, a més a més, ens agradaria també apellar a l'acord i al consens de totes les forces polítiques perquè podem fer un esforç per tirar endavant mesures que siguin realistes, que siguin factibles, que siguin necessàries i que, a més a més, siguin el més important, que és ser útils a la gent.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta, senyor president, consellers, conselleres.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Eva Granados, del Grup Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, conselleres, conseller, diputats i diputades, i una cordial salutació a les entitats socials que avui ens acompanyen, a la Teresa Crespo, que ha fet la intervenció en nom de la plataforma Pobresa Zero. Hi ha hagut coses que han canviat en aquests dos anys. La bona notícia és que avui han pogut prendre la paraula les entitats, la plataforma Pobresa Zero, que, doncs, la formen moltíssimes entitats, també sindicats de treballadors del nostre país i col·legis. En primer lloc, jo..., des del Grup Parlamentari Socialista els volem agrair la seva feina, el seu compromís. Ho deia aquí la Teresa Crespo aquest matí, que tenen el calendari amb els dotze fronts per les desigualtats. Nosaltres també el tenim a la nostra taula i recordem cada dia que la lluita contra les desigualtats, contra la pobresa, no és d'un ple extraordinari, no és d'una estona, no és d'un dia, sinó que és cadascuna de les accions polítiques i de la nostra intervenció pública, cadascun dels nostres dies.

Vull agrair també la feina dels professionals de les entitats, dels ajuntaments, a moltíssims alcaldes i regidors que durant aquests anys de crisi que portem estan a peu d'obra, estan a la trinxera i estan atenent les persones més vulnerables del nostre país. I com que no podem agrair a tothom, posar un exemple, doncs: com la PAH ha estat una entitat que ens ha mostrat el drama dels desnonaments i ens ha mobilitzat a tots per acabar amb ells, i com ajuntaments com el de Terrassa, doncs, ha estat el primer a multar els pisos buits de les entitats bancàries, i com estan al capdavant de les oficines d'habitatge municipal.

Bé, doncs, han passat dos anys; dos anys en què, malauradament –ho hem dit tots els que hem passat per aquest faristol–, hi ha més desigualtats al nostre país. Sí que veiem i valorem positivament un canvi d'actitud per part del Govern. Fa dos anys, quan parlàvem d'aquest Ple hi havia cert negacionisme per part del Govern de la Generalitat, i avui podem constatar que la diagnosi és compartida, que estem en una situació de risc en la nostra cohesió social. Però igual que els dic que hi ha hagut aquest canvi d'actitud, i que valorem positivament, des del Grup Parlamentari Socialista també els haig de dir que la intervenció que hem escoltat aquest matí ens ha semblat decebedora. Ens hauria agradat que s'haguessin trobat, encara que fos una hora, els consellers per coordinar les seves intervencions, per no «solapar-se» i perquè donessin la impressió als que escoltem, siguin les entitats, sigui la ciutadania o siguin els grups parlamentaris, que més enllà d'un programa electoral i d'un acord d'investidura tenen un pla, tenen una acció de govern coordinada per lluitar contra les desigualtats, i la veritat és que això no ho hem sabut veure, perquè, lamentablement, no hi és.

Ens deia el president que hem de tocar de peus a terra, i deia ahir la portaveu del Govern que els acords s'han complert «d'aquella manera», fa dos anys. I la nostra pregunta, la primera que els llancem, és: no tocava de peus a terra, el Govern, quan va aprovar fa dos anys uns acords que van aprovar Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que se'ls van aprovar ells mateixos, que ells sabien com estaven les finances al nostre país i que no s'han complert? Per tant, tampoc tocava de peus a terra el Govern quan va tirar endavant i va acordar aquestes mesures que no s'han dut a la pràctica.

Vull començar la meua intervenció fent tres afirmacions que poden, si volen, emmarcar la intervenció. En primer –el vicepresident ho deia aquest matí–, tenim una economia que està creixent el 3,4, l'atur està baixant, i tot això són bones notícies i ho hem

de celebrar. Però igual que celebrem aquestes dades macroeconòmiques —també ho deia la Teresa Crespo—, la crisi s'ha instal·lat a la nostra societat i res tornarà a ser el que era. Tenim un terç de la nostra població que malviu directament a l'atur o amb feines molt —molt, molt— precàries sense arribar a final de mes i dos terços de la nostra població que han vist com han baixat els seus salaris i que han vist com els serveis públics no estaven a l'alçada de les seves necessitats. I la tercera afirmació que volia també posar a dalt de tot és que nosaltres no hem vist la voluntat política per part del Govern de fer d'aquestes prioritats davant l'emergència social i l'augment de les desigualtats, l'eix de la seva activitat, de l'acció política.

Han passat molts anys, a Catalunya no s'ha reformat la renda mínima d'inserció, que és com es va inaugurar el Govern de Convergència i Unió, amb un acord de l'aleshores presidenta del PP, l'Alícia Sánchez-Camacho, amb el president Mas. Aquella renda mínima d'inserció continua igual. I per no fer no han fet ni l'informe que van dir que farien perquè tots sabéssim com estava la situació d'exclusió social al nostre país. Per tant, ja no és només un tema de manca de recursos, és que no hi ha hagut ni voluntat política de constatar, de fer un informe de com està la situació de la cohesió social.

Era una oportunitat, aquest Ple, per sortir del monotema. I també lamentem que en les seves intervencions el que han vingut a dir és que quan arribi la independència Catalunya tindrà cohesió social, i que haurem d'esperar. Ja ho havíem sentit. Ho va dir el conseller Santi Vila el 2014, que va dir que només amb un discurs molt nacionalista es podia suportar els 6.000 milions de retallades que hi ha hagut durant els governs d'Artur Mas. I també el conseller Comín, doncs, últimament ens delecta dient que quan hi hagi la independència s'acabaran les llistes d'espera al nostre país. Volen pintar-nos una Catalunya molt maca, però la catifa de colors que fan servir amaga molts negres i molts grisos que hi ha allà sota. Nosaltres volem fugir d'aquest discurs que tot és culpa de Madrid. Madrid té culpa de moltes coses, necessitem millorar el finançament, necessitem dialogar amb el Govern, necessitem, doncs, que no hi hagi aquesta recentralització. Ens felicitem del recurs del Tribunal Constitucional tirant enrere part de l'LRSA, però nosaltres volem parlar de l'aquí i de l'ara; volem parlar del *mientras tanto*; volem parlar, mentre arriba aquesta arcàdia feliç que alguns volen i en què nosaltres no creiem, en què augmentaran les pensions i desapareixerà l'atur, de què passa a Catalunya.

I nosaltres situem tres problemes que per nosaltres són inajornables: la feina —el treball—, les famílies i la infància vulnerable i l'augment de les desigualtats. Aquests són els nostres tres fronts, i és on posem l'accent de la nostra acció política. Volem deixar constància, també, de la inacció que ha fet el Govern en aquest temps i que volem i esperem que canviï a partir d'aquest Ple, del mal govern que hem tingut. És veritat que en unes condicions complicades, no ho negarem, però és evident que tenen marge, que hi ha alternativa i que, lamentablement, vostès estan generant més desigualtats amb les seves polítiques. Crec que la bona notícia és que hi ha capacitat de reacció i que hi ha marge, però malauradament vostès, de moment, no l'estant utilitzant. El Miquel Iceta deia aquest matí: «A nosaltres ens agradaria que hi hagués diàleg entre els grups parlamentaris i el Govern, que poguéssim arribar a acords, que sortíssim d'aquest Ple amb uns eixos, amb unes mesures, amb uns indicadors pactats, i que, sobretot, rendim comptes del que s'acordà en aquest Ple.» L'últim Ple, que van ser les mesures aprovades per Convergència i Unió i Esquerra Republicana, ens ha estat impossible saber el grau de desenvolupament que han tingut. Només quan el Govern ha volgut fer un informe —i ahir ens en van presentar l'última versió, ahir al migdia—, però no hem pogut tenir les comissions de seguiment que molts aquí, en aquest Ple, hem demanat.

Començo parlant de treball i de la feina en drets, que per nosaltres és l'eix del que creiem que ha de ser la nostra prioritat. El treball digne, al final, és el que dona a qualsevol ciutadà l'accés a la ciutadania amb tots els drets; que li permet pagar la llum, que li permet canviar la rentadora o comprar la impressora per al seu fill perquè pugui fer els deures. I lamentablement, a Catalunya, tot i que hi ha menys aturats, en aquests moments, a nivell de qualitat d'ocupació la situació és molt preocupant: ha desaparegut la negociació col·lectiva, les condicions laborals són molt dolentes, tenim treballadors pobres... —se n'ha parlat durant tot el matí. Ens preocupen les dones. Ahir era el dia 8 de març; parlàvem de la bretxa salarial, de la discriminació, de la restricció d'ofertes laborals, de les dificultats que tenim quan volem ser mares i som mares, i com l'atur femení

torna a repuntar. I aquí, a la consellera Bassa, doncs, li diem que el que hem d'assegurar és que les dones arriben a les polítiques actives i que hi ha prou polítiques actives perquè les dones puguin accedir amb igualtats de condicions.

Ens passa el mateix amb els joves. Parlem del Ple de pobresa fallit, però també podríem parlar del Ple monogràfic de joves fallit, perquè els joves a l'exili, els joves més precaris, els joves sense cap certesa i amb una generació que sembla que viurà pitjor que els seus pares, tenen discriminació en l'accés al mercat laboral, estan subocupats, tenen pitjors condicions laborals i el fracàs escolar que els acompanya i que dificulta encara més la seva entrada al mercat laboral. Som conscients, el Govern és conscient que el programa de garantia juvenil no està funcionant? Som conscients que al final és una mala còpia del programa d'adults? Que haurem de fer un repensament? Que haurem de pensar-ho amb els mateixos joves, com podem fer que allò funcioni? Perquè, de moment, això no s'està posant en marxa i no està funcionant. Ens passa el mateix amb els aturats de llarga durada. Persones que han treballat molts anys, que han perdut la seva feina pels ajustos laborals, que estan a l'atur però que no cobren atur, que no accedeixen a polítiques actives d'ocupació i que, molt probablement, veuen perillar la seva jubilació contributiva, i que, moltes vegades, són la base d'economies familiars. Necessitem, també, un pla de protecció dels llocs de treball per a les persones aturades de llarga durada, i que puguin reinserir-se al mercat laboral.

Què passa, mentrestant? Doncs, que el SOC es va desmantellant, que hem perdut el 30 per cent dels efectius al nostre servei d'ocupació. Aquest és el *mientras tanto*, aquestes són les condicions en què han de viure els treballadors i les persones aturades. I aquí no val un llistat màgic de programes que s'anuncien en notes de premsa, declaracions i màrqueting, que després veiem que no es fa. Necessitem un pla, un pla d'ocupació concret, que tingui objectius a curt, a mitja i a llarg termini i que també tingui indicadors. I això, lamentem que la consellera Bassa en la seva intervenció avui ni en la seva compareixença ens va donar més informació que el que semblen promeses i paper mullat. Sabem que el marge és petit; no volem fer volar coloms. La consellera ho sap, perquè hem intentat moltes vegades tenir una descentralització de polítiques, que no les tenim en aquests moments, encara. Però necessitem fets. No volem demanar la lluna però, com diuen els sindicalistes, volem el que és nostre. Doncs, també els aturats del nostre país volen el que també és seu.

Parlaven de les causes. El vicepresident, sobretot, ha fet menció de les causes, i de com s'han anat acumulant capitals i augmentant desigualtats. De com s'ha capgirat la proporció del PIB pel que fa a les rendes del treball o pel que fa a les rendes de capital, i és evident que aquí és on està la principal causa de les desigualtats i la pobresa. I per això nosaltres també volem redistribució, i volem millor salaris i millors condicions, però també salari diferit, salari social, serveis públics. I per això també nosaltres..., i hem trobat a faltar que el conseller Baiget no hagi vingut al faristol a parlar de polítiques industrials, a parlar de canvis tecnològics, a parlar de models productius i d'aquests possibles riscos d'una nova recessió. Perquè, més enllà d'un ple social –i és veritat que tenim representació de les entitats, però també hi ha els sindicats–, volíem sentir parlar de política industrial, d'innovació, de recerca i, sobretot, de concertació.

Tenim la sensació –i també això els ho haig de dir– que hi ha un punt d'inflexió a la conselleria i que esperem que ben aviat hi hagi aquest diàleg social que no hem tingut fins ara, i que ara esperem que hi hagi també aquest espai, i esperem que l'acord de «Més indústria» sigui el paraigua que ens permeti tornar a aquest diàleg social.

I després de treball, els deia «treball» i els deia «infància» i «famílies vulnerables», i els parlava, doncs, d'aquestes famílies que són la nova cara de la pobresa. Si abans la pobresa era una dona gran, una dona vídua; en aquests moments és una família jove que té dificultats per pagar la hipoteca o el lloguer i que té infants a càrrec. Aquesta és la cara de la pobresa a Catalunya i, per tant, aquí és on, també, hem de posar l'accent des de les polítiques públiques. Tenim joves que no marxen de casa, joves subocupats, pares que cuiden els seus pares, avis que han de pagar els bolquers dels nets amb les seves pensions; en definitiva, moltes famílies que necessiten uns serveis públics que no troben. I lamentem, doncs, en aquest cas, que la consellera Bassa ha dit que farà el que l'informe que la consellera Munté ahir va presentar que va dir que ja havien fet perquè ho havien promès fa dos anys, i aquesta ha estat la constant de les intervencions. En què quedem?

Si van dir que ho farien, no ho han fet però diuen que ho han fet i ara diuen que ho tornaran a fer, no acabem d'entendre si ens en sortirem o no.

Göran Therborn és un sociòleg que va escriure –i ara fa un temps– un llibre molt interessant que es diu *La desigualdad mata*, que parla de com les dones dels homes aturats es moriran abans que les dones que els seus marits treballen. I no cal anar a mirar al sociòleg: a l'informe que el Departament de Salut ha fet sobre desigualtats ens diuen com ha pujat la taxa de suïcidi, i com aquesta taxa de suïcidi està concentrada especialment en homes en edat laboral de quaranta a seixanta anys, i com la crisi està afectant els trastorns mentals, les addiccions i la vulnerabilitat, com estan augmentant, doncs, aquests riscos de caure malalt. De tot això també en volem parlar en les resolucions.

Catalunya és més desigual ara que fa cinc anys? Han passat ja més de trenta-set dies. Això el Miquel Iceta sempre ho diu: «Vostès han vingut per divuit mesos, per tant, en trenta-set dies ja podem passar comptes.» No volem fer denúncies fàcils ni propostes impossibles, però hem anat a veure l'indicador de progrés social de la Unió Europea. L'Eurostat analitza, amb més de cinquanta indicadors, doncs, una sèrie de variables de 272 regions europees, i Catalunya, president, tenim un aprovat mediocre en aquest indicador de progrés social. Tenim la posició 165 de 272 regions europees i, per tant, queden molt lluny els quatre motors europeus, de què parlàvem fa uns anys, i queda, també, molt lluny aquesta Dinamarca del sud.

De fet, les polítiques que vostès han practicat han generat desigualtat, ho he dit abans, ho torno a dir ara. I vull posar..., doncs, fer menció i record d'algunes paraules que s'han fet servir, en aquest cas, el president Mas al Cercle d'Economia, doncs, deia que: «No apujar impostos i abaixar despesa era el contrapunt als excessos i la disbauxa i la demagògia de l'esquerra.» Això és el que deia a Sitges fa uns anys. Ara tots sembla que siguin d'esquerreres, els consellers d'aquest Govern; fins i tot, la consellera Bassa va prendre possessió amb unes tisores que significaven i simbolitzaven les retallades; però, el 2014, no fa tant, el president Mas també va visitar Carolina del Sud, que és el laboratori del Tea Party, i allà McCrory, doncs, estava encantat amb les similituds polítiques que trobava amb les polítiques que aplicava el Govern.

Recordem que el pressupost que vostès apliquen és el que es va aprovar ja fa..., l'any passat, per tant, estem amb les mateixes polítiques. Sabem que la situació de les finances és difícil, que no volem fer denúncies fàcils, però, estem a la part baixa, a nivell europeu, però, si mirem les comunitats autònomes, estem a la posició onzena, de totes les comunitats autònomes d'Espanya. Per tant, la situació que tenim és de desigualtats i d'un govern que genera desigualtats amb les seves polítiques.

És evident que hem arribat aquí, no tot per responsabilitat del Govern, és evident, però creiem que vostès també són part del problema: per la seva mala gestió i per la seva baixa sensibilitat social –de vegades pensem que en dosis homeopàtiques, la tenen, aquesta sensibilitat social. Tenen competències, tenen pressupost, tenen capacitat de prioritzar, i la política és això, és prioritzar, i possibilitat de gestionar.

Sabem que el paper ho aguanta tot, el diari de sessions també ho aguanta tot, eh? El que lamentem, també, és que els pressupostos en aquest país també ho aguantin tot, perquè els pressupostos que tenim –ho va dir el Grup Socialista quan es van aprovar– eren irreals, i avui el vicepresident ens ho ha dit, mig dit, però l'hem entès, senyor Junqueras, no?, quan ha dit que: «A partir d'ara blindaran les partides socials», hem entès que potser fins ara no estaven blindades, aquestes polítiques socials, i, per tant, aquelles rúbriques que sortien als pressupostos, doncs, evident que no s'han anant executant. No cal mirar l'informe de pobresa, eh?, de fa dos anys, no cal veure si s'ha complert o no s'ha complert, ja ho sabíem: no s'han complert.

Però és que ara anem a agafar els 100 milions, se'n recorden?, l'actual secretari d'Economia..., no el veig per aquí, però el senyor Aragonès sortia aquí i deia: «Són els darrers pressupostos autonòmics que votarem els d'Esquerra i tindrem una partida de 100 milions, que serà el gir social que li donarem al Govern de Catalunya.» Cent milions, on són aquests 100 milions? No parlem de powerpoints, parlem de partides pressupostaries, on són? Hi havia 10 milions per pobresa energètica, i aquí..., corregeixo la senyora Arrimadas, perquè la senyora Borràs sí que ha fet un bri d'autocrítica i ha dit: «Van ser 10 milions, que van arribar a 5, al pressupost.» Ya, la mitad se perdieron por el camino. I d'aquests 5, es van ajustar i se n'han aplicat, què, 2 milions? Aquesta és la

capacitat de reacció sobre la pobresa energètica? Doncs, miri, són els ajuntaments, són les entitats socials, és l'àrea metropolitana, els que han fet possible pagar les factures que hem pogut, perquè a moltes, desgraciadament, hi continuen havent talls de llum, per molt que vostès diguin que no és així.

Van dir que també posarien 17 milions extraordinaris a la dependència. Doncs, ha augmentat no 17 milions, un 17 per cent la llista d'espera l'últim any. En aquests moments tenim tanta gent a la llista d'espera com gent atesa a les residències i a casa seva. Aquesta és la realitat. I, pel que fa a la renda mínima, que van dient el dret subjectiu això i l'altre, van dir que posaven 12 milions, però hem fet números i tenim –i l'informe del Síndic de Greuges ho diu– que encara tenen pendents de pagar nòmines del 2011... –no ho diu el Grup Socialista, ho diu el Síndic de Greuges–, i hem fet números que més de trenta-un mil informes del PIRMI han estat denegats pel Departament, en aquest cas, d'Acció Social i Treball. Aquesta és la realitat.

Hi havia més partides, eh?, en aquests 100 milions del gir social: de necessitats educatives especials, que no les hem vist; de residències de discapacitats, és a dir, poc a les partides i menys a les execucions. Aquí és que ens roba Madrid o que ens enganya la Generalitat? Jo és una pregunta a la qual m'agradaria trobar resposta, perquè era un pressupost irreal, però és que és un pressupost irreal, perquè aquest és el pressupost que està vigent en aquests moments a Catalunya. Per tant, tampoc em val dir que això era l'altre Govern, que a nosaltres ens ha de valorar... No, aquest és el pressupost que s'està aplicant i nosaltres entenem que va ser o publicitat enganyosa i/o mala gestió.

Ens han fet un publireportatge del pla de xoc, que és aquest acord, no?, d'investidura que tenen amb la CUP. I els ho han dit les entitats socials, nosaltres li ho tornem a dir –crec que li ho hem anat dient a totes les compareixences– que arriba tard; que és insuficient; que tres mesures són les que es poden fer, dues de les quals són aplicar lleis que estan vigents, i que la resta depèn d'uns pressupostos que no sé si arribaran, i que el vicepresident Junqueras ha dit que, si arriben, seran injustos, difícils i molt lluny del que Catalunya necessita. Per tant, aquesta és la situació en què ens situen. Cap mesura per a aturats, en aquest pla de xoc, cap mesura per a polítiques industrials. Entenem que és un pla de xoc per cobrir l'expedient. No sé si arribarem a veure els pressupostos, però és evident que no ens acabem de refiar, si els pressupostos que tenim en aquests moments tampoc s'estan complint.

Després del Ple de pobresa, de la renda mínima que no es reforma, de l'acord de Convergència i Esquerra que veiem que tampoc s'aplica, el que els diem és que nosaltres no volem plans de xoc, no volem extraordinaris, sinó que volem que l'eix polític i la dinàmica diària sigui la lluita contra la pobresa.

Què és el que veiem? Que no negocien amb l'Estat, que no paguen les entitats i el món local, que no gestionen –ATLL, Tabasa–, que no administren el pressupost –aquesta és la sensació–, i, a més, que fan polítiques amb un alt component ideològic en el sentit regressiu i antisocial.

Faig només menció, amb el temps que em queda, a les polítiques educatives. La sisen hora es treu a la pública; les escoles que segreguen per sexe conviuen en els barris en els quals l'escola pública es troba en barracons; tenim les jornades compactades als instituts, que significa que han d'obrir menjadors socials o que la Creu Roja s'ha de posar a fer programes específics perquè els joves puguin menjar al migdia; que el 90 per cent de les línies de P3 que es tanquen, són línies públiques... A mi em poden dir que això és un tema de la crisi, de la manca de recursos, però jo, quan faig aquesta lectura i veig aquesta dualització entre l'escola pública i l'escola concertada, el que veig és ideologia.

I ens passa el mateix amb la renda mínima. Quan es va fer la reforma, hi havia el conseller Mena, hi havia un acord amb el Partit Popular, ara han anat parlant que era un tema de més recursos, però és evident que l'estructura continua sent la mateixa. Per això nosaltres volem, a les nostres resolucions, incorporar el retorn, el PIRMI, a la renda mínima que hi havia el 2010.

Aquest dilluns ens vam veure amb alcaldes socialistes, i vàrem fer el repàs de com ho veuen ells i quines peticions traslladen en aquest Ple. I els alcaldes, els nostres alcaldes i alcaldesses, situaven temes que tenen a veure principalment amb qüestions de famílies i infància, i feien el repàs, i parlàvem dels nens i les nenes amb necessitats educatives especials i com es troben amb moltes dificultats a l'escola ordinària, i com

les escoles d'educació especial tenen massa nens demanant poder-hi entrar. Ens parlaven, també, de com els ajuntaments han hagut de dedicar molts recursos –el president Puigdemont segur que també ho sap, perquè ha estat alcalde– a pagar factures i a habilitar oficines d'habitatge per poder fer front a aquesta llei que tenim, però que no es reglamenta, que no s'acaba d'aplicar, i que és evident que cau sobre les esqueses dels ajuntaments i dels pressupostos municipals el fet de poder pagar les factures de pobresa energètica.

Ens deien, també..., hi feien menció, a la situació de la gent gran, de l'atenció a la dependència, i ens parlaven de com la no-entrada a les residències, com les llistes d'espera de més de disset mil persones per poder accedir a una plaça pública suposava que els ajuntaments havien de disposar recursos propis per poder atendre la gent gran a casa seva, i com els serveis d'atenció domiciliària no arriben, i, per tant, són també els pressupostos públics municipals els que estan tirant. Ens diuen, les entitats socials, de quina manera també han de buscar recursos propis, recursos privats, perquè les subvencions que esperen de la Generalitat, que tenen compromeses..., per no tenir, no tenen ni un pla de pagaments de quan es condonarà aquest deute. I els ajuntaments, president, consellers..., els ajuntaments estan igual: volen que li reconeguin el deute i volen tenir un pla de pagaments per saber quan ho podran fer.

Sabem que la situació financera és difícil, però hi ha altres comunitats autònomes, amb una situació financera similar a la nostra, que estan actuant. És evident que no tenen el marge, igual que no el tenim nosaltres, per remoure totes les desigualtats. Però Ximo Puig, la Francina Armengol, Lambán, en les comunitats autònomes properes estan, en una situació financera similar, fent gestos, fent polítiques que no veiem en la seva acció. Per exemple, el copagament, serà un dels temes que demà en parlarem, perquè ho portem en una de les resolucions. Revertim el copagament que van aplicar, perquè van ser obedients al que deia el senyor Rajoy. El Ximo Puig ha pogut treure aquest copagament. És un copagament confiscatori, ho diuen les entitats, ho diem molts grups parlamentaris; de fet, la conselleria també sembla que ho diu a les entitats..., doncs, fem el que estan fent altres comunitats autònomes.

També València està fent revisions de la dependència, i estan situant els graus que toca amb les necessitats que tenen les persones grans, les persones amb dependència. Fem-ho! Siguem capaços de fer els pagaments, i també, per descomptat, la consellera Ruiz ho deia aquest matí, parlava de beques menjador, a nosaltres és un tema que ens preocupa molt, perquè, al final, per molt que es parli que hi ha més diners per beques, les beques no arriben. I això hauria de ser un dret garantit: aquells que ho necessitin haurien de poder tenir accés a una beca, i si la política és prioritzar, el marge és petit, però tenim marge per poder pagar les beques que els... (*Veus de fons.*) Consellera, té moltes ganes de parlar, vol venir? Sí, sí..., perquè l'estic escoltant constantment, sí... (*Veus de fons.*) Molt bé. Acabo. (*Remor de veus.*)

Acabo dient que hi havia..., que hi ha marge, que altres comunitats autònomes ho estan fent, comunitats autònomes que tenen dèficits fiscals similars als nostres, que hi ha alternativa..., no tot el marge que voldríem, president, però hi ha alternativa de fer una agenda social al nostre país; una agenda social que ataquí les emergències socials, que ataquí les necessitats bàsiques, que paguem les factures de llum, gas i aigua. Hi ha els diners, als pressupostos, fem-ho possible. Fem, també, atacar les beques menjador i aconseguim, doncs, que les entitats tinguin els recursos que necessiten per al seu dia a dia.

Per una altra banda, i un altre bloc que també voldrem proposar té a veure –el Miquel Iceta ho deia aquest matí– amb la presentació dels pressupostos. Volem saber quins marges tenen, si hi haurà la revisió de l'impost de successions que tots esperem i si hi haurà una negociació amb el Govern de l'Estat, que sembla que la comencem a veure, per poder tenir més marges pressupostaris i tenir les bestretes i el FLA que necessitem. El paquet d'indústria per nosaltres també és important, el diàleg social que s'ha d'obrir.

I, per últim, ho hem dit tots i crec que ho diran tots els companys que parlin a partir d'ara, els portaveus, volem que aquest Ple acabi amb mesures concretes i que aquestes mesures tinguin un seguiment i un control de compliment, i, per tant, també demanarem que hi hagi un pla de seguiment d'aquest Ple.

Aquest és el diagnòstic que fem des del Grup Parlamentari Socialista, aquestes són les nostres propostes, tenen la nostra mà estesa, la nostra voluntat d'acord, i esperem que aquest Ple, doncs, serveixi per a quelcom més del que va servir fa dos anys.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Marta Ribas, de Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, i benvinguts..., saludar també els membres de les entitats diverses que avui estan aquí amb nosaltres, i a la ciutadania que, segur, esperem que estigui seguint aquest Ple, perquè avui, en aquest Parlament, estem fent un debat de país; estem fent un debat per donar resposta als prop de 2 milions de persones –una Meridiana sencera ben plena de persones– que viuen en risc de pobresa i d'exclusió social a Catalunya; 2 milions de persones que veuen com la seva vida és cada cop més precària i la seva veu és més ignorada, mentre hi ha una minoria privilegiada que segueix enriquint-se. Això és Catalunya, avui en dia: un país petit, un país fracturat, i no per elements nacionals ni de llengua, sinó per la desigualtat social que patim. És aquest el país que acceptem per al nostre present? És, sobretot, aquest el que volem construir per al nostre futur?

Bé, com ens deia aquest matí la Teresa Crespo, en nom de la plataforma Pobresa Zero, si no plantegem canvis profunds no només estarem sent còmplices de vulnerar els drets actuals de la ciutadania catalana, sinó que estarem construint la pobresa del futur.

Aquest Parlament ha de respondre, doncs, a un dilema ben clar en aquest debat: estem disposats a resoldre les emergències actuals, però, alhora, canviar l'orientació de les polítiques? Nosaltres, sí; Catalunya Sí que es Pot estem disposats a treballar en aquest sentit.

I entenem que cal anar per fases, que no es pot canviar tot de cop. Però hi ha d'haver un punt d'inici a partir del qual girem el timó, a partir del qual, amb empena i sense titubejos, canviem el rumb. I la primera fase d'aquest canvi de rumb ens ha de permetre atendre aquelles situacions més flagrants d'emergència social, la de milers i milers de persones i de famílies que no poden esperar ni divuit mesos, ni setze mesos, ni sis mesos, tampoc. Aquest punt d'inici pot ser aquest Ple, aquest Ple d'emergència social, i aquesta és la nostra intenció.

Per reorientar les polítiques, però, primer cal que coincidim en la diagnosi de les causes d'aquesta situació, de què no ha estat ben orientat fins ara, i admetre quins han estat els errors per poder reconduir-los, per no tornar a cometre'ls.

I no hem començat bé, en aquest sentit, aquest Ple, amb les intervencions del Govern, començant per la del president, no admetent que hi ha hagut moltes polítiques mal orientades aquests darrers anys i no admetent que no obtindrem resultats nous aplicant les mateixes receptes.

Si us plau, diguin-li, conselleres i consellers, al president que no valen ni calen expressions sobre enganys per evitar la frustració dedicats a la resta dels grups parlamentaris d'aquesta cambra; l'única frustració que hi haurà en aquesta cambra –i que ens hauria de preocupar– és que no donem resposta a la situació que estem analitzant en aquest Ple. Hi ha molts deures pendents per fer, molts. Em sembla que avui no sóc l'única persona que li diu al president Puigdemont que hi ha molts deures pendents per fer. Li ha dit en una entrevista el senyor Mas; difícilment coincidim amb ell, segurament no ho deia en el mateix sentit que nosaltres, però avui el senyor Mas també deia que no es pot presumir de fer el que no es pot fer.

Bé, anem a plantejar-nos seriosament –i lamentem que no s'hagi començat així aquest Ple– quins deures hi havia pendents per fer i anem a intentar fer una diagnosi conjunta per detectar si hi ha punts d'acord sobre els quals puguem construir conjuntament noves rutes, nous camins i noves respostes.

Quina és la nostra diagnosi? La diagnosi, evidentment, ha de reconèixer que la pobresa no és nova a Catalunya, que n'hi ha hagut durant anys i panys, i que no l'hem aconseguit eradicar cap dels governs que hem estat al Govern de Catalunya, cert. Però també

s'ha de reconèixer que els darrers anys no només els índexs de pobresa, sinó la seva gravetat, i especialment la desigualtat social, han crescut a ritmes alarmants.

Si fins ara aquest país no ha patit trencaments és perquè hi havia un cert acord social, un mínim estat del benestar i un mercat laboral que ens permetia seguir empenyent per intentar acostar-nos a societats més igualitàries; un sòl d'inversió social, un terra d'inversió social que, com ha comentat avui el conseller Junqueras, reduïa substancialment els efectes d'un sistema econòmic injust —és cert.

Però aquest acord, aquests darrers anys, s'ha trencat. L'aprimament del sistema públic d'educació, de salut i de serveis socials té conseqüències: 200.000 famílies que viuen sense ingressos, 43 famílies desnonades al dia, un 10 per cent de catalans que no pot escalfar casa seva, gent gran o persones amb diversitat funcional que han de viure amb trenta-set euros al mes per culpa del copagament de la residència o dels altres serveis de dependència que necessiten per viure mínimament una vida digna, joves que no veuen futur més enllà del precariat, 480.000 infants en risc de pobresa.

Estem parlant de drets, de drets bàsics, drets garantits per nombroses declaracions i convencions universals, i per les nostres lleis, i per l'Estatut de Catalunya: dret a l'alimentació, a un habitatge en condicions, dret a l'accés a l'educació i a la salut, dret a una vida digna; drets que avui dia no s'estan garantint. Algú haurà de passar comptes d'aquí a deu anys per tota una generació que haurà crescut sense els seus drets garantits. Totes i tots nosaltres haurem de passar comptes d'aquí a deu anys si no hem estat capaços de revertir la situació per garantir els drets a tota una generació.

I ens cal analitzar quines són les causes d'això, quins han estat els errors comesos per haver arribat aquí. Ens cal revisar-ho, ens cal corregir-ho si volem fer un pacte de mínims d'objectius de país per refer aquell acord social que s'ha trencat els darrers anys.

Tots lamentem la pobresa. Estic segura que ningú, en aquest Parlament, vol pobresa a la nostra societat. Però no n'hi ha prou amb lamentar-la: cal identificar-ne les causes i cal actuar per canviar-les.

Anem a fer-ho; almenys, la nostra anàlisi de quines són aquestes causes. La causa és la crisi? Mirin, ja fa temps que no; ja fa temps que la crisi no està sent la causa sinó l'excusa per impulsar un canvi de model en les relacions econòmiques i socials i de discurs.

La causa és Europa? Home, les polítiques de la Unió Europea han collaborat, i enormement, a impulsar aquest canvi de model. Però potser que reflexionem si continua sent la causa Europa, quan Catalunya és un dels països europeus on més han augmentat les desigualtats els darrers anys, quan en els anys previs a la crisi els nivells de desigualtat a Catalunya eren inferiors als de la mitjana europea.

És Madrid, la culpa? Podem compartir i compartim l'etern maltractament econòmic per part del Govern de l'Estat, però no es pot utilitzar això com a excusa per tapar polítiques classistes que s'han fet, també, des del Govern català. Per cert, Catalunya està sensiblement per sota de la mitjana estatal en tots els indicadors de beques escolars, de beques menjador, de cobertura i d'intensitat en aquests sentits, i també estem per damunt en reduccions pressupostàries, paradoxals en un entorn d'increment de necessitats socials.

De qui és la culpa, doncs? Doncs, de polítiques concretes; de polítiques concretes, de decisions polítiques que han destruït l'ocupació i la seva qualitat; de retallades que han reduït el pes de la despesa social i ens fan estar per sota, fins i tot, de la mitjana espanyola, com els deia ara, en alguns elements; de rebaixes fiscals sobre la renda i la riquesa i el retrocés dels salaris, que també han fet créixer la distància entre Catalunya i la Unió Europea en pressió fiscal, i en ingressos, cosa que limita, i molt, la capacitat política que tenim de lluitar contra les desigualtats. Sense recursos públics suficients, no és possible intentar tenir les mateixes condicions i els mateixos nivells de benestar que altres països. Tot això no cau del cel, tot això s'ha votat en parlaments i s'ha decidit per part de governs. Ho han decidit forces polítiques que també estan en aquest Parlament. S'ha decidit des d'aquí, s'ha decidit des del Congrés, s'ha decidit des del Parlament Europeu.

S'han vulnerat i s'estan vulnerant drets humans fruit de decisions polítiques. I només canviant aquestes decisions polítiques i enfrontant-nos-hi, capgirarem aquestes circumstàncies i ens en podrem sortir.

Volem, per tant, construir un país nou i un futur per a Catalunya junts i juntes o ho volem fer deixant un quart de la població enrere? Volem donar resposta a aquesta situació actual amb polítiques assistencials i de caritat o volem fer-ho, com hem volgut

sempre les esquerres, garantint drets? Ens podem permetre que les forces d'esquerres apuntalin polítiques classistes des d'aquest Parlament? Crec que no. Com creiem que no, estem segurs que podem fer aquesta reflexió conjuntament amb molta més gent en aquest Parlament.

Catalunya no és pobra, però la riquesa està molt mal repartida. Ens cal actuar sobre la distribució d'aquesta riquesa, en aquest país, si volem que, a banda de net i lliure, també tinguem un país just.

I els proposem un primer pacte. Nosaltres els reconeixem que tot el que anem a proposar no és fàcil, però vostès reconeguin-nos que no es pot estar intentant evitar el debat de l'ara, del mentrestant, promettent paradisos terrenals per a d'aquí a uns quants mesos.

I es pot, es pot atacar tot això; es pot si parlem de prioritats polítiques. No és fàcil –els ho he dit, ho reconixeré–, però es pot. Els ajuntaments, que han patit com qui més les polítiques d'ajustos pressupostaris, les d'Europa, les de l'Estat, i els incompliments de la Generalitat de Catalunya en els pagaments que li havien de fer respecte dels serveis que són competència de la Generalitat, han estat capaços de reorientar les seves prioritats pressupostàries i donar-hi resposta.

Saben vostès que l'Ajuntament de Barcelona ha doblat l'aportació per a la convocatòria d'ajuts de menjador? Als 8 milions i mig d'euros inicials hi han sumat 8 milions i mig d'euros més. Això són prioritats polítiques.

Saben vostès..., sap vostè, consellera Ruiz, que als 300.000 euros que el seu departament aporta a Barcelona en suport a les famílies per comprar material escolar, l'Ajuntament de Barcelona hi ha sumat 1 milió més, tres vegades més que el que aporta la Generalitat?

Sap, senyora Munté –i em dirigeixo a vostè perquè és qui ha fet el repàs cofoista del que va fer el Govern Mas en els últims anys–, sap vostè que qui va pagar les beques per casals d'estiu, de menjador, inclòs, a Castelldefels, l'estiu passat, va ser l'ajuntament?

Sap, consellera Bassa, que, davant del col·lapse i la gestió de les ajudes a les persones reconegudes amb grau de dependència, tots aquests mesos que continuen sense rebre l'ajuda que ja tenen com a dret, qui els està donant resposta són entitats i són ajuntaments?

Ho saben, ho saben perfectament. Són els ajuntaments els que estan fent això. Ho sap perfectament el senyor Junqueras, que era alcalde; ho sap perfectament el senyor Puigdemont, que era alcalde.

Per tant, es pot. Però cal redirigir prioritats: deixar de fer altres actuacions estratègiques, com han fet els ajuntaments, per cobrir allò que realment corre pressa a la ciutadania de les seves ciutats i els seus pobles. Podem fer-ho també des del Govern de la Generalitat? Es vol fer també des del Govern de la Generalitat? Nosaltres esperem, segur, sabem que es pot fer, i que, quan es fa, es tenen resultats. Reitero el que deia avui vostè, senyor Junqueras, hi ha resultats quan hi ha inversió social.

També, li puc posar un exemple d'ajuntaments, d'un ajuntament que fa dècades que prioritza la despesa social: el Prat de Llobregat. És la segona ciutat menys desigual d'Espanya. No és perquè sí. Hi ha prioritats i hi ha efectes de les prioritats.

Des del Govern català també es pot fer. I els volem aportar propostes, i demà, evidentment, les aportarem via resolucions –no, no sé quina gràcia fa parlar de prioritats polítiques, diputades de Junts pel Sí–; propostes que les volem fer viables, propostes que no són d'atac estructural a la pobresa i la desigualtat, ho reconeixem, però propostes que ens poden permetre resoldre la situació d'emergència social actual.

Un pla de xoc, amb les finalitats que cap infant passi gana: beques menjador. De debò, partida oberta, de debò, consellera Ruiz, sense trampes, sense la trampa d'estar abaixant cada cop més el llindar que fixen per accedir a la beca garantida. Perquè s'estan donant vuitanta mil beques, hi ha 300.000 alumnes sota el llindar de la pobresa. No ens valen trampes –no ens valen trampes–; no ens valen trampes de parlar, ara, precisament, de propostes de compactar horari escolar eliminant els espais de menjador. Ara no es pot fer això.

Parlem de propostes, perquè no hi hagi cap família sense llar, per complir de debò la Llei de l'habitatge, la llei aprovada l'estiu passat, que preveu mecanismes de segona oportunitat per evitar desnonaments; la despleguem reglamentàriament del tot per com-

plir tot allò aprovat també en aquest mateix Parlament respecte a les persones sense llar. Una moció que es va aprovar fa mesos i mesos: compliment, zero.

Propostes per acabar amb la pobresa energètica, per fer que les subministradores d'aigua, de llum i de gas compleixin la llei i cobreixin les despeses de les famílies en risc d'exclusió social.

Propostes perquè els recursos que hi hagi de l'Administració es gastin en això i no, hi insisteixo, en allò que la consellera Borràs ja ha fet autocrítica aquest matí.

Propostes per protegir també els més vulnerables, i derogar el copagament en la dependència, aquell que es va treure de la màniga el Govern català, senyora Munté, i que no venia marcat pel Govern espanyol ni s'aplica a altres comunitats amb la fórmula que s'està aplicant aquí, i que està deixant molta gent, com els deia abans, amb trenta-set euros al mes per viure.

Propostes per resoldre casos d'irregularitats sobrevingudes, que estan deixant molts veïns i veïnes sense l'accés als drets bàsics.

Propostes per als joves, que estan patint en un 58 per cent la precarietat; propostes per a les dones, que continuen sent el rostre de la pobresa.

Propostes que no són d'atac estructural de la pobresa, però també, evidentment, en volem proposar alguna d'afrontar amb pressupost important aquestes causes estructurals: la PEUC, una prestació econòmica per fill a càrrec; o la renda garantida de ciutadania. Les circumstàncies en què estem fan que això ja sigui urgent, i quan acabem el debat parlamentari cal preveure en els pressupostos partides per poder-ho dur a terme. És urgent; no només per atacar la pobresa i la desigualtat, sinó també perquè estem en un cicle embogit que no va enlloc, de serveis socials desbordats davant de multitud de noves demandes, de noves situacions per a les quals tenen poques respostes i majoritàriament només respostes d'urgència que responen malament a la situació. Ens cal reordenar-ho, tot plegat; ens cal garantir rendes mínimes; ens cal fer-ho bé. I això vol dir plantejar solucions estructurals, de present i de futur, respecte a les rendes. I mentrestant –i mentrestant–, de veritat, retornar a dret la renda mínima d'inserció i revertir allò que es va aprovar el 2011 per part de Convergència i Unió i el PP en aquesta cambra.

Propostes senzilles? No, no són propostes senzilles; els ho hem dit. Però si hi ha voluntat política poden ser viables. Si els ajuntaments amb pressupostos més petits, com els he dit abans, han estat capaços de capgirar prioritats, per què no ho ha de poder fer la Generalitat? Dos-cents setanta milions d'euros és un 0,5 per cent del pressupost de la Generalitat. L'Ajuntament de Barcelona, de setembre a desembre passat, va destinar a un pla d'emergència un 4 per cent del seu pressupost, un pressupost que li venia heretat del govern anterior. Em diran: «Barcelona és gran i rica.» Ajuntament de Santa Perpètua de la Mogoda: el juny passat va aprovar un pla d'emergència que és un 3,2 per cent del seu pressupost; l'han executat ja en un 90 per cent. Es pot. Podem passar d'aquest 0,5 per cent a un 3 o un 4 per cent, com fan els ajuntaments? Dos-cents setanta milions d'euros d'un pla de xoc és el que pot posar la Generalitat de Catalunya a aquesta prioritat?

No és simple, no és fàcil; no tenim una situació financera simple a Catalunya, és cert. Però, si us plau, no ens insultin la intel·ligència dient que tot és culpa de Madrid en aquest sentit. Almenys no ens ho diguin aquells que formen part del partit que va votar el marc que ens escanya financerament.

Li agafem el guant, senyor Junqueras, a ajudar-los, a acompanyar-los en tot allò que cal fer per reclamar els recursos justos al Govern de l'Estat. Reclamació justa de recursos justos, sí senyor. Però s'ha oblidat vostè també de parlar aquest matí del marge que tenen propi en polítiques fiscals des de la Generalitat. Tenim a hores d'ara una estructura fiscal regressiva i poc eficient en la recaptació, que limita enormement la capacitat política del Govern per dur a terme, com els deia abans, polítiques de xoc contra l'emergència social. Per tant, és urgent un canvi en aquest camp: ens cal política d'ingressos *també* diferent des de la Generalitat. Política redistributiva des de la capacitat que tenim ara mateix, ja; ja en tenim. Política valenta i eficient per lluitar contra el frau fiscal, avaluat en 13.000 milions d'euros; podem reduir una part d'aquest frau fiscal i destinar-lo directament a un pla de xoc. Tenim marges importants d'increment d'ingressos amb l'impost sobre successions. No han parlat, concretament, senyor Junqueras, sobre l'impost de successions. Pensen plantejar alguna mesura en aquest sentit? I reformar la de patrimoni?

Hi ha marge, molt de marge, per replantejar prioritats; també amb uns pressupostos prorrogats. I els tornem a posar com a exemple un dels temes que no per reiteratiu deixa de ser necessari de dir: 29 milions d'euros que tornarem a destinar aquest any a concerts a les escoles d'elit. En parlarem més a bastament al Ple de la setmana vinent, a partir d'una proposició de llei de Catalunya Sí que es Pot.

Cap d'aquestes mesures no pot ser qualificada d'excessiva o d'impossible, d'aquestes que els estem plantejant, de marge fiscal des del pressupost de la Generalitat. Al contrari, són mesures inicials, només mesures inicials. També volem..., creiem que hi ha molt camp per córrer si parlem de reestructuració del deute, de nous impostos o de la millora de la gestió dels existents per obtenir també més ingressos, així com de la revisió de tota partida de subvencions que no sigui per cobrir necessitats socials.

Catalunya és un país ric. Posem aquesta riquesa al servei del bé comú, ens demanava aquest matí la Teresa Crespo. Res del que estem plantejant és fàcil. És política, és gestió política, i la pregunta és: per a qui volen governar vostès? Per a aquella persona més rica de Catalunya que té un patrimoni equivalent a 150.000 persones, o per als 2 milions de persones que estan en risc de pobresa i d'exclusió social? Volem fer polítiques des d'aquest Parlament de Catalunya per rescatar bancs o per rescatar persones?

Nosaltres no volem que aquest Ple torni a generar frustració, com va passar en el Ple de pobresa del març de 2014, i, per tant, cal i ens comprometem no només que hi hagi la participació de la societat civil en tot moment –ens felicitem que aquesta vegada hàgim pogut començar el Ple amb la veu de la societat civil–, sinó que hi hagi la veu de la societat civil *sempre*, en el seguiment del compliment de les propostes que prenguem en aquest Ple i en els debats d'elements més concrets que puguin venir *a posteriori* i, evidentment, en els debats més de fons que hem d'estar fent durant aquesta legislatura.

Nosaltres proposarem que hi hagi també una comissió de seguiment dels acords que es prenguin en aquest Ple, d'immediat. I cal un planteig, com també ens han demanat les entitats... Aquests dies, en la campanya que fèiem per Twitter des de Catalunya Sí que es Pot, ens responien unes quantes entitats. Càritas, per exemple, ens deia: «Pacteu, cal pactar i actuar tots plegats.» La FAPAC ens demanava mesures concretes, pressupost. Les marees ens venien ahir a la porta del Parlament a explicar-nos propostes també diverses, i ens demanaven que escoltéssim aquelles propostes que ens fan des de fa anys, però que ens fan també des de la campanya del passat 27 de setembre.

Bé, doncs, nosaltres ho hem escoltat, i farem propostes amb voluntat de realisme. Cal aprovar solucions necessàries i viables. I els ho dic a tots i així li retorno una de les afirmacions que feia avui el president Puigdemont: no es tracta que ningú, ni l'oposició, ni el Govern, ni els grups d'aquest Parlament que fan suport al Govern, ens parapetem en zona de confort. Ningú: ni el Govern, ni els grups que li fan suport a la defensiva dient que no es pot, o que ja podrem d'aquí a divuit mesos, ni l'oposició fent peticions de propostes de màxims que no podrien obtenir el suport d'altres forces parlamentàries. Nosaltres ens hi posem.

I acabo. Per resoldre aquesta situació, per tant, no ens calen petites reformes, ens cal atacar les causes de les desigualtats per resoldre aquesta situació de què hem fet aquesta diagnosi, crec, compartida, molts dels grups d'aquesta cambra. Però en aquest Ple no estarem demanant això, no estarem demanant cada cop al Govern que passi a ser majoritàriament d'esquerres, que no ho és. No estarem demanant que a partir d'avui governin enfrontant-se amb els corrents i les forces d'un capitalisme salvatge i patriarcal que causa la malaltia social de la desigualtat, però sí que estarem demanant que actuïn sobre tot allò que no pot seguir esperant.

Catalunya Sí que es Pot perseguirà i seguirà lluitant per curar aquesta malaltia de fons. És el nostre sentit de ser, és el nostre sentit d'existir. Però ja els avanço que en les nostres resolucions en aquest Ple proposarem receptes per, com a mínim, tancar aquelles ferides més sagnants de l'emergència social. Això sí, també els advertim: aquesta ferida social ja no es tanca amb una tireta de 270 milions d'euros. Cal una intervenció quirúrgica. I, com més triguem a fer-ho, més complicada i més cara serà la intervenció que caldrà fer. Estan disposats a moure's d'aquest 0,5 per cent del pressupost per a un pla de xoc?, d'aquests 270 milions d'euros per a un pla de xoc?

Portem cinc anys de polítiques que han empitjorat la malaltia i han obert cada cop més la ferida, i des del 27 de setembre portem mig any d'inacció, que només ha servit

perquè els efectes d'aquesta ferida continuïn augmentant. Ja no hi ha temps a perdre; ni setze mesos, ni divuit mesos, ni tan sols mig any. Tancar la ferida de l'emergència social corre presa en aquest país. President, conselleres, consellers, es pot, si volen. Els ajuntaments els ho han demostrat. S'hi posen?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Popular.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable president de la Generalitat, vice-president, consellers, diputats, associacions i entitats que avui esteu..., i ens acompanyeu, i heu esperonat aquest debat que deia el president que era oportú, tan oportú que hem esperat nou mesos a fer-lo, però tanmateix estem aquí. I la senyora Teresa Crespo emmarcava aquest matí els contorns del debat. I ens ha dibuixat amb realisme un quadre fosc i amarg, perquè amarga és la vida de moltes persones a Catalunya, amarga és la vida de tantes persones que ha tractat, que coneix, ella i les entitats que avui ens impulsen a fer aquest Ple.

Estem abordant avui els traços de la pobresa i l'exclusió socials, que no són els majoritaris a la nostra societat, però hi són –hi són– i marquen la vida de moltes i moltes persones, de milers i milers de catalans. No són tot el quadre, però són una part del quadre, i cometríem una injustícia si diguéssim: «Això és Catalunya», perquè no és l'element fundant de la nostra societat, però cometríem també una injustícia major si diguéssim que això no existeix, si ometéssim aquesta realitat; entre altres coses, perquè aquesta gent que pateix és la raó principal de la nostra dedicació política.

I jo penso que els diputats d'aquesta cambra som conscients de la situació de dificultat, d'emergència de moltes persones; però el Ple d'avui és una ocasió molt interessant per abaixar els murs d'aquesta cambra, aquesta cambra que va ser un fortí en el seu moment i que a vegades pot convertir-se en un castell, i n'hem d'abaixar els murs perquè ens arribi també la remor colpidora de l'angoixa de tantes persones que ho estan passant molt malament, que no arriben a final de mes, que no troben què donar per menjar, a vegades, als seus petits.

I penso que els catalans tenen dret a la nostra alçada de mires, perquè assolim acords concrets, raonables, per resoldre els problemes de la seva vida, i perquè la nostra comuna humanitat passi per davant de les nostres diferents ideologies. Per tant, jo crec que ens hem de conjurar perquè aquesta comuna humanitat trobi sintonies per resoldre els problemes d'aquestes persones que tan malament ho estan passant.

I jo voldria abordar aquesta qüestió i fer-ho empeltat en el present, però també de la mà i reivindicant i reclamant aquella forta perspectiva social dels impulsors de la democràcia cristiana que massa sovint hem oblidat fins i tot nosaltres mateixos. I jo voldria citar Manuel Giménez Fernández, que va ser un dels impulsors a Espanya, fa uns cent anys, d'aquest corrent –que potser el conseller Comín, doncs, també hi estarà d'acord–, quan deia, fa cent anys més o menys: «Si alguno tiene que sacrificarse, que sean aquellos a quienes todo les sobra y no a quienes todo les falta. Tan execrable como el robo es la usura, el fraude y la dilapidación.» Doncs, aquest esperit de la primera democràcia cristiana és el que penso que hauríem de reivindicar també des del meu partit.

Jo no em vull allargar descrivint les dades de la situació; ho han fet, ho han fet prou bé i a bastament els representants de la societat civil, altres companys, informes que hem tingut al llarg de tots aquests anys. Sabem que a casa nostra hi ha 500.000 persones amb privació material severa, sabem que hi ha un 21 per cent de catalans en risc de pobresa, sabem que hi ha gairebé un 30 per cent de catalans en situació de vulnerabilitat i sabem que la situació podria ser molt pitjor; podria ser molt pitjor si no fos per aquest sistema de protecció social i de redistribució de la riquesa, un sistema i uns principis de protecció i redistribució que a vegades vostès amb el seu discurs posen en dubte –i després tornaré a aquest punt.

Podríem estar pitjor si no fos pel compromís de tants i tants ajuntaments de Catalunya –i algun altre grup n'ha fet esment també–, de colors molt diferents, que han estirat la mà allà on el braç de la Generalitat quedava curt. Sabem que la situació podria ser

molt pitjor si no fos per la fortalesa heroica de tantes famílies catalanes, especialment de tants avis i àvies, que durant anys van tirar endavant la seva vida i la dels seus fills, i avui també, amb la seva pensió fan el miracle dels pans i els peixos, amb moltes renúncies personals, i aconsegueixen tirar endavant la seva vida, la dels seus fills i, fins i tot, la dels seus néts. A tots ells els volem agrair sincerament el seu esforç.

I també tenim un deute de gratitud amb les entitats, que han resistit en situacions tan difícils, a vegades sense cobrar el que els corresponia; entitats sense ànim de lucre, entitats que han estat xarxa, acompanyament, consol, força, ocasió de recomençar per a tantes persones que en un moment donat durant aquests anys han vist que se'ls ensorrava la vida.

I dissortadament no podem dir el mateix de la Generalitat de Catalunya, no ho podem dir. I jo li haig de dir, president, que a mi m'ha fet molta pena el seu discurs aquest matí, molta llàstima, i m'ha dolgut, perquè no es pot utilitzar el Ple de pobresa per fer un míting independentista, perquè no es pot convertir el patiment de la gent en màrqueting polític, perquè a mi em sembla que és una llàstima construir un nou estat sobre el victimisme, el ressentiment, l'egoisme; això és progressisme, president? I a més, és que l'ha fet vostè especialment, no els altres consellers. Això és la revolució dels somriures o és el replegament dels egoismes?

Alguns pensen això de *ponga usted una estelada en su vida y todo se arreglará*. Doncs no, conseller Junqueras; no, president. No aconseguirem el paradís virginal posant l'estelada a la plaça Sant Jaume. I aquest discurs que vostès fan és triplement enganyós –triplement enganyós– i triplement trampós, em sembla a mi. Primer, perquè vostès han votat les principals lleis econòmiques i socials de la legislatura, i, per tant, no poden venir aquí com si tot fos culpa dels altres, perquè vostès han votat la Llei d'estabilitat pressupostària, i vostès han votat la reforma laboral, i, si no, els que no l'han votat, donen suport a un govern que l'ha votada. Vostès han votat també, fins i tot, el sistema de finançament, senyors i senyores d'Esquerra Republicana, i el Govern tripartit va dir que era el millor de la història; el van votar vostès, Convergència no el va votar, però vostès sí que el van votar, i és cínic dir que això és culpa de tots els mals quan vostès han estat coresponsables d'aquest sistema.

És trampós també dir que amb la independència tindriem tots els recursos d'aquest mite dels diners que vostès ens presenten. Escolti'm, Baviera també té una situació..., i reclama més diners per a ella i, tanmateix, no diu: «Doncs ho trenquem tot, marxem i muntem un *pollo* europeu que "s'enteri" tothom...» Les coses es fan d'una altra manera, en aquesta vida civilitzada.

I, a més, vostès amaguen que la independència, que un trencament unilateral com el que volen fer vostès, també tindria repercussions directes en la vida dels catalans, de les seves empreses. O no es recorden que un terç dels treballs catalans depèn de la nostra relació comercial amb la resta d'Espanya? O no saben el que ha passat en altres països quan hi ha hagut independència, que s'ha desplomat un terç el flux comercial?

I, finalment –i potser és el més important, i els ho deia abans un altre grup–, a mi em sembla èticament reprovable aquest discurs que vostè ha fet, president, perquè és pobre utilitzar el mateix discurs que fa Umberto Bossi a Itàlia; és pobre acceptar l'egoisme més evident com a instrument per trencar una comunitat humana. I els ho hem dit, què els semblaria si els veïns de Sant Gervasi diguessin que no volen pagar els de Ciutat Vella? O què els semblaria que els del Vallès diguessin que no volen contribuir a les despeses del Priorat?

Vostès segueixen una estratègia d'ampliar les bases del procés a través d'una desnacionalització del relat i una accentuació de l'eix social, i és curiós, perquè, al final, saben què els pot passar? Que quan això es difumini es quedin vostès sense nació i sense procés. Perquè és curiós com –ahir mateix ho feia el senyor Mas– estan renegant de l'argument nacional com a pura estratègia. Però quan un diu que l'únic argument és econòmic, diu que el tema nacional és igual, pot arribar un moment que, si es soluciona el tema econòmic... És que, a més, el senyor Mas va dir ahir –va dir ahir i és molt curiós, eh?–, diu: «No ens hem de presentar a Europa dient que som nacionalistes, ni ens hem de presentar dient que volem més diners.» Coi, però si és el que fa cinquanta anys que diuen, vostès. Què diuen, llavors?

I jo em pregunto, president, i diputats i diputades..., que fem un exercici d'imaginació i de política-ficció. Imaginin-s'ho per un moment, eh? És que jo, preparant aquesta intervenció, pensava en aquests darrers tres anys, i em passaven pel cap les manifestacions, els trens, els autobusos, les estelades, els mitjans, les planes, les portades, els tribunals, no sé què, tot, tot, em passava tot, i pensava: vostès s'imaginin que –tots, eh?, no només vostès– tots haguéssim dedicat a la lluita contra la pobresa una tercera part –una tercera part– del temps, dels esforços, de la creativitat, de l'astúcia, del debat, de les energies que hem dedicat al procés independentista? És que Catalunya seria la nació, i la comunitat, la nacionalitat... (*L'orador riu.*) La «nacionalitat», com diu el terme constitucional. (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Catalunya seria... (*Remor de veus.*) Ho puc tornar a repetir. (*L'orador riu.*) Bé, jo parteixo..., ara he partit del seu discurs. Escoltin, saben què passa? Saben què passa? I ara diré una cosa, ja que estem aquí –ara diré una cosa–, que a vegades hauríem de desbloquejar el llenguatge i que la realitat és polisèmica, els conceptes tenen molts matisos, d'acord? (*Remor de veus.*) Aquí ho deixo, si serveix un dia per desbloquejar la situació... (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyors i senyores diputats, pensin-ho un altre cop: tants milions dedicats al procés, tantes mobilitzacions, tantes campanyes de comunicació, tanta astúcia per enganyar l'Estat, tantes baralles internes entre els partits, tantes paraules i rèpliques, tantes planes als diaris, tant esforç, tantes energies, tants recursos... Si és que estem sobrats d'energia! Vostès s'imaginin el que hauria significat posar això a la causa de la justícia?

I un senyal de maduresa és assumir les pròpies responsabilitats i no acusar constantment els altres. Però vostès ens diuen: «És que quan tinguem l'estat...», però com volen que creiem en quan tinguem un estat si no gestionen bé l'autonomia? Si han convertit Catalunya en un purgatori del deute, de la burocràcia, de la intervenció pública. Hi ha gent que els acusa de mala voluntat social, i jo no ho faré, però sí que penso que els ha faltat voluntat, voluntat ferma. Vostès han fet una política social limitada, continuista, paliativa, esmorteïda. Els ha faltat creativitat en política social. En aquest Ple hem vist un reguitzell de mesures, moltes mesures, però quina és la gran línia estratègica de política social? Els ho vam dir l'anterior legislatura, vostès van posar el turbo de les estructures socials i, en canvi, han posat al ralenti les estructures socials.

Diu..., què han fet? «Home, vam aprovar una llei que vostès ens han portat al Constitucional». Veritat que sempre ens parlen de la llei que nosaltres hem portat al Constitucional? Doncs, miri, jo crec –jo crec– que un ha de tenir l'honradesa d'aprovar mesures sobre les que hom té competències, i no fer brindis al sol amb les ampolles del veí, perquè, si no, a vegades, el que fa la Generalitat em recorda, o em fa pensar en una persona que munta una gran festa i diu: «Vinga, fem una festa», i hi invita tots els seus amics, i diu: «L'adreça és...», i dóna la de la casa del veí. I quan arriba tothom a la festa –quan arriba tothom a la festa–... (*Veus de fons.*) Sí. No, no es preocupi. Potser si el seu grup li deixa més joc, doncs, ja podrà intervenir, però el... (*L'orador riu. Remor de veus.*) Perdoni, no? –perdoni. (*L'orador riu. Remor de veus i rialles.*) Sembla..., és que avui n'hem tingut notícies i tenia tantes ganes d'intervenir... Perdoni, no, no; no volia obrir debat. (*Rialles.*)

Ho repeteixo, vostès el que fan és com si jo organitzés una festa..., a tothom, i hi invités un munt d'amics i donés l'adreça del veí. I quan la gent arriba a casa del veí, toca el timbre i el veí diu: «No, no, escolti'm, és que jo estic reparant una canonada d'aigua que m'ho ha inundat absolutament tot. No podeu entrar a casa.» I, llavors, tu, que has muntat la festa dius: «Aquest veí, és que és insuportable, és que és un "tio"..., un egoista i no pensa en res.» I, a més, vostès, que, també..., la culpa és del veí, reforcen el seu discurs i s'esbandeixen qualsevol responsabilitat. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Llach, sí.

I vostès tenen moltes competències i no les han gestionat bé. I prova és, al meu entendre, la tensió a què han sotmès les entitats socials. O prova és que portem sis anys amb la Llei de drets de la infància i l'adolescència i encara no està desplegada completament. I li ho vam preguntar a la consellera, i jo li demano –no hi és, però– el Govern es compromet en un any a desplegar-la i a dotar-la pressupostàriament?

O vostès, que tant parlen de pobresa energètica –i ho saben bé–, només van cobrir un 20 per cent del seu fons. Clar, aquí s'han fet coses malament. O una dada que no s'ha posat sobre la taula, o sobre el faristol: el novembre del 2015, de les polítiques actives d'ocupació, vostès només n'havien executat un 36 per cent –un 36 per cent. Això és greu.

Parlem que tenim problemes d'atur, i la principal partida per combatre l'atur, que són les polítiques actives d'ocupació, vostès no la despleguen.

Senyors i senyores diputats, poden dir: «Vostè converteix en categoria, anècdotes.» Doncs, anem a les categories –anem a les categories. L'esquerra sempre ens diu... –avui no ho han fet gaire, potser–, jo pensava –jo pensava–: «Home, el Partit Socialista i Catalunya Sí que es Pot tenen tant d'interès en la pobresa que, cada cop que governen, l'augmenten i la multipliquen.» (*Veus de fons.*) No, vostès, en qualsevol cas, sempre ens diuen –amb raó– que hem d'anar a l'arrel del problema –a l'arrel. Doncs, anem a l'arrel. Quina és l'arrel de la desigualtat?, –quina és l'arrel de la desigualtat? La crisi econòmica. Vostè em deia: «Ara ja no.»

Però, miri... (*Veus de fons.*) Doncs, miri, la taxa de Gini ha augmentat a Espanya 7,5 punts; 6 d'aquests 7,5 provenen de l'atur. Entre 2007 i 2011, quan governava a Espanya el Partit Socialista –i vostès a Catalunya–, l'exclusió va créixer cinc vegades més ràpid a Espanya que a la Unió Europea. I, llavors, podem fer un sillogisme de primer de lògica, que és dir: «Si la causa és la manca de treball, la primera política social és generar treball.» No hi ha la consellera, però jo li ho vaig dir l'altre dia en comissió, dic: «M'agrada que hagin canviat el nom d'“ocupació” a “treball”, perquè l'“ocupació” és una cosa una mica, doncs, com arbitrària; en canvi, el “treball” és una realitat fonamental, fundant, que vertebrava la vida.» El treball digne com a espai de desplegament personal, de font de recursos, de vector de sentit, com a àmbit de socialització, i per això ens hem de trencar les banyes perquè la gent pugui treballar. I aquí em sembla que hi estem d'acord. I algú deia: «Hem de ser imaginatius.» Doncs, sí, hem de ser imaginatius. I, si no funcionen les coses, doncs, haurem de buscar coses que funcionin. I, si hem de trencar algun esquema ideològic, doncs, el trenquem. Tots.

Però jo quan sento, de vegades, la consellera Bassa parlant, em ve com l'holograma de Montoro, com li vaig dir, perquè sembla que estigui repetint l'argumentari del PP. No, no, no s'espanti. (*L'orador riu.*) Però... (*Veus de fons.*) Sí, sí. Perquè, clar, nosaltres fa quatre anys que diem: «La millor política social és crear ocupació; la millor política social és crear treball.» (*Remor de veus.*) I resulta que ve la consellera i diu exactament el mateix.

Perquè la reconstrucció econòmica és el pressupost de la justícia social. I, mirin, pot haver-hi més política social en una mesura discreta, rigorosa, seriosa, del Govern que fa créixer el PIB, que en un discurs brillant, contra la troica i la casta, perquè en una dècima del PIB hi poden haver milers de famílies que veuen la llum després del túnel.

I davant de l'immobilisme de l'antiga esquerra i la nova esquerra i davant de la paràlisi narcisista de la Generalitat, nosaltres hem actuat –hem actuat–, i hem aprovat la reforma laboral, sí, la reforma laboral –per cert, amb Convergència–, la reforma laboral que ha permès l'entrada de milers de persones al mercat laboral, centenars de milers de persones.

Hem fet una reforma fiscal per a famílies i empreses que ha donat més poder adquisitiu; hem fet les reformes estructurals que Espanya necessitava, i érem el país que més atur creava a Europa i ara som el que més treball creem. I vostès em diran: «Sí, precari.» Doncs, saben quin és la major precarietat laboral que ha existit mai a la història de la democràcia? Quan el Zapatero va enviar 3 milions de persones a l'atur. Això sí que és precaritzar; això sí que és precaritzar les condicions de vida de la gent!

Per això, nosaltres en aquest Ple presentem un conjunt de mesures, una bateria de mesures per afavorir la contractació, per fer més fàcil la vida als autònoms i les petites empreses. Perquè la llibertat econòmica no és el problema, és part de la solució. I dins d'aquest foment del treball, a nosaltres ens preocupen especialment dos grups: els joves i els majors de quaranta-cinc anys. S'ha parlat abans de la taxa de suïcidi, no sé qui ha estat, però realment és molt pertinent aquesta reflexió, és a dir: aquestes persones, que, a més, tenen altra gent al seu càrrec... És que és un patiment enorme, no?, veure com no pots portar –el pare o la mare– l'aliment a casa.

I parlàvem abans d'anar a l'arrel del problema –a l'arrel del problema. I una de les arrels del problema d'aquesta crisi ha estat el deute del sector públic. I, per tant, d'aquesta crisi no en sortirem amb més deute, no en sortirem amb un sector públic molt més gran: en sortirem amb un nou model d'atenció social, per exemple, basat en la subsidiarietat i la iniciativa social i ciutadana. I, per tant, nosaltres, com ens han demanat les entitats del tercer sector, proposem un nou model de concertació.

Nosaltres defensarem, senyors i senyores diputats, un model de llibertat i de mercat, perquè és el millor, és el millor per a nosaltres i pensem que és el millor per a tot el món. I dius: «Doncs, això mata.» Doncs, escoltin, quan mirem com ha caigut la pobresa a nivell global, que s'ha reduït a la meitat en els últims vint anys, doncs, també ha estat gràcies a la globalització.

Però és veritat i tenen part de raó quan vostès ens diuen que també és part de la crisi el predomini de les finances sobre el treball i la producció, l'absolutisme de les finances. I, per tant, nosaltres també estem contents de treballar amb la plataforma Pobresa Zero i altres entitats en l'exploració de millores per aconseguir el que Zamagni defineix com un model de mercat a la mesura de la persona. I aquí també hem de ser flexibles, i hem de ser creatius, i hem d'explorar noves vies per establir una economia inclusiva de mercat davant una economia freda i humanament neutra, que inclogui també, per exemple, les persones amb discapacitat, que també han de ser part del teixit econòmic i del teixit social. En altres paraules, una economia de mercat veritablement lliure; lliure també d'aquells que s'aprofiten dels seus privilegis. Fixi's, i torno a com començava, al que escrivia De Gasperi en acabar la Segona Guerra Mundial: «Si aixequessin el cap, alguns.» La justícia demana l'eliminació d'una excessiva concentració de riquesa, l'eliminació del feudalisme financer, industrial o agrícola que obstaculitza la petita propietat.

Diputats i diputades, ningú pot quedar enrere de la recuperació. I a això s'orienten la resta de les nostres mesures. I nosaltres proposem un pla de segona oportunitat per a totes les persones. Perquè, mirin, i ho diré..., i diu: «Però, què diu?» Doncs, sí; si el sistema financer espanyol –i català, eh?, català també, aquí no tot ha estat Bankia–, i català, i espanyol, i europeu, si el sistema financer ha tingut una segona oportunitat, també totes les persones han de tenir una segona oportunitat.

I, per tant, nosaltres proposem aquí un mecanisme i un projecte de segona oportunitat, dotat amb 300 milions d'euros, que expliquem d'on surt, per ajudar aquelles persones que ho passen malament, doncs, a passar una situació de dificultat, a reestructurar el deute i així poder tirar endavant la seva família.

És a dir, nosaltres, aquest Ple, el presentem sota la premissa que hem fet les coses econòmicament bé; s'ha fet una política econòmica encertada, que ens ha permès sortir de la crisi, crear llocs de treball, i hem de seguir en aquesta línia. I esperem que ara no es torci el rumb. I al mateix temps s'han d'ampliar les mesures socials perquè ningú quedi enrere, perquè tothom es beneficiï d'aquesta recuperació d'acord amb els que han estat des del principi els valors primordials de la Unió Europea.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, em disculparan però em temo que no tindrè ni la meitat de simpatia ni de gràcia que ha tingut el diputat que ha parlat, i espero que l'auditori també tingui una mica menys de sentiment, d'ironia i, en fi, d'això.

Parlem de pobresa i parlem que el pacte per la lluita contra la pobresa resultant del Ple celebrat ara farà..., al març del 2014, en la seva resolució primera proposava definir un objectiu ambiciós de reducció dels nivells de pobresa per als propers quatre anys i, com a mínim, assolir els objectius que fixen els acords de Lisboa. Ara bé, com ens han demostrat diferents intervencions, la comissió de seguiment d'aquests compliments deia claríssimament que no havíem complert i que no s'havia aconseguit aquest compromís. Segons l'Idescat, com ja s'ha dit, la taxa de risc de pobresa, després de les transferències, era el 2014 més elevada que el 2007, just abans de l'esclat de la crisi, passant del 18,2 per cent al 20,9 per cent.

També és cert que les dades dels estudis actuals sobre pobresa a Catalunya ens indiquen que estem retrocedint en la batalla contra la pobresa i que la derrota col·lectiva que aquesta suposa és una realitat massa evident, força evident, i que a la vegada copsem cada cop més desigualtats i una diferència més gran entre rics i pobres a Catalunya, fins

a situar-nos en un dels països més desiguals d'aquesta Europa que algú defensa tan democràtica, tan forta i tan potent.

Per això compartim les reflexions dels membres del Capsif, els quals, ells, manifesten un sentiment de descontent, decepció, enuig amb relació als resultats. Aquests, diuen, no es corresponen amb les expectatives que varen dipositar en la sessió. I és cert, perquè el Capsif també recalca que moltes de les mesures proposades a partir del Ple ja existien, mentre que d'altres es descriuen amb gran ambigüitat i sense quantificar-ne ni els costos ni concretar el finançament per assegurar la seva eficàcia.

L'informe que es va fer sobre les resolucions del Ple del Parlament acabava amb una demanda clara: la de reforçar i millorar la capacitat econòmica i fiscal de la Generalitat perseguint el frau –i jo hi afegiria la corrupció, 16.000 milions d'euros, no és cap broma– i retallant mesures no necessàries.

És així com avui, en un context polític en què es reclamen grans pactes nacionals, més enllà de la lluita partidista, un de necessari, sembla, i urgent i en què sembla que hi ha coincidència, continua sent el relatiu a l'eradicació de la pobresa –jo en diria de l'empobriment, perquè mai hem sigut tan pobres com ara en els últims vint anys. Perquè la pobresa continua, creix i és aquí, i «és aquí» vol dir a vint minuts d'aquesta sala de plens, per exemple a Ciutat Meridiana, també batejada com «Vila Desnonament», perquè és el lloc, no només de Catalunya, sinó de l'Estat espanyol, on s'executen més desnonaments.

Què és Ciutat Meridiana? Allà gairebé el 20 per cent dels deu mil habitants del barri –una tercera part, persones nouvingudes– no tenen estudis ni tan sols primaris; un de cada cinc pisos corre risc de ser embargat; en total, n'hi ha 3.770 pisos, a Ciutat Meridiana. El barri té la renda més baixa de la ciutat; no per res: són treballadors, són classes populars, no tenen treball, no tenen renda, i la seva renda és sis vegades inferior a la renda mitjana d'un barri que no és ni molt treballador, ni molt pobre, ni molt empobrit, ni molt marginal, com és el barri de Pedralbes. El nombre de persones aturades de llarga durada, a Ciutat Meridiana, arriba al 43,5 per cent. Per tot plegat això el que palesa és la major precarietat de les dones, la discriminació òbvia de classe, la manca d'accés a l'ensenyament, la marginació dels immigrants. És el panorama de Ciutat Meridiana, i retrata molt bé una dramàtica situació de pobresa i exclusió social.

Però el més greu de tot és que l'Administració pública està desapareguda, al barri. I és l'associació de veïns l'únic espai on les persones víctimes d'aquesta greu situació són encoratjades, són animades, són acompanyades, se'ls donen eines, se'ls proveeix de consells per encarar amb més força el desnonament que han de patir i poder mantenir les seves dignes dosis de dignitat.

Sovint és bo palpar i conèixer la realitat de primera mà per adonar-se de la distància que hi ha entre el discurs políticament correcte, que posiciona qui l'emet en una situació de comoditat moral, i allò que esdevé a vint minuts d'on es pronuncia aquell discurs. Quan posem els focus a Ciutat Meridiana, per esmentar un exemple, ens adonem que s'han d'adoptar, de manera immediata, mesures d'urgència per encarar una situació de veritable emergència social.

I ens adonem també que hi ha dues variables clau, només dues: renda i habitatge. Sense l'una i l'altra és impossible garantir un futur digne a les persones empobrides. Amb les polítiques neoliberals dutes a terme fins ara, amb una generalitat intervinguda financerament i amb un parlament autonomista, no hi ha res a fer.

Per això, ho sento, companys i companyes que no esteu per la feina, però, per això, cal avançar cap a la república catalana, per fer-la garant d'aquests drets i per tenir una administració catalana que finalment sigui decididament bel·ligerant amb la pobresa i l'exclusió social.

Fins fa no res la pobresa era percebuda com una abstracció, real i conceptual, que només aflorava a l'exterior a través de manifestacions molt despietades i implacables; per exemple, les persones sense sostre. D'ençà del 2008, una injustícia invisible, perquè la voluntat política la volia invisibilitzar, ha aflorat per l'agudització i l'extensió social que ha experimentat fins l'extrem que avui els símptomes d'empobriment col·lectiu i de creixement de la desigualtat emergeixen per tot arreu; un arreu, però, molt ben perimetrat, perquè no és veritat que la crisi afecta a tots per igual; per exemple, les rendes del 5 per

cent de les persones més pobres són precisament les que més han caigut, mentre les rendes del tram del 5 per cent més alt han continuat creixent.

Ens han donat al llarg de les exposicions, altres grups parlamentaris, fins i tot els consellers i les conselleres que han intervingut, àmplies evidències de l'augment de la desigualtat a Catalunya; ens han donat xifres, dades, que indiquen com la desigualtat ha crescut i creix a casa nostra. No les repetiré, perquè tots vostès les coneixen.

Però sí que afirmaré que totes elles demostren que l'empobriment i la desigualtat són realitats que no es situen al marge, sinó que estan a l'epicentre de la societat. Que ara la pobresa i les desigualtats hagin intercedit violentament en l'agenda política pel caràcter dramàtic que han adquirit ambdues injustícies palesa el greu error polític, i imperdonable, atribuïble a la classe política d'aquest país, d'haver bandejat el problema. Ara se'n paguen i en pagarem les conseqüències durant força anys.

Quan s'analitza la societat es comet un greu error si es pensa que la qualitat del tot s'ha de mesurar per la qualitat mitjana de les seves parts, perquè la part més desprotegida i vulnerable d'una societat no s'ha de menystenir ni tampoc alimentar-la amb engrunes, sinó que és un element estructural clau del qual depèn, ni més ni menys, el futur del país.

Hem d'entendre que els efectes negatius de la desigualtat es propaguen per tota la societat. Com diu l'historiador Tony Judt, la desigualtat corromp la societat des de dins. L'empobriment no és res més que l'efecte sagnant de la desigualtat social, de la manca de redistribució justa i equitativa de la riquesa, dels avantatges, els béns i els beneficis socials.

Amb tot, però, aquest posicionament no és amplament compartit, sinó que la interpretació habitual que encara es fa sobre la pobresa per part de moltes persones s'ha sustentat en dues conjectures molt esteses: o bé que les circumstàncies en què viuen són la causa de la pobresa, o bé que aquestes persones es precipiten als nivells inferiors de l'escala social perquè tenen una tendència quasi innata a patir problemes que els arrossegueu a aquella posició. És a dir, sembla, per alguns, que els pobres són els causants de la seva pròpia pobresa.

Des d'aquesta òptica, la pobresa no és un problema social, sinó individual. I per això és un concepte..., es concep com un problema i no pas com una injustícia, la qual, si s'aborda des d'aquesta perspectiva individualista, no té remei, perquè precisament l'objectiu únic i exclusiu és pal·liar-ne només els efectes, res més, perquè en el fons hi vagareja la creença que l'objectiu és ensenyar els pobres a ser més sensats; per contra, el nou paradigma obliga a examinar el grau de desigualtat material en una societat com l'esquelet que sustenta les diferències culturals i de classe.

En aquest sentit, què ha passat, al nostre país? Com ens recordava el conseller Comín fa una estona, el coeficient Gini palesa que les desigualtats s'han disparat; dins de l'OCDE, a l'Estat espanyol i a Catalunya és on s'han incrementat les desigualtats en els darrers anys. I això vol dir que el 2014 el 20 per cent de la població amb el nivell econòmic més alt guanyava la «friolera» quantitat de 6,5 vegades el que guanya el 20 per cent de la població amb un nivell econòmic més baix.

Aquesta variable, sagnant desigualtat que té caràcter estructural al nostre país, s'ha de barrejar amb altres dues variables. Primera: una estructura productiva dèbil apuntalada en la construcció i en els serveis. I segona: un sistema de protecció social raquític que converteix la família en l'últim bastió del salvament personal. El conjunt forma un còctel explosiu que abona el terreny per a l'exclusió social, la pobresa i l'eixamplament de les desigualtats.

I d'on ve, això? Perquè el capitalisme, en els últims setanta-cinc anys, o sigui, fa poc, ha fet un triple salt mortal: dels trenta anys d'or passats després del consens de Washington fins a les criminals polítiques de l'austeritat, l'austerocràcia; tres salts amb un final de caràcter mortal, criminal: de l'època daurada del benestar, 1945-1973, al moment neolliberal, que arrenca a finals dels setanta per desembocar a finals de la dècada del 2000 amb les polítiques d'austeritat imposades; d'una etapa de postguerra caracteritzada als països capitalistes per un pacte social, polític i econòmic al voltant d'uns principis que, guanyats a cops de lluita i resistències, es reconeixien com a drets socials, i que van garantir un creixement més o menys equilibrat tant de la productivitat com dels salaris. Però d'aquí es va saltar a l'anomenat «consens de Washington», que va implicar la liberalització del comerç, la desregulació de les institucions financeres, la privatització d'em-

preses estatals, la disciplina fiscal i la desregulació laboral, que s'ha traduït en augment de la productivitat en el treball i les desigualtats fortes entre les forces del capital, que s'ha enriquit, i les del treball, que han estat espoliades. Les primeres es van quedar amb el control de l'Estat, i als segons se'ls va sostreure el benestar; és a dir, es va assassinar l'estat del benestar.

I s'imposa la gestió austerocràtica de la societat. Perquè, sí, ha esclatat la crisi, i segons les forces del capital cal entomar-la amb contundència. Però som conscients que a la nostra societat arribava el moment d'eclosió de la crisi amb un nivell d'esgotament social considerable? L'any 2007 –governava Zapatero; el president Zapatero, perdó–, en el moment en què encara no s'havia declarat la crisi financera, el conjunt de la societat de l'Estat espanyol convivía amb nivells d'empobriment que ja afectaven el 20 per cent de la població, amb taxes de precarietat que triplicaven la mitjana europea.

Durant el període de 1998 al 2003 els preus es van incrementar un 21 per cent, els beneficis empresarials un 35 per cent; en canvi, els salaris només van créixer un 18 per cent. A més, el preu de l'habitatge es va triplicar durant la dècada dels noranta; el 62 per cent de les pensions que es cobraven eren inferiors a 490 euros mensuals. I més i més coses. Aquesta era la realitat d'una societat exhausta que aconseguia sobreviure amb la seva precarietat gràcies a la ficció que representava la capacitat d'endeutament.

I és així com, amb l'eclosió de la crisi, i sobretot a partir del 2010, s'imposa la versió austerocràtica de la gestió de les societats endeutades; una modalitat de gestió, cal recordar, que s'imposa, gràcies al pacte PP-PSOE, amb la reforma de l'article 135 de la Constitució, que prioritza dirigir la despesa pública al pagament del deute per sobre de cobrir qualsevol necessitat social.

Aquesta espasa de Dàmocles es concretarà en el cas català amb un altre pacte, de Convergència Democràtica de Catalunya i Partit Popular, amb la Llei 6/2012, d'estabilitat pressupostària. Aquesta llei estableix en el seu article 7 que l'execució de crèdits pressupostaris destinats a satisfer els interessos i el capital del deute públic de la Generalitat té prioritat absoluta sobre qualsevol altra partida pressupostària de despesa. És a dir, qualsevol plantejament que intenti fer front de manera seriosa a la realitat productiva i social que en aquests moments pateix la nostra societat s'enfrontarà, sens dubte, amb aquesta cotilla d'acer que representa la constitucionalització de l'austeritat indefinida.

I no és possible afrontar la realitat social de pobresa i exclusió sense trencar el bucle de recessió que avui imposen les polítiques de la deutocràcia. Aquestes polítiques avalades i aplicades per totes les instàncies públiques –des d'aquesta Unió Europea que alguns desitgen fins al Govern de la Generalitat– es basen en una falsa possibilitat de recuperació. Per fer front a una realitat de dèficit i deute s'apliquen mesures que estan tenint com a resultat una forta devaluació interna: baixos salaris, retallada de la despesa pública. I això comporta una nul·la o, en tot cas, escassa recuperació en termes de creixement, la qual cosa agreuja la situació de recessió amb la consegüent disminució dels ingressos públics i ens situa en la tessitura de més dèficit i més deute públic. Per evidenciar aquesta realitat en termes socials pensem que només en interessos del deute hem pagat diàriament 6 milions d'euros durant els set darrers anys; des del 2010 hem pagat 10.700 milions d'euros en interessos del deute, el doble dels 5.300 milions d'euros de retallades en salut, sanitat i assistència; el 2014 vam pagar 8.267 milions d'euros en deute més interessos, mentre que tot el pressupost d'educació era de 4.967 milions d'euros.

Paral·lelament a aquesta realitat, hem viscut uns anys on les polítiques fiscals han patit una evolució clarament regressiva. Si ens fixem en l'evolució de la recaptació de la Generalitat des dels inicis de la crisi, observem una clara davallada de prop del 35 per cent en els ingressos fiscals. Tot i així, hi ha diferències en funció del tipus d'impost, ja que bona part de la caiguda acumulada s'ha donat en els ingressos directes. Entre d'altres consideracions, això evidencia les raons polítiques i no sols econòmiques d'aquesta davallada. Els impostos directes –successions i patrimoni– han patit forces reduccions o han estat anul·lats per la Generalitat i l'Estat, respectivament, en diversos moments. Les modificacions introduïdes pel tripartit i posteriorment per Convergència i Unió i el PP han reduït decisivament l'aportació de l'impost sobre successions i donacions, mentre que l'anul·lació de l'impost sobre patrimoni per part de l'Estat i la seva posterior recuperació temporal, teòricament limitada fins al 2015, són responsables de les oscil·lacions en la recaptació total dels impostos directes.

En definitiva, l'agregació de les polítiques d'austeritat a més de la regressivitat fiscal pròpia d'aquesta modalitat de política econòmica han donat com a resultat un creixement notable de la desigualtat a Catalunya. Com sempre, en el rànking, les dones, les persones nouvingudes, els immigrants extracomunitaris, els avis, la gent més desemparada i més atesa.

D'una altra banda, ha aparegut un altre fenomen, nou a Europa i vell als Estats Units –se n'ha parlat, també. Aquesta nova estratificació social té una manifestació punyent i lacerant: la pobresa laboral. Avui, treballar en el mercat laboral ja no és una garantia de sortir de la pobresa o de no caure-hi, en ella; avui aquesta equació ja no és certa. Ho constata, per exemple, el sisè estudi de l'Observatori de Vulnerabilitat de la Creu Roja a Catalunya, que apunta que entre les persones ateses per l'entitat només el 16,4 per cent estan ocupades, i, entre aquestes, el 51,5 per cent té uns ingressos mensuals de com a màxim sis-cents euros, per sota del salari mínim interprofessional, que no és molt més, però que és de 645,30 euros.

Evidència: si una persona ocupada ha de recórrer als serveis que presta la Creu Roja, no cal afegir gaire res més. I un apunt: entre d'altres causes, aquest fenomen nou s'explica per les successives reformes laborals tendents a apuntalar el model neoliberal de màxima desprotecció dels treballadors i de poders quasi absoluts dels empresaris. L'última reforma laboral del Partit Popular és una font de desigualtats i asimetries, i una d'aquestes és que inclou la possibilitat d'alterar les remuneracions salarials si els beneficis empresarials cauen durant tres trimestres consecutius; però, curiosament, no s'inclou cap mesura que operi a la inversa.

I l'augment de l'atur i la inactivitat, clar, perquè el sistema capitalista necessita un exèrcit de reserva, de persones fora del sistema disposades a entrar-hi a qualsevol preu, per tal de poder controlar la resta de la societat. Amb nivells elevats d'atur i precarietat es fa cada vegada més difícil poder reivindicar millors condicions laborals. Els treballadors i treballadores esdevenen un contingent dòcil i disciplinat sota el jou de la por que resulta de l'agressivitat de l'actual mercat laboral. El dia d'avui, fruit de la successives modificacions en la llei que regula el mercat laboral, tenim un mercat de treball precaritzat amb situacions de contractes temporals per mesos, dies i fins i tot per hores. En resum, com diria el company i amic José Iglesias, la precarietat de la vida és el factor que dóna poder als poders del capitalisme per reduir els drets humans a favor dels seus interessos de classe; la precarietat de la vida és el resultat de la barbàrie del capitalisme.

I l'ajuda, entesa com a assistencialisme, no combat la pobresa; com a màxim, i per sort i gràcies, n'amanseix els efectes. Ho explicàvem abans: hem d'inserir la pobresa, l'empobriment, en el context de polítiques econòmiques neoliberals, que promouen la desigualtat, la conseqüència visible de la qual és l'empobriment social generalitzat. Ubicar-nos en aquesta perspectiva fa que ni la marató contra la pobresa ni tampoc destinar la recaptació de la loteria de la Grossa a finalitats socials siguin polítiques públiques adequades per combatre la pobresa i les desigualtats socials; són polítiques inadequades, perquè la caritat només beneficia qui la presta i, per contra, perpetua la pobresa perquè només l'amanseix.

La majoria de les polítiques públiques i dels esforços orientats a eradicar la pobresa han focalitzat l'atenció i l'objectiu en el fet de palliar el sofriment cru, cruïssim i visible en comptes d'atacar-ne també les arrels, les causes últimes de la pobresa. El problema accentuat en el marc d'una societat en què s'imposa la imatge i la gesticulació és que allò més llamener i segur, sobretot políticament, és focalitzar l'atenció en els efectes visibles de la pobresa, com ara la gana, com ara la malnutrició. Quantes vegades no se n'ha parlat, en aquest Ple, de les famoses beques de menjador, la pobresa energètica o dels dèficits de salut? Esmenar aquestes situacions no és dolent, és necessari a vegades, però aprovar una moratòria de talls dels subministraments durant l'hivern sense condonar el deute acumulat, quin sentit té? Perquè l'atac als efectes més vistosos de la pobresa no l'eradica.

Quedi clar: eradicar la pobresa i la desigualtat és una qüestió de justícia i de drets fonamentals. Nelson Mandela opinava que sobreposar-se a la pobresa no és una tasca caritativa, sinó un acte de justícia. Com l'esclavatge o l'apartheid, la pobresa no és natural, sinó que es deriva de l'acció de les persones, i, en conseqüència, superar-la i eradicar-la només és possible a través d'accions polítiques.

Justícia equival a equitat, a la justa distribució de la riquesa, els avantatges, els béns i els beneficis entre tots els membres d'una societat. La justícia opera a llarg termini, perquè ataca les causes que generen les desigualtats socials, i s'articula a través de l'acció política institucional. L'objectiu final és bastir una societat justa, integrada per subjectes no dependents sinó autònoms i capacitats per afrontar qualsevol repte. Resulta absolutament intolerable i inadmissible que un país com el nostre, que se situa entre els deu més rics del món, admeti i toleri un índex de pobresa per damunt del 20 per cent.

Avui l'anomenat «progrés» o «desenvolupament» pivota encara sobre un únic assumpte –el creixement econòmic *per se*–, mentre que el desenvolupament social ha quedat relegat a segon terme. En el context actual, les persones són secundàries, perquè són concebudes i operen com meres eines del creixement econòmic beneficiós per a una minoria, aquesta que continua creixent econòmicament. La prioritat, com adverteix Amartya Sen, premi Nobel d'economia, hauria de ser focalitzar l'atenció en el desenvolupament de les persones, en comptes de centrar-la en el creixement econòmic.

Però la clau de volta també passa per canviar el sistema productiu. La pobresa i la desigualtat no desapareixen amb més complements econòmics, sinó que perquè desapareguin necessitem emprendre un canvi estructural important, canviar el model productiu i les condicions laborals. I aconseguir-ho passa, com a mínim, per treballar en una doble direcció: eradicar la proliferació de llocs de treball poc qualificats i mal remunerats i establir un salari mínim digne d'aquest nom. No pot ser que l'única política de lluita contra l'empobriment passi perquè la gent trobi una millor feina. Sortir de la pobresa no és un camí que una persona hagi de fer amb esforç i sacrifici, sola, sinó una lluita que l'Administració ha de protagonitzar.

Deixeu-me anar dos-cents anys enrere, deixeu-me anar a la Revolució Francesa, tot i que tenia els seus defectes, perquè no reconeixia els drets de les dones ni dels esclaus, però tenia una molt bona proclama: «Llibertat, igualtat i fraternitat». Enaltia aquells elements de les relacions socials que havien de tenir més importància si es volia crear una societat millor i optimitzar la qualitat de vida de les persones. Llibertat per alliberar-se del jou de la inferioritat i la submissió. Fraternitat, desig de més reciprocitat en les relacions socials; no hi han pares, no hi ha qui mani, tots som germans, fraternitat, comunitat, cohesió social i solidaritat. I igualtat com a condició prèvia per garantir la satisfacció de les altres dues. Una tríada avui malmesa i damnificada i que molts treballem per laminar encara més, malgrat que sabem que la desigualtat no només genera problemes associats a les diferències socials, sinó que debilita la vida comunitària, redueix la confiança i, per què no dir-ho?, augmenta la violència.

En la lluita contra la pobresa i l'exclusió social als Països Catalans, des de la CUP hem de defensar la consolidació dels drets socials i frenar els discursos exculpabilitzadors que transfereixen a les persones la responsabilitat de les seves situacions vitals. Les tensions socials que es deriven de les polítiques neoliberals han de ser contestades amb resistència a les institucions, però també i sobretot –sobretot– amb iniciatives comunitàries i de solidaritat i suport mutu als carrers, als barris, centres d'estudi i treball, als carrers. Per tant, canvi de règim, drets i lluita col·lectiva, aquesta és la sortida. Plataforma Pobresa Zero, companys de la PAH, companys de la Plataforma pels Drets Socials, aquest és el carrer, aquest és el nostre espai. Allà hem de pressionar, allà hem d'avançar, perquè sense els moviments al carrer aquest Parlament no podrà tirar endavant.

Nosaltres volem anar a l'origen de les raons de la pobresa, i per això apostem per una alternativa al sistema capitalista. Nosaltres volem anar a l'origen de les raons de la pobresa, i per això discutim la pertinença a la Unió Europea i a l'euro, una Unió Europea que esclavitzava i un euro que empobreix. Nosaltres volem anar a l'origen de les raons de la pobresa, i per això som feministes. Allò que sovint es critica i es ridiculitza del nostre ideari és allò, malgrat que pesi a alguns, que permet justament eradicar la pobresa.

Avui aquest Ple corre el risc de dir que vol combatre la pobresa i no actuar en conseqüència. Ho hem dit, no hi ha hagut control, no s'han complert els plans. Que no hi càpiga dubte: la CUP - Crida Constituent treballarem de forma conseqüent per poder arribar a dir algun dia que no cal cap altre ple sobre pobresa, perquè ja hem acabat de repartir les engrunes i hem pogut comprar el pa sencer.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Anna Figueras, de Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable president, consellers, diputats, diputades, càrrecs del Govern que avui ens han vingut a acompanyar en aquest Ple anomenat «d'emergència social i reactivació econòmica», membres de les diferents entitats i organitzacions del tercer sector social que ens acompanyeu avui aquí, a tots una cordial salutació, i en especial un fort agraïment a tots aquells agents que treballen intensament i diàriament, entitats, organitzacions, professionals, grups parlamentaris –perquè sí, la intenció hi és–, institucions i administracions, per avançar en la millora de les condicions de vida de les persones amb més dificultats, en situació de vulnerabilitat, les quals avui són i hem de fer que siguin els autèntics protagonistes d'aquest Ple. Només si ells esdevenen els autèntics protagonistes d'aquest Ple haurem executat amb rigor i encert la nostra tasca de diputats que la població de Catalunya ens va encomanar el passat 27 de setembre.

Celebrem la participació de la plataforma Pobresa Zero - Justícia Global en aquest Ple, i la prenem com l'inici del prec que ens transmetien aquest matí del treball conjunt entre forces parlamentàries i societat civil en matèria de lluita contra la pobresa i les desigualtats, i els fem arribar el suport explícit del nostre grup parlamentari, de Junts pel Sí, el text literal de la declaració institucional que ens van plantejar fa uns dies i que és, diguem-ne, fruit d'una redacció acurada que busca el consens de tots els grups i que reflecteix, doncs, aquesta dinàmica de treball conjunt que recull el seu manifest. Per tant, un cop més, gràcies per la vostra tasca.

Mirin, jo voldria iniciar la meua intervenció transmetent la ferma voluntat del grup parlamentari que represento, el Grup Parlamentari de Junts pel Sí, d'afrontar aquest Ple des del reconeixement de la situació d'urgència social en què es troba el nostre país. No defugirem això, una situació motivada per diferents causes, una situació tan intensament poc desitjada com intensament crua que no volem defugir, com els deia. Una situació que fa anys que arrossega el nostre país, amb un índex de pobresa que si bé en èpoques de bonança econòmica es ja registrava massa alt, albirant una pobresa estructural, no ha deixat d'augmentar, i ha augmentat les necessitats socials de les persones que, abans i ara, han anat patint-ne les conseqüències.

Així, doncs, no volem defugir i fem nostres certs diagnòstics que exposen la crua realitat de la pobresa que existeix al nostre país i en d'altres països. I és per això que des de Junts pel Sí compartim la idoneïtat de portar a terme aquesta sessió plenària extraordinària avui, avui mateix, amb un govern constituït des de fa poc més d'un mes, com deien abans, amb el ferm convenciment que fa uns mesos, quan es plantejava, llavors amb un govern en funcions, no s'hauria pogut afrontar amb les mateixes garanties que en l'actualitat. Altres governs en funcions existeixen, als quals, evidentment i òbviament, no se'ls demana que afrontin plens d'emergència social, per necessari que sigui també en d'altres contrades, la qual cosa referma la idoneïtat de la celebració avui d'un ple, diguem-ne, d'aquestes característiques.

Des de Junts pel Sí afrontem també aquesta sessió plenària extraordinària disposats a debatre, a cercar acords per resoldre, per pal·liar la urgència social que existeix a Catalunya, des del ple convenciment que només des del rigor, l'honestetat, la realitat existent, diguem-ne, de recursos actuals i pressupostàriament possibles en un futur pròxim i des de la realitat de les competències actuals que pot exercir el Govern, que instarem amb les nostres propostes de resolució, serem capaços de trobar solucions sinceres, implementables i aplicables des del minut zero; solucions que no creïn falses esperances, que sols generen frustració.

En definitiva, des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí avui volem debatre sobre emergència social per oferir mesures que puguin redreçar les situacions de vulnerabilitat, sobretot des de l'honestetat i sense enganyar a ningú. Estem segurs que els problemes només es poden resoldre des de la realitat, perquè amb la crua realitat de la pobresa nosaltres no estem disposats ni a vendre fum ni a jugar-hi políticament.

Des de Junts pel Sí, per tant, coincidim en el diagnòstic que ens porta a celebrar aquest Ple extraordinari sobre urgència social. Compartim la crisi que començà, doncs, l'any 2008; aquesta crisi afecta, i molt, la vida quotidiana de les persones d'aquest país. Compartim que l'augment de famílies en situació de vulnerabilitat i el canvi de perfils

de persones que es troben al llindar de la pobresa, doncs, demanen acords que apostin per millorar les condicions de vida de totes aquestes persones. Fem, doncs, d'aquest Ple un ple útil per als que avui en són, com els deia, o n'han de ser els autèntics protagonistes, i emplacem-nos tots plegats a millorar la situació de la pobresa des de la realitat. Mirin, els emplacem, millor dit, ens emplacem a ser dignes servidors dels catalans i les catalanes que estan patint més.

Des de Junts pel Sí defensem una societat equitativa, volem una societat en què la situació social –abans es deia– de partida no sigui un impediment per progressar econòmicament i ascendir socialment. La desigualtat és una realitat que cal transformar realment.

En primer lloc, diguem que l'equitat requereix un sistema contributiu progressiu, requereix també un treball que ha de ser retribuït dignament. No es tracta només d'un dret legítim dels treballadores, que sí, que també, sinó també d'un interès col·lectiu, atès que les persones que estan en disposició de treballar han de poder contribuir al suport dels serveis públics, i això només és possible si són ben retribuïdes.

L'atur és una altra de les causes de la nostra desigualtat. I no només es tracta de corregir l'atur, sinó de combatre'l..., perdó, de prevenir-lo. Històricament la major part del nostre atur ha estat conseqüència d'hiperexpansions de determinats sectors que s'han enfonsat amb, per exemple, la crisi immobiliària. L'ensenyament, la sanitat i el suport a la dependència han de ser de gran qualitat i han de ser accessibles a tothom. No hi ha equitat possible sense garantir l'accés universal als serveis, diguem-ne, que responen a drets fonamentals.

La justícia social és irrenunciable i no és contradictòria amb la persecució de la prosperitat, perquè els països més igualitaris del món segurament són els més pròspers. I és per aquest motiu que també des de Junts pel Sí defensem una societat pròspera, perquè només una societat pròspera és capaç de proporcionar un nivell de vida digne a tots els seus ciutadans. Només una societat pròspera és capaç de lluitar eficaçment contra la pobresa, en totes les seves manifestacions i dimensions, per reduir-ne el nivell i evitar-ne la cronificació. Només una societat pròspera és capaç de proveir un ensenyament, una sanitat i un suport a la dependència de qualitat, així com de garantir el dret a l'habitatge i evitar el drama dels desnonaments. Només una societat pròspera és capaç de garantir el futur de les pensions dignes.

I la prosperitat es fomenta també amb l'existència d'empreses innovadores i productives, grans, mitjanes i petites: totes són importants a l'hora de crear riquesa. Es pot discrepar sobre el grau de regulació a què han d'estar sotmeses les seves activitats i la seva governança, però no podem dubtar que la prosperitat col·lectiva depèn del vigor també de totes aquestes empreses.

La prosperitat, no hi ha dubte que també ha de venir donada perquè els centres productius estiguin ben connectats amb els seus subministradors i amb els seus mercats, i això tant pel que fa a grans centres productius com a unitats de producció petites, de petites dimensions, però crucials segurament per fixar la població en el territori i per proporcionar-li mitjans fonamentals per a una vida digna. Connexions, per exemple, com el Corredor del Mediterrani, des de, diguem-ne que..., de les quals sovint Catalunya, aquestes connexions, doncs, s'ha vist mancada per voluntat i decisió d'altres –diguem-ho així.

En conseqüència, la productivitat i la creació de riquesa són fonts també necessàries per garantir la igualtat d'oportunitats. No hi ha futur ni prosperitat sense una aposta decidida per la producció, per exemple, del coneixement i de la innovació.

I, finalment, el fonament de la prosperitat és una ciutadania ben formada.

Catalunya s'ha vist immersa aquests darrers anys en una crisi econòmica, social, sense precedents en la història recent del nostre país. Com tants altres països d'Europa i el món, Catalunya ha patit durament els efectes de la crisi econòmica més llarga i profunda de les darreres dècades. Aquesta crisi econòmica ha tingut com a conseqüència una crisi social que ha aflorat en forma d'increment de pobresa, de l'exclusió social i de les desigualtats.

Diferents indicadors ens demostren, doncs, la duresa d'aquesta crisi a Catalunya: la destrucció d'ocupació, per sobre, diguem-ne, d'altres territoris amb estructures empresarials i econòmiques similars; el major increment dels índexs de pobresa; la davallada de salaris; la pinça sobre el poder adquisitiu tant de persones actives com de persones

inactives... Tot plegat s'explica per la manca de competències i recursos per fer-hi front, però també per la manca d'un estat que, recollint les necessitats i potencialitats dels territoris, no ha estat capaç de generar polítiques d'impuls i de recuperació. La crisi ha deixat un paisatge de desigualtats i la necessitat creixent de recuperar els drets bàsics per a la ciutadania.

Catalunya ha hagut de fer front a aquesta crisi en unes condicions enormement adverses. En primer lloc, deixin-m'ho dir així, per l'insostenible nivell del dèficit fiscal que pateix des de fa més de trenta anys i que suposa un ofec al progrés econòmic i social. I, en segon lloc, diguem-ne, i un altre motiu, pels incompliments i els impagaments de l'Estat, abans s'ha dit, especialment en qüestions relacionades també amb polítiques socials. Amb una reducció, deixin-m'ho dir així, sideral dels recursos provinents de l'Estat en matèries per a atenció a les persones: més d'un 90 per cent de reducció de les aportacions de l'Estat per a atenció a les persones més necessitades.

Mirin, en concret, per a la prestació bàsica de serveis socials es va reduir un 71,64 per cent, o més d'un 60 per cent pel que fa al Pla nacional de drogues, o més d'un 95 per cent en la gestió de pensions no contributives i en la dotació, per exemple, del centres especials de treball. Vaja, i per no recordar, que l'Estat, en matèries de dependència, ha declarat el deixament ja no només de les seves funcions, sinó dels drets que li són encomanats per llei. I vostès ho saben.

Concretament, si hagués estat per l'acció o la inacció governamental en matèria de dependència del Govern de l'Estat, en els darrers anys més d'un 65 per cent, i abans ho deia el president, de catalans i catalanes que per llei tenien dret a gaudir de la Llei de dependència no haguessin estat atesos. Ha estat el Govern de la Generalitat qui amb un sobre esforç ha atès totes aquestes persones, que si hagués estat per l'Estat espanyol els haurien, diguem-ne, deixats abandonats a la seva sort.

Per no tenir-ne prou, amb aquesta reducció, com els deia sideral, d'algunes partides i programes, han aniquilat, han deixat a zero recursos estatals en matèries tan sensibles com el maltractament infantil, el Pla d'acció per a les persones amb discapacitat, el nivell acordat de dependència, que un dia haurien decidit, doncs, que ja no l'acordaven i que el deixaven a zero; per exemple, el Fons d'acollida d'integració d'immigrants o la partida per a l'atenció als menors immigrants no acompanyats.

Com els hem pogut demostrar, les eines de les quals ens hem dotat i de les quals ens han deixat dotar, fins ara, han estat insuficients per poder fer front a aquestes situacions adverses. Catalunya, però, és un país amb capacitat de produir la riquesa suficient perquè els catalans i les catalanes puguin gaudir de millors condicions de vida. Catalunya necessita gaudir dels seus propis recursos, de la construcció d'estructures d'estat que ho possibilitin per millorar la situació actual de les persones que viuen en situació de pobresa i exclusió social. I és per això que, des de Junts pel Sí, entenem l'eix nacional i l'eix social d'una manera indestruïble, indissociable, complementària i necessària. Perquè entenem que només disposant de tots els recursos que els catalans i les catalanes produeixen, podem revertir i invertir en la millora de les seves condicions de vida.

Des de Junts pel Sí perseguim, doncs, la construcció d'un estat propi per viure millor. Per satisfer les necessitats creixents d'aquells que més ho necessiten, d'aquells que avui són els protagonistes d'aquesta jornada plenària. No ens resignem a quedar-nos com estem, perquè els fets demostrin que, tal com estem, el país no avança prou en la inversió social que requereix. Volem i defensem un estat propi que ens nodreixi d'unes estructures d'estat que també ens facilitin poder desenvolupar i implementar polítiques socials redistributives, que ens ajudin a prevenir situacions de vulnerabilitat i que protegeixin la qualitat de vida de les persones.

Volem i defensem un estat propi que es nodreixi d'estructures d'estat que facilitin la implementació de polítiques redistributives creant autèntiques xarxes de protecció d'últim recurs que ajudin les persones que ho necessitin a superar situacions límit, i que les impulsi i les incentivi a reinserir-se social i laboralment aplicant, diguem-ne, els beneficis de l'autèntic ascensor social.

Mentre aquesta realitat nacional anhelada, desitjada i possible, diguem-ne, que ara els comentava, doncs, no arriba; és a dir, des que aquest Govern es va constituir fins a aconseguir un nou estat, per una vida més digna dels catalans i les catalanes, des de Junts pel Sí, som conscients que s'ha de gestionar el dia a dia. Abans deien «*el mientras tanto*»,

nosaltres en diem «el mentrestant». La realitat més immediata de les persones més empobrides que s'ha d'anar facilitant, doncs, recursos per superar aquesta urgència social que ja, diríem, s'afronta, i ha sortit aquí, mitjançant la cooperació interadministrativa, i superar la crisi i pal·liar-ne, diguem-ne, els estralls que ha causat.

Ho he d'insistir, però, que no partim de zero. Els anteriors governs, tots –tots els anteriors governs–, han anat treballant com no podria ser d'una altra manera en satisfer les necessitats socials que han anat apareixent. No en va, aquest país, Catalunya, ha estat pioner a dotar-se de mecanismes, d'eines, de marcs legals, com la renda mínima, fa anys; les lleis d'accessibilitat; la Llei de serveis socials; la Llei de dret i oportunitats dels infants i adolescents, entre d'altres mesures de protecció dels drets socials de les persones.

I a la darrereria, també, vull fer esment que –malgrat el que alguns vulguin fer veure, i no per repetir moltes vegades fal·làcies acabaran sent certes– el Govern també ha anat desenvolupant mesures i recursos per satisfer les necessitats bàsiques de les persones més vulnerables.

En aquest cas, cal destacar, i abans els ho explicava la consellera i altres diputades li deien: «¿Y de dónde sacan estos números?» Bé, doncs, els treuen, evidentment, diguem-ne, de l'encàrrec que els va fer el Ple de pobresa de fa dos anys. I, com els deia, doncs, en aquest cas cal destacar que el 86 per cent de les actuacions que contenen els acords adoptats en el debat general aquell d'increment de la pobresa i les desigualtats socials substanciat el mes de març de fa dos anys han estat finalitzades o estan sent implementades en continuïtat.

Vostès no s'ho creuen i no els serveix res, però és així. Per exemple, amb l'aprovació del Pla d'acció de lluita contra la pobresa, que conté 165 indicadors, dotat d'un pressupost de més de 1.000 milions d'euros; un pla que va haver de ser un pla perquè, evidentment, doncs, el Govern va decidir-ho, perquè no va poder haver-hi un pacte de lluita contra la pobresa, perquè en aquest Parlament no ens vàrem posar d'acord. Alguns varen entorpir que hi hagués un pacte, realment, de lluita contra la pobresa. I el Govern, evidentment, doncs, va implementar un pla, com els deia, dotat de 165 actuacions i més de 1.000 milions d'euros; o la cobertura del cent per cent de les beques menjador per a l'alumnat –per primer cop en aquest país– en risc social greu; un nou servei de distribució d'aliments; foment, per exemple, de les clàusules socials en la contractació pública; compromís per garantir els llocs de treball en centres especials de treball; aprovació del Pla per al dret a l'habitatge; ajuts per més de setanta mil famílies per evitar l'exclusió residencial; l'aprovació de l'impost sobre habitatges buits en mans d'entitats financeres; l'aprovació de la Llei de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica per evitar talls de subministrament, entre d'altres, i alguns altres, diguem-ne, recorreguts.

Com els deia, des de Junts pel Sí som coneixedors que cal seguir treballant per gestionar aquest difícil mentrestant, aquesta situació d'emergència social que, sigui dit de passada, està sent atesa per totes, diguem-ne, les diferents institucions que en tenen competències al nostre país. La cooperació institucional ha estat la clau per anar fent front a aquest mentrestant, i, des d'aquest faristol, volem reconèixer i agrair la ingent tasca que fan els ajuntaments i els ens supramunicipals per atendre la cruesa del dia a dia. Així mateix, la cooperació entre les administracions i el teixit associatiu, la societat civil, també ha anat donant resposta diària a tot aquest augment de la situació que requereix l'atenció social, que, hi insisteixo, s'ofereix diàriament a aquells que necessiten satisfer les seves necessitats bàsiques.

No obstant això, som conscients que cal seguir treballant en aquesta direcció, i és per aquest motiu que des de l'inici d'aquesta legislatura, malgrat que alguns, diguem-ne, ens atribuïen una inacció, doncs, nosaltres, des de l'inici d'aquesta legislatura, des de Junts pel Sí, vàrem estar treballant en un pla de xoc.

Un pla de xoc social per fer front a les necessitats socials dels catalans des de l'honestat, des de la realitat i des de la possibilitat. Un pla de xoc que contempla tant actuacions específiques en forma de polítiques públiques com decisions de caràcter econòmic, pressupostari, fiscal i financer que ens garanteixin la dotació econòmica necessària per dur-les a terme. Un pla de xoc que conté mesures que incideixen sobre la pobresa infantil, sobre la pobresa energètica, l'emergència habitacional i la política de prevenció de desnonaments per causa econòmica i social; conté mesures sobre la renda mínima per

garantir-ne..., abans ens ho explicaven, el dret subjectiu, i el cent per cent de la cobertura, i el manteniment del programa, diguem-ne, de la renda mínima per a aquelles persones que, passats els seixanta mesos de permanència, mantenen encara les circumstàncies per les quals, doncs, van generar aquest dret. Un pla de xoc que preveu mesures per garantir les prestacions a les persones que estan en situació de dependència i aposta pel creixement de places residencials, de serveis d'atenció domiciliària i el reactiuament de les prestacions econòmiques vinculades.

I, referint-nos a la dependència –no ho podem evitar–, volem, també, incidir en la necessitat d'una llei pròpia d'autonomia personal que superi les mancances de la Llei estatal de dependència que ha estat vulnerada, fins i tot, per aquells que la van dissenyar. Una llei que envaïa competències, mal dimensionada, mal finançada, que va incorporar a aquesta llei la possibilitat d'aplicar el copagament; segurament, conscients que la infra-dotació de la qual partia, diguem-ne, abocava a les persones a col·laborar en allò que ara tant –tant, tant– lamenten. És per això que esperem que en aquesta nova llei que el país necessita, doncs, hi col·laborin tots, diguem-ne, per esmenar els errors de la llei existent.

Però tornem al pla de xoc, un pla de xoc que preveu, també, inversió prioritària en centres escolars d'alta complexitat i en zones socioeconòmiques més desafavorides, facilitant l'accés, en condicions d'equitat, als serveis de transport, en els ensenyaments obligatoris, o impulsa la política de prevenció de places d'escola bressol. I que en matèria d'habitatge pretén augmentar, doncs, el parc públic d'habitatge amb taxes homologables a la mitjana de la Unió Europea, especialment el de lloguer social. Un pla de xoc que impulsa a través de la cooperació interadministrativa, un pla d'acció comunitària als barris amb més dificultats socioeconòmiques. I un pla de xoc que aposta per mesures, diguem-ne, de dació en pagament, que aposta per al foment de l'economia social i cooperativa, per un banc públic, que treballa cap a un nou salari mínim català, d'acord amb el que defineix la Carta Social Europea i que, en matèria d'energia, aposta, per exemple, per primar l'autoconsum d'energies renovables.

En matèries de salut, treballa per la reducció de llistes d'espera –abans els ho explicaven–; garantir l'accés del tractament mèdic i farmacològic de forma gratuïta als afectats de l'hepatitis C; garantir, entre d'altres coses, l'accés als tractaments farmacològics de forma universal; preveu un pla de rescat de les persones afectades per la síndrome de la sensibilitat central; treballar per tal de reduir les desigualtats territorials en matèries de salut; garantir l'atenció integrada, social i sanitària, i reforçar el Pla integral de salut mental –ja els ho deia, entre moltes d'altres mesures.

Així doncs, un pla de xoc que aposta per atendre les necessitats de les persones d'una manera transversal o de la manera, diguem-ne, transversal que requereix el garantiment de la vida digna de les persones. Amb aquest pla de xoc afrontem aquest Ple..., i que volem transformar en propostes de resolució per tal d'instar al Govern de la Generalitat a incidir a millorar la qualitat de vida de les persones en situació de més necessitat social.

Des de Junts pel Sí ens comprometem, doncs, a presentar unes propostes de resolució que continguin, diguem-ne, el pla de xoc esmentat amb propostes concretes, que apostin per treballar des de la realitat; amb aquells recursos que sabem que disposem o podem disposar en un futur pròxim, quan els pressupostos possibles de la Generalitat s'aprovin; no infonent falses esperances, és a dir, sense enganyar a ningú, perquè estem convençuts que no hi ha pitjor política social que aquella que s'ofereix sabent que no es podrà implementar. No és políticament ètic prometre allò que és impossible d'implementar. I, des de Junts pel Sí, ens comprometem a exercir la nostra tasca parlamentària des del rigor ètic que ens exigeix un tema tan i tan sensible com el que estem tractant ara mateix.

Aquest, com els deia, ha de ser un ple on s'aprovin aquelles iniciatives parlamentàries que sabem, tots plegats, que es poden implementar. Nosaltres no gosem fer campanyes publicitàries promentent 4.000 milions d'euros per pal·liar l'emergència social que, segons diuen, els trauran de quelcom on, actualment, el Govern de la Generalitat no hi té competències.

Siguem seriosos, ajudi'ns a tenir les eines d'estat que requereix la lluita contra el frau fiscal i podem, llavors, parlar de dotar determinades mesures amb diner suficient. Mentre nacionalment no es defineixin i no apostin, directament i decididament, per dotar-nos d'un estat propi, no ens poden demanar polítiques d'estat per lluitar contra el frau fiscal.

Aquestes són pràctiques, que els ho deia, que en política no es poden portar a terme si volem, realment, treballar per pal·liar les emergències socials del nostre país.

Des de Junts pel Sí, no participarem ni en competicions sobre pobresa, ni en *opens*, ni en *indoors*, ni en combats de boxa, diguem-ne, a costa de la pobresa ni en aquellarres catastròfics, no. Nosaltres treballarem, sincerament i honestament, proposant mesures que sabem que es poden implementar, perquè, com els deia, no és políticament ètic prometre allò que és impossible d'implementar. On sí que sempre ens trobaran fins a aconseguir-ho és en la construcció d'un estat que permeti no tan sols lluitar contra les emergències socials, sinó un estat en el qual les estructures d'estat adequades permetin viure als catalans amb tota dignitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per respondre als grups parlamentaris, té la paraula la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per tal d'intentar respondre conjuntament amb el vicepresident, que ho farà després, a continuació, les diferents intervencions dels grups parlamentaris, ara sí, ja, tots els que componen aquesta cambra.

Alguns han parlat d'un suposat triomfalisme en la intervenció inicial aquest matí del Govern. I jo els he de dir que en cap cas..., triomfalisme, cap ni un. Ni triomfalisme ni tampoc fatalisme. Vostès han pogut escoltar totes les nostres intervencions, i tots nosaltres hem fet un reconeixement d'uns indicadors que són reals i que són més que preocupants, indicadors de creixement de desigualtats i de més profunditat de la crisi. Encara és més preocupant parlar de profunditat que d'extensió. Però és que així ho hem fet, no ho hem negat, com també ens hem referit als diferents grups de població i col·lectius més afectats per aquesta crisi social, des dels infants i joves a les persones grans o les dones.

I hem fet autocrítica, sí, l'hem feta, d'aquells instruments que no estan encara prou afinats i tenim el repte i la responsabilitat, i l'hem assumit, de treballar per millorar-los. De fet, no n'estem satisfets. Ni tan sols del fet que hi hagi nivells inferiors d'atur, de pobresa. Això segons tots els indicadors. L'índex de risc de pobresa, o la taxa Arope, o l'índex Gini, ens mostren que amb menys recursos tenim lleugerament més bons indicadors que els que hi pot haver a l'Estat espanyol. Però és que no n'estem satisfets, tampoc, d'això. No hi hem fet cap referència. La faig ara perquè alguns de vostès sí que l'han feta, aquesta referència. Però, en tot cas, cap triomfalisme, sí autocrítica, no fatalisme, i també reconeixement que no vam sortir-ne satisfets, tampoc, nosaltres, tampoc el Govern, tampoc els grups parlamentaris que donaven suport al Govern, del Ple monogràfic sobre augment de la pobresa i les desigualtats d'ara fa dos anys. Jo crec que ni vam agradar ni ens vam agradar a nosaltres mateixos.

Però en tot cas sí que vull deixar palès una vegada més que trobem a faltar tenir en compte –no per part de tots els grups, també seria injust generalitzar, però sí d'alguns– les dificultats de context, des d'una perspectiva de finances i d'instruments, que té el Govern de la Generalitat. No es té en compte, i molts no s'hi han referit en cap moment. Ni a l'extraordinari dèficit fiscal, ni al sostre de dèficit fixat de manera unilateral per part de l'Estat, ni als incompliments de tantes lleis o impagaments d'obligacions contraïdes per part de l'Estat espanyol, o a totes aquelles impugnacions i suspensions d'instruments d'aquest Govern i d'aquest Parlament que també hem patit.

I amb la mateixa intensitat que defensem el full de ruta sobiranista defensem els drets i les llibertats dels catalans i catalanes des d'una perspectiva de drets socials. I el president Puigdemont explícitament ha dit que l'estat propi no és cap miracle. I no n'esperem miracles, sinó que és una eina, és un instrument, per sostenir i per reforçar aquest estat del benestar, que creiem que podem proveir molt millor del que ho fem fins ara, perquè hi ha uns recursos que es generen adequadament a Catalunya però després no en podem disposar, precisament, per bastir i per reforçar aquestes polítiques socials.

I parlem en termes de realisme, que a vegades pot semblar que tingui una accepció o un significat diferent en funció de qui l'empra, aquest terme. Quan nosaltres parlem de realisme des del Govern, i faig referència també a la darrera intervenció, la de Junts pel

Sí, vol dir que no enganyarem a ningú, com tampoc ho vam fer quan discutíem, quan elaboràvem, el pla de xoc social. Ni ho farem en aquest debat ni ho farem en cap altre debat. En poden estar ben i ben segurs.

En tot cas, vull fer referència explícita als suposats incompliments, a què alguns dels grups parlamentaris han fet referència, sobre les resolucions aprovades en el darrer Ple de pobresa, a què ara he fet referència. Precisament, de l'estat de compliment d'aquestes resolucions en vam donar compte en aquest mateix Parlament en comissió parlamentària, i n'hem anat explicant i n'hem anat compartint, no només amb els grups parlamentaris, sinó també amb les entitats socials, les explicacions, els indicadors i el grau de compliment, que, com dèiem ahir, i avui també hi hem tornat a fer referència, concretament en un 86 per cent d'accions que s'han pogut desenvolupar o que estan en continuïtat. Per tant..., també reconeixent i acceptant que n'hi han algunes que no s'han pogut complir, o fins i tot que no s'han pogut iniciar.

Però, en tot cas, i no vull cansar-los, i tampoc podré ser exhaustiva, sí deixin-me explicar-ne algunes, d'accions que s'han pogut dur a terme efectivament i que constitueixen parts dels blocs, dels eixos, de la resolució que es va aprovar aquell març de 2014: la incorporació de clàusules socials en la contractació pública –crec que s'ha dit abans, de fet el 2014 es van incrementar en un 41 per cent; la destinació de 60 milions d'euros anuals per a l'assistència jurídica gratuïta; o l'impuls de mesures penals alternatives i programes de reinserció; el fet que 13.500 adults hagin rebut ensenyaments adreçats a l'alfabetització i formació de persones amb baix nivell formatiu els cursos 14-15 i 15-16; l'aprovació del Pla pel dret a l'habitatge, tot el paquet de mesures extraordinàries i urgents en matèria d'habitatge, que han passat dels 50 milions d'euros l'any 12 a prop de 85 estimats per a l'any 2015, per tant més de 70.000 famílies que han rebut suport per evitar l'exclusió residencial; o l'existència d'un nou mapa de les entitats de distribució d'aliments, la definició del servei de distribució gratuïta d'aliments en consens amb la Taula de Distribució; la creació de la Taula de Pobresa Energètica; l'aprovació del Protocol de detecció i seguiment de les situacions de dificultats en l'alimentació d'infants i adolescents; l'Observatori sobre els Efectes de la Crisi en la Salut i la publicació d'informes sobre l'impacte de la crisi en la salut, que de fet ha servit a algun grup per fer referència a aquesta matèria; la cobertura per primera vegada del 100 per cent de les beques menjador per a l'alumnat en risc de situació social greu, establint criteris homogenis, finalment, per a la concessió de beques menjador, superant l'anterior sistema de beques, on se n'atorgaven per exemple a famílies amb unes rendes de 85.000 euros anuals, perquè el criteri no era precisament el del nivell de renda de la família; l'obertura els mesos d'estiu dels centres oberts d'entitats i d'ens locals, o la consolidació de les beques del programa «L'estiu és teu»; la posada en marxa de beques Equitat; la prioritització de l'accés a les prestacions econòmiques vinculades a les places residencials en situació d'urgència social degudament acreditada, etcètera.

I no són precisament les mesures que ens agradaria adoptar..., o que ens agradaria desenvolupar, hi insisteixo, amb molta més força o amb molta més contundència. Però es van elaborar uns indicadors de seguiment d'aquestes resolucions, i no és aquesta la primera vegada que n'hem pogut explicar, hi insisteixo, obertament i amb tota transparència l'evolució. I estic convençuda que, de la mateixa manera, aquest debat..., i aquest Parlament, en aquesta ocasió, decidirà també sobre els mecanismes de seguiment per tal de valorar el compliment de les accions que s'hagin pogut dur a terme.

Permetin-me que faci referència, en aquest cas sí..., concret, a alguns dels comentaris que s'han fet i que s'han posat sobre la taula en aquest debat. Concretament, faré referència als solapaments, a les duplicitats, que concretament el Grup de Ciutadans explicitava. Parlaven de «xiringuitos polítics» i de duplicitats de competències que han de ser eliminats per poder guanyar en eficiència. Jo no he sabut trobar en el document que han treballat des del Partit Socialista Obrer Espanyol i Ciudadanos cap referència a l'eliminació de duplicitats reals, com és el cas del Ministeri de Cultura. Eliminin el Ministeri de Cultura. Totes les competències estan transferides a les comunitats autònomes, i segur que poden eliminar clarament... Això sí que és una despesa i no una inversió. Això ho poden fer. Facin un repàs de tots aquells organismes de l'Administració General de l'Estat que sí que tenen greix i en canvi no tenen cap múscul, i facin allà l'opera-

ció biquini, perquè suposo que quan ha parlat vostè d'«operació biquini» i de duplicitat de competències no es referia als consells comarcals. Suposo que no es referia als consells comarcals, que vostè deu saber molt bé que tenen competències en serveis socials bàsics en tots aquells municipis menors de vint mil habitants, i això vol dir coses tan sensibles com l'atenció domiciliària, com els ajuts d'urgència social, com la distribució d'aliments, els menjadors socials o els centres oberts per a infants o adolescents, només per posar-ne alguns exemples. En tot cas, és curiós que vostès facin aquesta referència. O, per exemple, que no facin desaparèixer l'estructura política i administrativa de l'Estat en matèria d'habitatge, perquè també aquí les competències, totes, estan transferides a les comunitats autònomes. Per tant, el que pertocaria seria transferir aquests recursos íntegrament –íntegrament– i deixar-nos fer. Perquè altra cosa seria entendre que vostès volen limitar aquesta capacitat, que de fet ja és limitada, del mateix Govern, però que permet ajudar tantes i tantes famílies, com abans m'he referit, o la gestió de catorze mil habitatges de lloguer social, o el suport a les entitats del tercer sector social.

Parlen del fet que disposen vostès de moltes mesures, però no ens han explicat quines són, aquestes. Potser les coneixerem en el transcurs del debat demà de les resolucions.

Però en tot cas s'ha fet un gran esforç des del Govern de la Generalitat en els darrers anys, i la intenció és continuar dinamitzant en aquesta legislatura tot allò que fa referència al mercat de lloguer, a l'adquisició d'habitatge per tanteig i retracte, l'aplicació de les cessions d'habitatges buits i els convenis amb les entitats financeres de cessió voluntària d'habitatge. Com deia, a més a més, s'ha aconseguit incrementar de manera molt notable aquests ajuts, de 50 milions d'euros als 85 actuals.

I, també, no puc deixar de fer referència als ajuntaments i a les entitats socials, perquè han estat, aquests dos conceptes, també molt utilitzats al llarg d'aquesta tarda.

Amb relació al senyor Fernando Sánchez, el diputat del Partit Popular, vostè pot referir-se i pot lloar la tasca d'ajuntaments –sí, el veig, el veig– i d'entitats socials tant com vulgui, només faltaria. Però en tot cas jo li recordaria que si tant lloa vostè la tasca de les entitats socials, com és que no han fet res al llarg de tots aquests anys perquè es compleixin les sentències del 0,7 per cent que s'hauria de destinar íntegrament a finalitats socials, el 0,7 per cent de l'IRPF? Aquesta és una demanda històrica de les entitats socials, d'aquest i anteriors governs de Catalunya. Però el que és més important: tenen vostès un munt de sentències que els demanen, que els ordenen, que ho facin, i vostès les desobeeixen sistemàticament. Per cert, un plantejament, o una proposta, que tampoc és en cap lloc del document que vostès han consensuat des del Partit Socialista i des de Ciutadans. No apareix enlloc cap referència a aquesta modificació, a aquest canvi de criteri, que de fet seria complir la legalitat i complir les sentències pel que fa al 0,7 per cent de l'IRPF destinat a finalitats socials.

Però també quan parlem dels ajuntaments, que sabem perfectament la tasca que fan, tant és així..., s'hi ha referit la consellera Bassa..., contracte programa ja previst per a aquest any 2016, i s'hi ha referit amb la seva quantitat de 200 milions, com també ha parlat de les convocatòries de suport a les entitats socials que treballen amb les famílies amb infants en situació de vulnerabilitat. Tant és així que treballem, hem treballat i continuarem fent-ho amb els principals agents amb què podem coordinar i cooperar en matèria de serveis socials: ajuntaments i entitats del tercer sector social.

Però li deia, senyor Sánchez, que recordi l'LRSAL, perquè vostès són els pares i les mares de l'LRSAL, i aquesta és una llei nociva per als nostres ajuntaments, per al nostre món local..., però sobretot letal en allò que hauria pogut ser, i afortunadament no serà, però era així en la seva intenció i en el seu inici d'afectació, com deia, pel que fa als nostres ajuntaments.

Però fixi-s'hi. Vostè parlava d'entitats. Deixi'm que li recordi..., és una nota de premsa que diu: «El ministro de Hacienda, Cristóbal Montoro, ha dicho este viernes» –era el 28 de març de 2014– «que los informes que elabora Cáritas sobre la pobreza en España no se corresponden con la realidad, porque solo se basan en mediciones estadísticas, y ha pedido a esta organización que no provoque debates en este sentido.» Doncs fixi-s'hi: aquí lloa vostè les entitats socials, però a Madrid els seus ministres les renyen i els neguen el debat sobre qüestions tan importants. No se'ns acudiria mai, no ho hem fet mai i no ho farem mai... Quan una entitat social, sigui la que sigui..., en els darrers dies hem conegut molts d'aquests informes, els analitzem, però el que donem per bo és el que ens

diuen, sobretot les recomanacions i les propostes. I cregui'm que moltes van en la línia del que ara fa un moment jo mateixa li apuntava.

Avanço en les qüestions que els vull també mencionar. Vostès han parlat, i ho han fet diferents grups, ho ha fet el Grup Socialista, ho han fet vostès també des del Grup Popular, han parlat molt de la Llei de la dependència. A mi m'agradaria simplement recordar que va ser aquesta una proposta, una proposta estrella del Govern del president Zapatero; «una nova pota de l'estat del benestar», així és com se'ns explicava que era aquesta llei, una llei que va néixer infrafinançada des del primer moment, ja, per part del Govern socialista, però que ha estat absolutament desballestada des del Govern del Partit Popular. Només cal parlar, o només cal llegir els informes de la Coordinadora Estatal de Plataformes en defensa de la Llei de la dependència, que denuncia que, després de quatre anys del Govern del Partit Popular, hi ha hagut una disminució de 3.000 milions d'euros del pressupost destinat a la Llei de la dependència i 818.213 dependents sense atendre quan es recompten les sol·licituds pendents d'avaluació.

I deixi'm que els recordi, també, novament, al Partit Socialista i a Ciutadans, que en el seu document, en el seu acord a nivell de l'Estat, vostès proposen una diagnosi sobre l'aplicació de la llei, i aquesta és una música que pot sonar molt bé, però cregui'm que d'anàlisi ja en tenim prou, i de proves fefaents que aquesta és una llei que no funciona perquè no ha estat dotada i perquè s'ha anat retallant any rere any, no necessitem cap diagnosi. No és el moment de principis, no és el moment d'avaluacions quan s'ha patit, hi insisteixo, una retallada tan dràstica pel que fa als drets de les persones dependents, les seves famílies i tot un sector social i mercantil que hi està al darrere. I podríem, en canvi, destacar i recordar que el Govern de la Generalitat, abans i ara, està assumint el 82,6 per cent del finançament de la llei, a causa d'aquests incompliments per part de l'Estat i aquestes retallades continuades. Per tant, és molt fàcil: la Generalitat està aportant cinc còps, cinc vegades més que l'aportació del Govern de l'Estat i, com li deia, estem mantenint amb un esforç pressupostari important aquest suport, que, evidentment, és parcial, però que és important, tant amb els ens locals, mitjançant el contracte programa per cofinançar tots aquests serveis socials bàsics i també les entitats socials catalanes.

Voldria també fer referència, d'una manera també, doncs, tot el detallada que pugui, amb el temps de què dispo... S'ha parlat de la pobresa energètica, s'ha parlat dels ajuts i del fet que no es va esgotar el fons inicialment previst. Sàpiguen que s'està preparant una nova convocatòria de manera que el procediment sigui més fàcil, sigui més proper per als beneficiaris. També volem arribar a més persones, a partir de la formació de professionals i de campanyes que faci que arribin a més i més famílies i, no cal dir, al conjunt de treballadors i treballadores socials, les línies d'ajut de què disposa aquest Govern. Sabem que els requeriments de documentació són estrictes, eren estrictes, perquè estava sotmès al procediment general de les subvencions. Però estem treballant, hi insisteixo, per fer-ho més proper i més àgil i perquè tots aquells beneficiaris que ho requereixen i que compleixen els requisits, que s'han pactat, també, amb els serveis socials, doncs, puguin acollir-s'hi. Però vull recordar, també, que el fons està suspès, que s'ha demanat l'aixecament al Tribunal Constitucional, però que aquest fons està encara suspès, en una nova mostra de miopia política i d'insensibilitat social per part del Govern de l'Estat.

Les prioritats es demostren en els pressupostos. Aquesta és una gran realitat. En els darrers dies he llegit en algun lloc, o he vist un comentari que em semblava interessant respecte al fet que un pla de xoc és positiu, però potser es converteix només en un power-point. El pla de xoc més concret i més potent és el d'uns pressupostos. Doncs, val la pena recordar que, tot i la migradesa de recursos econòmics i tots els atacs sistemàtics que hem patit per part del Govern de l'Estat, s'ha pogut prioritzar, efectivament, en els darrers anys en més d'un 70 per cent la inversió social d'aquest Govern. I la destinació d'aquest més d'un 70 per cent ha estat molt concreta, ha estat molt clara i s'ha referit a qüestions que avui han sorgit una i una altra vegada en el debat per part de tots vostès. I deu ser que coincidim que aquestes són les prioritats reals i que són aquelles polítiques que s'adrecen a les persones més vulnerables, i és per això que hem pogut destinar una bona dotació de recursos a la renda mínima d'inserció, sent conscients que ens queda feina per fer, per descomptat, però tant és així com que en el període 2012-2015 ha pogut créixer en un 42,3 el pressupost, fins als 185 milions, l'import més alt de la prestació, i això ha significat arribar a un 33,4 per cent més de persones beneficiàries.

M'he referit abans a la garantia del dret a l'habitatge, una altra de les polítiques que ha estat, doncs, reforçada en els darrers anys i amb la voluntat de continuar-ho fent. Les beques menjador, com he dit abans, també, amb més pressupost, amb més beneficiaris i amb uns criteris molt més objectius i molt més homogenis.

En definitiva, hem escoltat aquí formacions polítiques que governen, que han governat o que aspiren a fer-ho a nivell de l'Estat espanyol, i que han creat lleis que les han aplicat –o inaplicat, en alguns casos– i que són, en part, responsables que la capacitat de maniobra de la Generalitat sigui la que és, en molts casos molt més minsa i molt més encotillada del que tots voldríem. Que parlen molt de les necessitats dels nostres ajuntaments, de les nostres entitats socials, però com si no tinguessin res a veure amb aquelles polítiques que també han minvat la seva capacitat de maniobra, i ens demanen que prioritzem com a Govern determinades polítiques que són, precisament, les que més han patit les seves retallades: els centres especials de treball, l'àmbit de la dependència, l'habitatge social o l'àmbit de l'educació i les llars d'infants, per exemple i sense anar més lluny.

Algunes de les seves decisions han passat per retallar partides i també per portar-ho tot als tribunals. I permeti'm, aquí, que torni a fer referència a l'àmbit de l'habitatge, perquè fins i tot moltes de les lleis i de les iniciatives pensades per combatre la pobresa i lluitar contra l'exclusió social s'han portat als tribunals. Vull recordar el recurs davant el Consell de Garanties Estatutàries contra el Decret Llei 1/2015, que preveu el dret de tanteig i retracte per part de l'Administració pública, però també l'amenaça de recurs davant el Tribunal Constitucional contra la Llei de creació de l'impost sobre els habitatges buits, de mesures urgents en matèria d'habitatge, i d'altres com la suspensió del codi de consum, per citar només alguns exemples i no referir-nos només, però també, al decret de pobresa energètica. Per tant, aportació a les polítiques públiques per part del Govern del Partit Popular: tribunals, tribunals i més tribunals.

Nosaltres, com a govern, i com dèiem aquest matí, hem vingut a aquest Ple amb la voluntat d'escoltar tothom, d'escoltar les entitats socials –ho fem aquí i ho fem fora del Parlament, només faltaria–, d'escoltar tots els grups parlamentaris i d'arribar a acords i a consensos que ens permetin, d'una manera realista, però també ambiciosa, tirar endavant polítiques socials que sabem que arriben al cor d'aquesta necessitat i de les necessitats del conjunt de ciutadans i ciutadanes.

És aviat per conèixer quin serà el contingut de les propostes de resolució. Ben segur que en alguns aspectes ens podrem posar d'acord, però estarem, segur, ben allunyats d'aquelles que no contenen ni un bri de realisme o que són molt poc creïbles per part de qui vénen. I, hi insisteixo aquí, reiterar la necessitat d'agradar-nos, si pot ser, aquesta vegada, agradar els que ens escolten, els que han posat, doncs, esperances en la resolució d'aquest Ple monogràfic sobre la pobresa, agradar-los també i ser capaços de tirar endavant iniciatives de reforçar mesures polítiques que ja s'estan duent a terme i d'altres que ben segur que són necessàries en l'actual context que viu el nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Oriol Junqueras, vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, bona tarda a tothom. Intentaré complementar i no «solapar-me» amb la intervenció de la consellera Munté. En primer lloc, voldria agrair-los, a alguns en particular, el to *polite*, el to educat i propositiu de les intervencions de tothom; ho faig en nom meu i en nom del conjunt del Govern. Les coincidències, sorprenentment o no, són moltes amb moltes de les coses que s'han dit per part dels diversos grups. Començo amb algunes coincidències amb el grup de Ciutadans, quan afirmen que les societats més igualitàries també són les més pròsperes. Absolutament d'acord. A més a més, m'ha agradat l'ordre de l'expressió, perquè sovint es diu que les més pròsperes són les més igualitàries. He entès que en l'ordre de l'expressió hi havia un missatge, que nosaltres compartim absolutament, i és que no només les més pròsperes són les més igualitàries sinó que les més igualitàries tendeixen a ser les més pròsperes.

També d'acord que la igualtat d'oportunitats en el temps present és una garantia del desenvolupament futur. Absolutament d'acord, i entenc que la nostra intervenció, la intervenció del Govern, dels diversos consellers i conselleres del Govern d'aquest matí, ha anat precisament en aquest sentit i, per tant, ho entenc com una coincidència positiva. L'expressió de voler fer una oposició responsable i comprensiva, com vostès es poden imaginar, i vostè en particular, doncs..., la voluntat del Govern de fer una tasca de govern responsable i comprensiva, també, eh? Per tant, aquí també coincidim. Agraïxo, també, el reconeixement que els governs, i en particular el Govern de la Generalitat de Catalunya en el context que aquest matí descrivíem, doncs, tenen menys recursos que mai –ho ha dit vostè, absolutament d'acord– i més necessitats per cobrir que mai. I, per tant, certament, són moments complicats en la gestió d'uns recursos públics sempre escassos davant de necessitats sempre justes. En aquests moments, doncs, especialment cert.

No comparteixo, en canvi, quan vostè ha afirmat que no hi havia cap indici d'auto-crítica; jo, em sembla que he sigut molt contundent en algunes expressions, en tot cas segur que ens als propers plens i en la gestió de tota la negociació pressupostària tindrem ocasió d'incidir en aquestes qüestions. Tampoc coincidència quan vostè ens feia retret als pocs recursos en l'àmbit social. També, repassant l'acord d'investidura del seu partit amb el PSOE, trobem que hi ha un compromís de despesa social afegida de 7.000 milions d'euros. Si els càlculs no ens enganyen, 7.000 milions d'euros dividit per set, que és el volum demogràfic que li correspon a la societat catalana respecte al total de l'Estat espanyol, són uns 1.000 milions d'euros. Si s'apliquessin en sentit demogràfic, cosa que els governs espanyols no han fet mai ni per casualitat, però posem-nos positius i suposem que això es destinarà en funció del volum de la població: 1.000 milions d'euros. Els recordo que el Govern de Catalunya destina tot sol 850 milions d'euros a la Llei de dependència, que cap dels governs espanyols ha complert mai. Per tant, si tota la solució són 1.000 milions d'euros destinats a la societat catalana, i nosaltres només en Llei de dependència en posem 850 perquè els governs espanyols, d'un i de l'altre color, la incompleixen sistemàticament, entenguin que no ens provoca gaire entusiasme.

I respecte a la supressió de nivells d'administració, totalment d'acord. De fet, aquí ens posarem d'acord molt de pressa. Ja saben que nosaltres som partidaris de dos únics nivells d'administració: el de la república i el dels municipis, organitzats com creguin més oportú, en forma d'àrees metropolitanes, de consells comarcals o de la manera que creguin més oportuna a l'hora d'organitzar els seus serveis. Per tant, aquí, benvinguts –benvinguts– a aquesta opció.

Respecte al Partit Socialista, amb qui molt sovint afirmo que sento molta proximitat des d'un punt de vista ideològic i intel·lectual, i que sento molta proximitat, també, per molts dels seus representants i dels seus alcaldes, etcètera, en canvi, avui me n'he sentit molt –i molt, i molt, i molt– allunyat. I mentre anava sentint, se m'acudien preguntes del tot innocents, ingènues, com per exemple: qui va modificar l'article 135 de la Constitució espanyola? I quan ens parlen de prioritats d'ordre polític en l'aplicació pressupostària, qui va condemnar les subvencions a les entitats del tercer sector en l'últim dels esglaons de tots els pressupostos haguts i per haver-hi, sinó vostès?

I se m'acudia una altra pregunta, també, en aquest sentit, ingènua i innocent: quin és el Govern espanyol que més ha rebaixat els impostos a les rendes més altes si no el del president Zapatero? I qui va llençar, mai millor dit, quantitats ingents de recursos públics en el *plan E* per fer «rodadures» de carrers que estaven en perfectes condicions en lloc de gastar-los en qüestions que sí que eren, realment, centrals en el desenvolupament de l'economia i en les polítiques socials?

I se m'acudia una altra pregunta: qui negava la crisi enmig de la crisi més gran coneguda pel capitalisme des de la Gran Depressió? Qui negava que hi havia crisi, cada dia, des del Govern? Qui parlava de *brotos verdes* una setmana rere l'altra enmig de la crisi més gran i de l'augment més ràpid de l'atur de tota la història de l'Estat espanyol?

I se me n'acudien moltes més, eh?: qui incomplia la disposició addicional tercera?, qui incomplia la Llei de la dependència?, qui incomplia...?, etcètera. Per tant, escolti, me'n sentia molt allunyat, d'això, el meu sentiment...; potser, també, és el sentiment d'altres diputats d'aquesta cambra.

En tot cas, fetes aquestes preguntes, també, tota la voluntat d'arribar a la màxima entesa possible també sobre aquest fonament que em sembla indispensable de repassar els fets, no?

Respecte a la intervenció dels representants de Catalunya Sí que es Pot, en canvi, en aquest cas, jo m'he sentit proper. Pot ser que les meves percepcions siguin molt subjectives i que no siguin compartides per tothom. Però, en tot cas, me n'he sentit proper, de moltes de les coses que s'han dit. Quan parlen de la ruptura del pacte social que ha caracteritzat els estats del benestar a Europa, ho compartim –jo em sembla que ho hem explicat moltes vegades. És evident que els estats del benestar van ser fonamentats sobre un pacte, sovint escrit i sovint no escrit, però d'una fortalesa extraordinària, i que és un pacte clarament trencat, no només en aquesta darrera crisi, sinó trencat des de finals dels anys setanta o des dels anys setanta –després ho lligaré amb la intervenció del Partit Popular–, i, clarament, des dels anys vuitanta, diguem-ne.

També quan s'afirma que hi han menys recursos socials *per capita* a Catalunya que a molts altres àmbits territorials. Absolutament d'acord. I al mateix temps entenc que vostès també estan d'acord amb l'afirmació que els percentatges dels pressupostos destinats a les partides socials són els més alts de tota la història. Llavors, com és compatible les dues coses alhora? És a dir, com és possible que tinguem els pressupostos amb el percentatge destinat a polítiques socials més alts i, al mateix temps, una despesa *per capita* més baixa que molts altres territoris? L'explicació és..., jo crec que és molt senzilla, i no per senzilla menys certa, i és el que explicava aquest matí, també, el president Puigdemont quan recordava que som la segona societat, la segona comunitat, que més aportació fa a l'esforç fiscal i, en canvi, en termes *per capita*, som l'onzena a rebre recursos, i si això ho comparem, a més a més, amb el nivell de vida, la catorzena. I és un fet i una evidència. Per tant, malgrat que a algú no li agradi sentir-ho, però, encara que no els agradi sentir-ho, continuarà sent un fet i continuarà sent una evidència.

Ara, d'acord també que, efectivament, la riquesa està molt mal repartida. També aquest matí hi fèiem referència..., i jo em sembla que hi feia referència, no només jo, molts membres del Govern, però jo personalment, amb una contundència notable; per tant, d'acord.

En canvi, d'acord, però, amb l'anàlisi, però no tant amb la conclusió respecte a l'esforç fet pels ajuntaments; totalment d'acord: els ajuntaments han fet un esforç molt notable, han reorientat bona part dels seus pressupostos, s'han posat al capdavant de la defensa d'aquest estat del benestar en crisi, d'aquest intent de salvar aquest pacte de l'estat del benestar que es trenca des de fa unes quantes dècades i, singularment, en els últims anys, però, si la conclusió és que la Generalitat ho ha de fer en la mateixa proporció, el problema és que és impossible de fer en la mateixa proporció perquè el pressupost de la Generalitat de Catalunya, en un 88 per cent, és finalista. I, per tant, el marge de maniobra és molt més reduït, malauradament, que el dels ajuntaments, perquè res ens agradaria tant com fer aquí el mateix que hem fet al capdavant dels nostres ajuntaments, i som exactament les mateixes persones. Per tant, ens agradaria molt, ens agradaria molt poder-ho fer, i tots vostès saben que treballem per aconseguir-ho fer, però que en el context actual que descrivíem aquest matí, doncs, malauradament, el marge de maniobra és molt reduït. Ara, d'acord amb l'esforç que es fa des del món municipal, absolutament d'acord; en això, totalment d'acord.

I també d'acord amb la satisfacció perquè el Ple, doncs, s'ha iniciat amb la veu i amb la participació de representants de la societat civil; tot el que sigui participació dels ciutadans i de la societat civil organitzada, nosaltres ho celebrem molt.

Una precisió de caràcter numèric: 270 milions d'euros no és l'equivalent del 0,5 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya, perquè voldria dir que tenim un pressupost de 54.000 milions. Si tinguéssim un pressupost de 54.000 milions, els ben asseguro que aquest Ple no caldria ni per casualitat. (*Alguns aplaudiments.*)

Respecte al PP, al representant del PP –ho preciso. Respecte al representant del PP, també una certa –una certa– proximitat; respecte al PP, no, però respecte al representant del PP, sí. M'agradaria estar a l'alçada del representant del PP, que ha tingut una intervenció caracteritzada per una certa o per molta finesa, ironia, sentit de l'humor, que jo crec que és molt valuós i que mai és sobrer, i que en aquesta cambra tampoc és sobrer. I, per tant, escolti, el meu reconeixement pel to i per moltes de les coses que ha dit. I ho dic amb tota la sinceritat del món i no hi ha gens d'ironia en el que ara diré. Potser sonarà polèmic, però no hi ha cap voluntat d'ironia.

Quan vostè reivindicava els principis de la vella democràcia cristiana, m'ha fet pensar en la intervenció, just abans, dels representants de Catalunya Sí que es Pot, quan parlaven d'aquest pacte de l'estat del benestar. De fet, el pacte de creació de l'estat del benestar, en gran part, a Europa, es va produir per un pacte més o menys explícit, o més o menys implícit, però, en tot cas, molt evident, i amb conseqüències molt reals, entre el món de la socialdemocràcia àmplia i el món de la democràcia cristiana àmplia. Per tant, tant de bo –tant de bo, tant de bo– els partits de la internacional vinculada al Partit Popular tinguessin l'esperit que van tenir els vells partits –malauradament vells, diguem-ne, eh?– de la democràcia cristiana i de la internacional democratacristiana.

I sense ànim de polemitzar, però m'he sentit allò..., m'he sentit obligat a dir-ho: precisament qui va expulsar de la internacional democratacristiana els partits democratacristians tradicionals va ser el seu partit quan s'hi va incorporar. Sí, en el Congrés Internacional de la Democràcia Cristiana que vostès es van incorporar..., perquè vostès estaven vinculats a una altra família europea, que era la conservadora, i es van integrar en aquella família popular, per entendre'ns, reprenent el nom del Partito Popolare, de Luigi Sturzo –vostè ha parlat de De Gasperi, doncs, just abans–; vostès els van expulsar. Per tant, tant de bo, tant de bo recuperéssim aquell esperit, perquè llavors tot seria molt més fàcil i ens entendríem, tots, molt millor.

També d'acord amb vostè que, si ho he entès bé, li agrada més el concepte de «treball» que el d'«ocupació»; també m'hi sento ben reconegut.

Respecte a l'afirmació que vostè feia seva que la millor política social és la creació de feina i el sou digne i la feina ben remunerada i justament remunerada, que ha utilitzat la consellera Bassa, i que vostè deia: «Jo me la sento meva», sàpiga que jo me la sento meva abans que vostè se la sentís seva. Per tant, aquí estem en un nivell de coincidència molt gran. Jo l'he fet servir moltes vegades, singularment –singularment– l'any 2009, a la campanya de les europees del 2009.

Vostè parlava de la necessitat de centrar l'economia en les persones. A mi m'ha sonat bé; m'ha sonat bé i m'ha sonat a coses que he sentit a d'altres representants d'altres grups que avui s'han expressat, tant els que l'han precedit en l'ús de la paraula com els que han utilitzat la paraula just després que vostè. Però, al mateix temps, també és veritat que, en moltes de les decisions que ha pres, el Govern del partit al qual vostè representa ha anat justament en sentit contrari: Llei de la dependència, recursos destinats a centres especials de treball, etcètera. Per tant, jo aprecio, i ho vull dir, perquè em sembla que està bé dir-ho, les seves afirmacions, les seves declaracions, les seves intencions, però no sempre són coincidents amb les decisions que ha pres el seu partit quan ha tingut responsabilitats de govern. Deixem-ho així.

I quan vostè citava De Gasperi ja gairebé m'emociono, perquè amb aquesta afirmació de «cal eliminar el feudalisme financer, industrial i agrari» m'ha semblat que vostè ja posava en boca seva les paraules que potser després dirien els representants de la CUP. I ho he vist com un senyal inequívoc que demà hi hauran molts acords i que hi hauran votacions coincidents de molts grups amb els grups que donen suport al Govern. O almenys així ho espero.

Respecte a la intervenció dels representants de la CUP, també molta, molta proximitat. Veieu que aquesta proximitat –no sé com qualificar-la, diguem-ne, en tot cas de caràcter personal– és molt de ventall ideològic ampli, diguem-ne. Doncs, molt d'acord, de fet, amb gairebé tot el diagnòstic, i potser algunes diferències respecte a les receptes. Però el diagnòstic..., em passa sovint, eh?, em passava també en la legislatura passada, que quan sentia els representants de la CUP parlar tenia la sensació que compartíem el diagnòstic, i després no sempre coincidim en les receptes que cal aplicar a l'hora de resoldre aquest diagnòstic.

Poso alguns exemples. La necessitat de combatre el frau fiscal i la corrupció, totalment d'acord. Jo aquest matí he intentat expressar-me amb una certa contundència i amb un volum una mica alt, potser per compensar que no hi podia dedicar tot el temps que volia, però hi he fet una referència explícita. He parlat de la necessitat de desenvolupar l'agència tributària per aconseguir fer front al frau fiscal en aquells àmbits en els quals nosaltres tenim competències en aquest moment, i, sobretot, preparar-nos per quan assumim la responsabilitat respecte als impostos massius. I he citat que no només

és un mal moral, que és un mal econòmic, etcètera. Per tant, en aquest sentit, totalment d'acord i em sembla que hem de fer un esforç ingent en aquest sentit.

També, respecte a l'anàlisi respecte a l'estructura productiva, una estructura productiva feble basada en la construcció. Aquí l'anàlisi també és absolutament compartida. De fet, l'economia catalana –i aquesta és una autocrítica..., en tot cas una crítica, no sé si és una autocrítica o no, però és una crítica que vostès m'han sentit fer en més d'una ocasió– és conjuntament amb l'economia espanyola les dues úniques economies del món, no només del món occidental, del món, que en els últims trenta anys han experimentat tres crisis que han portat els nivells d'atur a més del 20 per cent; no ha passat enlloc més del món.

Per tant, és evident que hi han mancances manifestes. És evident que, durant trenta anys, o durant trenta-cinc anys, o durant quaranta anys, i segurament abans, o amb tota certesa també abans, hi han moltes coses que s'han fet molt malament en aquesta estructura productiva que fan que cada vegada que hi hagi un entrebanc els símptomes que produeix aquest entrebanc en la nostra economia són símptomes especialment dramàtics i especialment cruels per a molta de la gent del nostre país.

També absolutament d'acord amb l'anàlisi que molts d'aquests mals no són pas només d'aquests darrers anys de crisi sinó també del període immediatament precedent, amb el desequilibri creixent entre beneficis, preus, salaris... –ho he intentat apuntar literalment, i és una frase que em sembla una expressió, una anàlisi, una conclusió que nosaltres hem fet servir en moltes ocasions–, i sustentat tot això en el miratge d'un crèdit que era excessivament fàcil. Per tant, també, en aquest sentit, d'acord.

Obviament, també d'acord, i ja ho he expressat ara fa un moment, amb les consideracions al voltant de la modificació de l'article 135 de la Constitució.

Respecte a la pobresa laboral, aquest matí també hem fet referència molt clara a aquesta qüestió, no només al problema de l'atur, sinó també al problema que hi ha molta gent que està en el mercat laboral, però que està en el mercat laboral amb retribucions per sota del llindar de la pobresa; hem parlat dels falsos autònoms; hem parlat de les persones de més de quaranta, quaranta-cinc, cinquanta anys, que estan en una situació d'atur de llarga durada, i potser de llarguíssima durada; de les conseqüències que això tindrà no només en el temps present, perquè no només són pobres en el temps present, sinó que el context, i les decisions i el marc polític i les decisions polítiques que fins ara estan vigents els condemnen també a ser pobres en el futur per totes les deficiències que es derivaran de la insuficiència de les seves jubilacions, per tant, totalment d'acord; de les asimetries derivades de la reforma laboral, també absolutament d'acord.

Nosaltres hem sigut..., bé, almenys alguns de nosaltres, absolutament contraris a aquestes successives reformes laborals, a totes elles sense excepció. Al mateix temps, també, una reflexió –aquesta no tan compartida, entenc, almenys no amb la representant de la CUP i segurament tampoc de Catalunya Sí que es Pot– respecte al fet que el context fiscal, la realitat fiscal en la qual estem, no es pot analitzar aïlladament del context fiscal del nostre entorn. Perquè hi han decisions de caràcter fiscal amb les quals potser ens podríem posar d'acord, però que al mateix temps l'acord probablement és poc recomanable, és difícilment viable, perquè el context fiscal que ens envolta impediria que tingués els efectes benèfics que voldríem que se'n derivessin; però, en tot cas, també, com vostès saben –tots vostès, sense excepció–, oberts a analitzar-ho.

I, finalment, les referències de caràcter..., relacionades amb la vinculació de l'economia amb les persones –la cita d'Amartya Sen, etcètera, o la referència als valors de la Revolució Francesa– em sembla que..., ho expressaré ara amb termes que poden sonar una mica provocadors, però que no tenen aquesta voluntat en absolut; de fet, expressen –expressen– valors que són universals i que em recorden alguns dels valors als quals es referia el representant del Partit Popular, o abans la representant de Catalunya Sí que es Pot.

Al final, aquí, quan parlem d'economia parlem de persones, i el centre de tota la nostra atenció haurien de ser les persones, els drets de les persones, la dignitat de les persones. I això val en totes les consideracions: de caràcter laboral, educatiu, sanitari, en tots els àmbits. I al final aquests valors, que són de caràcter universal, s'han expressat al llarg de la història a través de conceptes aparentment diferents però que, de fet, són molt propers. Els conceptes de llibertat, d'igualtat i de fraternitat propis del republica-

nisme històric, propis del radicalisme democràtic, nascuts amb la Revolució Francesa i que ha caracteritzat bona part del pensament europeu en època contemporània, de fet, tenen un paral·lisme –no sé si vostès hi estaran d'acord o no, però tenen un paral·lisme– amb valors universals també expressats per altres tradicions culturals molt rellevants en el nostre context com, per exemple, la idea del lliure arbitri, la idea de la igualtat de tots davant de Déu o la idea de la germanor, eh?

Per tant, què són aquestes paraules? Són expressions de valors universals. Que estan associats a què? A una realitat que és inqüestionablement, o hauria de ser-ho inqüestionablement, el centre de totes les nostres atencions, que és la dignitat de les persones. Amb el convenciment que tots nosaltres estem aquí per garantir la dignitat de les persones i per ajudar a les persones, doncs, estic convençut que demà arribarem... –no només demà, sinó també en el futur–, arribarem a molts acords i hi hauran molts consensos.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

D'acord amb l'article 151.4 del Reglament, obrim ara un nou torn d'intervencions als grups parlamentaris per a la rèplica. En primer lloc, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. President, consellers, conselleres..., en primer lloc, agrair tant a la senyora Munté com al senyor Junqueras, no només la rèplica, òbviament, sinó la comprensió, el reconeixement a la comprensió per part del nostre grup parlamentari a la situació de crisi, a la situació política i a la situació, per tant, que pateix també el Govern de la Generalitat.

El senyor Junqueras ho ha dit explícitament, entenc que la senyora Munté quan ha dit que alguns ho hem reconegut ens ha incorporat a nosaltres. No només ho hem fet avui, ho hem fet sempre. Nosaltres sempre hem dit que comprenem que la situació política és molt complicada, que la situació financera és molt dolorosa, que és molt complicat governar en un moment de crisi, sempre ho hem dit. Ho hem dit aquí i ho hem dit allà on fem d'oposició a la resta d'administracions públiques o de parlaments d'Espanya.

Respecte a la referència que feia al nostre acord amb el Partit Socialista a nivell de tot Espanya, en primer lloc, m'alegra; m'alegra que vostès estiguin seguint, també, la política a nivell de tot Espanya, perquè això, evidentment, és reconèixer que això també ens afecta als catalans. Però només li demanaria una coseta i és que, ja que en parla, doncs, que si més no s'ho llegeixi una miqueta més bé. Perquè ha dit: «No he trobat el document que parlin vostès de duplicitat i de reducció d'administracions que també depenen de l'Administració central.» Miri, perquè no tingui tanta feina de llegir gairebé setanta pàgines, li diré que pot mirar, eh?..., pot mirar, la pàgina 57 o la pàgina 65, on parlem de la reducció de nivells administratius i on parlem, d'una manera molt ambiciosa però molt necessària, de l'eliminació de duplicitats i de *chiringuitos políticos*.

A més a més, m'ha sobtat molt, perquè he parlat trenta minuts –trenta minuts–; he parlat de moltes qüestions: he parlat de sanitat, d'educació, he parlat també d'Administració pública, he parlat de pobresa, d'igualtat, però l'única cosa que ha fet saltar les alarmes de la senyora Munté ha set eliminar «*xiringuitos*» polítics. És la por dels vells partits a eliminar els «*xiringuitos*» polítics que portem al programa electoral... (alguns aplaudiments), i ho farem –ho farem.

Perquè vostès fan un discurs que és una trampa, i diuen: «Algunes administracions públiques tenen competències i tenen serveis, i, per tant, si eliminen aquestes administracions, doncs, perdrem els serveis.» No, no, una cosa són les estructures polítiques i una cosa diferent són els serveis públics. I el que passa en aquest país –i em refereixo no només a Catalunya, per descomptat, sinó a tot Espanya– és que tenim moltes estructures polítiques duplicades i triplicades plenes d'endollats de partits i tenim serveis bàsics així de petitons. I clar que no podem dir que les administracions públiques no tinguin competències. Vostè deia: «Vostè sap que els consells comarcals tenen competències?» Oh, i tant, clar que donen servei, i les diputacions provincials també, i, si no estic mal informada, alguns dels seus companys també les volen fer fora i les voleu eliminar, i en això podem coincidir. El que passa és que el seu cost no està justificat per donar el servei que

han de donar. Necessitem menys estructures polítiques i més serveis públics, i el que tenim a aquest país és que cada cop hem anat afegint noves estructures polítiques i cada cop hem tingut menys diners per als serveis, per al que importa als ciutadans.

I vostè diu: «I no reconeix que a l'Administració central hi ha greix?» I tant! Si vostès tenen el mateix problema que el Govern d'Espanya! Si vostès s'estan tot el dia barallant, però han governat de la mateixa manera durant trenta-cinc anys! Ara sí, vostès critiquen els «xiringuitos» del Govern d'Espanya, i el Govern d'Espanya critica els «xiringuitos» del Govern de la Generalitat. Ah, però, dels seus propis, ningú en fa cap tipus d'autocrítica. Per això nosaltres tenim llibertat, perquè no pensem en el Govern de la Generalitat o en el Govern d'Espanya, pensem en els ciutadans, i als ciutadans els sobren tant els recursos que se'n van per les escombraries de les duplicitats quan la competència és de la Generalitat de Catalunya com quan la competència és del Govern d'Espanya; tant els fa, perquè afecta la butxaca dels ciutadans, vingui d'on vingui.

Per això tenim la llibertat i podem parlar tan clar d'eliminar allà on sobra el greix, a l'Administració central, i tant que en sobra, i aquí, on també sobra, com..., perquè, per exemple, ara mirava una dada que és molt significativa: Catalunya té tres vegades més d'entitats que la Generalitat de València –tres vegades més. Home, les necessitem totes? I no crec que la Comunitat Valenciana sigui cap exemple de gestió en re, eh?, i menys ara mateix. Però és un problema estructural: vostès estan tot el dia barallant-se amb el Govern d'Espanya. Per cert, vostès també presenten recursos d'inconstitucionalitat. Aquesta setmana mateix en parlaven, dels recursos presentats pel Govern de la Generalitat. Però això no és judicialitzar la política, això és defensar els interessos de la Generalitat. I quan ho fa el Govern d'Espanya és judicialitzar. Home, es podrien intentar posar d'acord en alguna coseta, que segur que els ciutadans ens podríem beneficiar de tot això.

I, a més a més, sap una cosa que nosaltres fem i que no fa ni el Govern d'Espanya ni el Govern de la Generalitat? Reconèixer que tots dos –tots dos– també han fet coses bones en trenta-cinc anys. I això, ara mateix, sembla impossible que vostès puguin reconèixer que el Govern d'Espanya també ha fet coses bones, o el Govern d'Espanya reconèixer exactament el mateix del Govern de la Generalitat.

Perquè nosaltres no pensem en termes d'administracions, de partits, de poders, de generalitats: pensem en termes de ciutadans. I per això proposem coses que no ha proposat mai ningú, i que, si no fos per nosaltres i pel nostre poder de negociació o d'influència, que ara mateix sí que en tenim, a tot Espanya, en diferents comunitats autònomes, si no fos per nosaltres, cap partit vell estaria plantejant les propostes que nosaltres estem fent.

I només una petita..., deia: «No, és que no s'ha parlat d'un tema molt concret en l'Acord de govern amb el Partit Socialista.» Home, no hem parlat de tot, en l'Acord de govern, perquè són dues-centes mesures, òbviament, el programa electoral és molt més ampli. Però, sap una cosa que no se'ns ha oblidat, en l'Acord de govern amb el Partit Socialista? La corrupció. Que és la segona preocupació dels catalans i de la resta de ciutadans d'Espanya. Sap a qui se li va oblidar parlar de corrupció en l'Acord de govern? A vostès, tant a Esquerra Republicana com ara mateix als senyors de la CUP. Per tant, una miqueta, també, de... (*Alguns aplaudiments.*)

I, per acabar, amb l'anàlisi de l'Acord de govern que hem signat amb el Partit Socialista –perquè també el senyor Junqueras s'hi ha referit, i això m'alegra, també, perquè això també vol dir que s'ho han mirat–, vostè ha dit una cosa que no és veritat: vostè ha dit que en l'Acord de govern amb el Partit Socialista hem inclòs només un partida de 7.000 milions d'euros de despesa social. Això és mentida. Els 7.000 milions d'euros són *només* –*només*– la partida per al complement salarial i l'ingrés mínim vital. Per tant, a qui se li acudeix dir que si Ciutadans governés a Espanya només destinaria 7.000 milions a les polítiques socials, perquè després ha parlat de dependència.

Jo entenc que vostès estan molt ocupats i, per tant, segur que no s'han pogut mirar amb molta profunditat l'acord, però l'única cosa que li demanem és que no digui mentides. Perquè això és molt fàcil de rebatre, perquè està escrit, perquè està publicat: són 7.000 milions d'euros *només* per al complement salarial i per a l'ingrés vital.

I, després, a mi em sembla..., de veritat, jo crec que vostès no han fet prou autocrítica –prou, per no dir cap ni una–, perquè no han dit cap cosa que sigui una autocrítica de la gestió de la Generalitat en trenta-cinc anys. Perquè ho podrien fer, perquè Esquerra Re-

publicana i Convergència han governat la Generalitat de Catalunya tots els anys de la democràcia. Alguna cosa deuen haver tingut a veure amb les dades de pobresa a Catalunya, alguna coseta, dic jo. I jo no he trobat en el discurs cap tipus d'autocrítica, cap tipus de reconeixement de totes les coses que es podrien haver fet millor i que no s'han fet.

I, després, lamento tornar-ho a haver de dir, l'apellació que vostè, el senyor Junqueras, un senyor d'esquerres, suposadament d'esquerres, que fa una altra vegada a la in-solidaritat. Jo li dic: aquest discurs de veure quant paga cadascú i quant rep, això ho ha fet vostè com a alcalde? Això ho ha fet vostè com a eurodiputat al Parlament d'Europa? Jo estic convençuda que no.

I el senyor Mas, també, ha dit fa poc: «És que no podem anar per Europa... –i això ho ha dit moltes vegades gent d'Esquerra–, no podem anar per Europa fent aquest discurs de la insolidaritat i de mirar quant paguem i quant no paguem, perquè, clar, a Europa això no s'entendria.» I no s'entendrà mai. No és que no s'entendria, és que no s'entendrà *mai*.

I, per tant, nosaltres creiem que això no és un discurs del Govern de la Generalitat perquè no és moral, no és lògic i no és europeu. I com nosaltres volem fer política *moral*, com volem fer política *lògica* i com volem fer política, també, dintre d'un marc europeu, nosaltres mai no comprarem aquest discurs.

I, a més a més –només una petita reflexió respecte als recursos–, no es tracta només de quants recursos tenim –no es tracta només de quants recursos tenim–, sinó de com els gastem. Vostè deia: «Amb 50.000 milions d'euros no hi hauria pobresa.» Depèn, depèn de quines fossin les polítiques. Hi han països molt poc solidaris, que gestionen molt malament, i comunitats autònomes que, amb les mateixes competències que tenim nosaltres, doncs, gestionen millor del que s'està fent ara mateix a la Generalitat de Catalunya. Perquè vostès saben el que és gestionar. Nosaltres ens en recordem, encara, de la gestió del tripartit, i del deute, que tant criticava Convergència i Unió –ara ja no es critica tant, perquè l'ha multiplicat.

Per tant, hi ha marge de millorar el que hi ha? Sí. Hi ha marge a l'oposició de tenir una mà estesa, comprensiva de la situació econòmica i financera de la Generalitat? Sí. Però amb una miqueta d'autocrítica, de prioritització, amb programes per generar riquesa i gastar millor els diners. Hi han reformes que també serveixen per eliminar el greix de l'Administració pública que només serveix als partits polítics –i per això posa els pèls de punta a alguns vells partits– i reforçar les polítiques socials i les polítiques econòmiques.

Crec que no s'ha parlat prou avui de polítiques de generació de riquesa, de generació d'ocupació. I no podem abordar el problema de la pobresa...

La presidenta

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...sense abordar-lo...

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

Sí; acabo, senyora presidenta. També aquest matí s'han allargat una miqueta les intervencions, i entendria que nosaltres ara també ho podríem fer.

Per tant, li ho dic una altra vegada: ens podríem posar d'acord en moltíssimes coses, senyor Junqueras, en moltíssimes, però per tenir una oposició comprensiva i una oposició constructiva i una oposició que en un moment donat, sense demanar res, pugui donar suport al Govern en alguna qüestió concreta, necessitem un govern realista, un govern autocrític i un govern que gestioni...

La presidenta

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps...

Inés Arrimadas García

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta...

La presidenta

...em sap greu.

Inés Arrimadas García

...senyor president, senyors consellers, senyores conselleres.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Eva Granados, del Grup Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, conselleres, diputats i diputades i els que resisteixen encara, a aquestes hores, el debat, una salutació a tots. Els vull fer una confessió a aquestes alçades de la tarda, ja. Nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista, ahir, quan havia de sortir la consellera, la Neus Munté, a la roda de premsa del Consell Executiu, esperàvem algun anunci: un pla, un comissionat..., alguna cosa que ens donés una imatge, un missatge que el Govern, doncs, volia posar-se a treballar, que volia fer un gest, que volia enfrontar el Ple. Recordàvem, feia dos anys, que va sortir el portaveu, l'Homs, el conseller Homs, a dir que ni un duro, que no hi havia res i que això de la pobresa era molt relatiu, perquè tota la vida hi havia hagut pobresa. Això va ser fa dos anys. Com que veiem un tarannà diferent, dic: «Doncs, demà passarà alguna cosa.» Però no ha estat així. Ja ho he dit abans: és que ni s'han coordinat entre vostès.

Sortim decebuts de la intervenció del Govern. I la veritat és que –la consellera abans ho deia– esperem transparència. Consellera Munté, no hi ha hagut seguiment dels acords de l'anterior Ple; la vam haver d'interpel·lar perquè incorporés els grups parlamentaris a la comissió de seguiment, i amb Esquerra Republicana ho van evitar. És a dir, els grups parlamentaris no hem pogut estar en aquesta comissió de seguiment. Espero que demà, quan presentem una resolució diferents grups d'aquesta cambra, Junts pel Sí, aquesta transparència que prediquen, la practiquin i ens recolzin aquesta proposta de resolució.

Al vicepresident Junqueras, que tinc la sensació que... –i és un consell–, que potser ha d'ajustar una mica els rols encara, no?, perquè sembla que ha vingut aquí a puntuar l'oposició; i als debats parlamentaris, quan interpel·lem, és l'oposició qui interpel·la el Govern. I, clar, vostè feia de cap de l'oposició soci de govern, i ara fa de govern, però fa oposició a l'oposició. Això ho haurà d'acabar d'ajustar, perquè està clar que aquí venir a fer comentaris del que diem els altres, en comptes d'explicar què és el que pensen fer vostès... Perquè, clar, aquí tots estem esperant què pensa fer el Govern. (Aplaudiments.) La meua iaia diu que *mucho pico y poca pala*. (Rialles i aplaudiments.) I en aquesta ocasió jo entenc que vostè se senti lluny del Partit dels Socialistes; està governant amb qui està governant. Doncs, a mi em sembla fantàstic. Més enllà de dir com de lluny se sent dels diferents grups parlamentaris, jo el que espero del vicepresident del meu país és que vingui aquí –vostè està fent els pressupostos–, expliqui quin marge té, què pensa fer.

Mentre estava produint-se el Ple... Tots suposo que anem rebent whatsapps, i jo n'he rebut uns quants. I una aturada de llarga durada em deia: «Vaig estar al SOC l'altre dia, vaig recórrer cinc taules, i ningú em va saber dir si hi havia alguna cosa per a mi.» Clar, la consellera s'ha empenyat i m'ha respost per Twitter, i jo li dic aquí, des del faristol: això és el que em diuen els aturats de llarga durada. Jo crec que els treballadors del SOC estan ben informats dels programes. Doncs, va passar això. A Sant Adrià del Besòs, també m'han dit que no té cap impulsor de la garantia juvenil. Cartells sí, eh?, però un impulsor de la garantia juvenil, no el tenim. Per tant, la garantia juvenil no està arribant als joves que més ho necessiten, i per això jo els interpel·lava com ho pensen fer. Han vingut aquí, han fet un comentari general, molt simpàtic, però és que, de respostes, jo no me'n emporto cap. Sí que sabem que dediquen més recursos propis a col·legis d'elit que a polítiques d'ocupació; això ho sabem, perquè ho veiem als pressupostos, però poc més.

Hi ha un mantra que fan servir, que és: «L'eix social i nacional és indestruïble», no?, i això ho van repetint i ho van repetint... I avui el president ha dit que la independència és el camí per donar resposta a les necessitats més immediates de la gent. I, per tant, el que hem de dir a tothom que ens escolta... «Espereu-vos, d'aquí a setze mesos, que potser hi ha alguna resposta a alguna cosa.» Perquè, clar, si és la independència la que hi ha de donar resposta, doncs, hem d'esperar; això ens ha dit. I què és el que els diem, nosaltres? Que no esperin setze mesos, que tenen marge. Esperem la voluntat, i per això els convidem a acordar i treure alguna cosa d'aquest Ple.

Prioritzin: prioritzin l'emergència, prioritzin la reactivació de manera realista. Anem prioritat a prioritat, no facin pedaços, no facin maratons, no? –ho deia la Gabriela Serra–, esgotin els marges econòmics –que no en tenim molts, ho hem dit moltes vegades–, perseguim el frau, augmentem els impostos que es poden augmentar i deslliguin aquesta independència de la cohesió, perquè molts catalans no esperem aquesta independència en cap cas.

Altres pobles d'Espanya, amb els mateixos dèficits fiscals, fan esforços, esforços que esperem de vostès. El marge no està esgotat. A València no ha hagut de venir el Partit Popular a nivell estatal a recórrer contra res, perquè han passat els recursos per pagar factures de llum, gas i aigua als ajuntaments. Ja els ho vam dir, nosaltres: és molt fàcil, contracte programa a serveis socials, passen els recursos als ajuntaments, que al final són els que estan pagant. Però, clar, fem un nyap de decret i els altres, que també són ràpids amb aquestes coses, doncs..., fem la víctima i no paguem factures. Això ho han fet a València, passar directament els recursos als ajuntaments. Estan amb el copagament de la dependència i la discapacitat. Jo espero que demà també puguem parlar d'aquests temes i vegem que dels marges que té el Ximo Puig en disposi també el president Puigdemont.

Ens passa el mateix amb els endarreriments dels ajuts de la dependència..., que digo yo que es la misma ley con la misma financiación en todas las comunidades autónomas. Que està infrafinançada? Sí. Que la retallat el Partit Popular? Sí. Però resulta que és Catalunya la comunitat autònoma en què els grans dependents estan pitjor atesos. I això ho diu l'Asociación de Directores y Gerentes de Servicios Sociales. Clar, és veritat que hi ha hagut moltes retallades, hi estem d'acord, les compartim, però resulta que ens comparem entre comunitats autònomes i, com que hi ha comunitats autònomes que estan igual o pitjor que nosaltres, doncs, resulta que ja no és la independència, que ja no és la incapacitat de no fer res més; és la voluntat política.

A Balears; inspecció laboral, consellera Bassa. Un de cada quatre contractes, quan van fer la campanya, estava en frau de llei. Doncs, han donat drets a quatre mil treballadors, i això gairebé no te cost; té voluntat política. Doncs, posem-nos-hi.

A Aragó, s'hi acaben de posar ara: renda garantida de ciutadania. A Catalunya els beneficiaris són menys que el 2010. Tot el dia que diuen que estem pitjor; doncs, posin més beneficiaris a la renda mínima. No; està sense modificar i està sense renovar.

Nosaltres al final el que volem, i ho tornem a repetir, és establir aquesta agenda social per a Catalunya i poder arribar a no fer de la lluita contra la pobresa un tema puntual d'un ple extraordinari, sinó que s'incorpori a l'agenda política; que superem el monotema o que l'anem combinant, si vostès volen estar parlant tot el dia de la independència, però parlem també..., posem al centre de la dinàmica parlamentària aquests temes: una agenda social per a Catalunya.

Ja els he dit el que pensem del seu pla de xoc: sense pressupost no hi ha pla de xoc. Per tant, no hi ha pla de xoc. Portin els pressupostos i veurem que és el que hi ha. De moment no tenen cap pla per donar solucions als problemes reals de la ciutadania.

Nosaltres tornem a estendre la mà. Volem que no sigui un ple fallit. Ho hem incorporat ja, ho hem demanat a tots els grups. L'anterior vegada ens vam posar en contacte amb el Govern per tractar de pactar alguns acords. Esperem que en les hores que ens queden..., les resolucions les entrem ara a registre, les transaccions han d'estar fetes demà a les dotze. Per tant, si tenim ganes de transaccionar i d'arribar a acords, ens hi hem de posar i ens hi hem de posar ja.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Marta Ribas, de Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Senyora Figueras, ens deia –i ens ho deia el president també, aquest matí–: «No creïn falses esperances que generin frustració.» I li reitero la mateixa resposta que he fet en la meua intervenció anterior i li feia en aquell moment al president –com que no hi era, em va fantàsticament ara, si m'escolta–: la frustració és no donar resposta, la frustració que ens estan demanant les entitats que no els generem és que no donem resposta a la situació. La frustració és que seguim parlant, sense posar dates de quan

serà, que es farà una llei catalana d'autonomia personal, quan ens hem passat tota la legislatura passada escoltant-ho en boca de la consellera Neus Munté, i tota l'anterior escoltant-ho en boca del conseller Cleries. Des del 2010 que sentim que es farà i que es fa i que s'està fent la llei catalana d'autonomia personal. Això genera frustració. Que ara se'n torni a parlar... Que té tot el dret del món, la consellera Bassa, de tornar-ne a parlar i de proposar-ho. Però que ho proposin amb data, amb projecte, amb proposta concreta. Això genera frustració.

Frustració es genera quan venim del que venim, d'estratègia dilatòria en la legislatura passada respecte a la ILP de la renda garantida de ciutadania, per part de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana; i quan comença una nova legislatura se'ns diu que és una nova cosa, se'ns diu que es faran les coses diferents, i seguim vivint en aquest Parlament una estratègia dilatòria, via tràmits parlamentaris, per part dels grups que fan suport al Govern.

Frustració es genera quan es va aprovar una llei d'emergència habitacional i pobresa energètica, via una ILP, el juliol passat, a poques setmanes i pocs dies que es convoquessin unes eleccions, però set mesos després encara no està reglamentada per poder-la aplicar! I els ajuntaments volen aplicar-la, perquè ja estaven fent mesures, però no poden! –no poden! Està garantint uns drets que estan en una llei perquè no hi ha els reglaments fets, set mesos després d'haver aprovat aquella llei, just a les portes que arribéssim a unes eleccions. Fantàstic, que s'aprové; però, escoltin, si és que es vol dur a terme, després s'ha de reglamentar.

Frustració és que ens diguin que s'ha complert un 86 per cent del Ple de pobresa i pretenguin que ens n'alegrem. Escoltin, el que es va aprovar en aquell Ple de pobresa –ho vam dir els grups de l'oposició, però ho van dir també totes les entitats socials– va ser absolutament insuficient. Per tant, que es compleixi el 86 per cent d'uns acords absolutament insuficients no ens fa saltar d'alegria, consellera –no ens fa saltar d'alegria. Però és que, a més, quan el primer punt de les resolucions que es van aprovar en el Ple de pobresa del 2014..., deia el primer punt: «Definir un objectiu ambiciós de reducció dels nivells de pobresa per als propers quatre anys i, com a mínim, assolir els objectius que fixen els acords de Lisboa.» En quatre anys, reduir via els objectius de Lisboa. En portem dos, d'aquells quatre anys, i només s'ha incrementat la pobresa, i s'ha fet més greu la pobresa que ja hi havia, i s'han incrementat les desigualtats.

Suposo que aquest no és un dels punts que posen com a complert en el 84 per cent; ja m'ho crec, consellera, que això no ho inclouen, però que el primer punt, que era reduir, evidentment, no s'ha reduït, que era l'objectiu principal del Ple de pobresa, i, evidentment, no s'ha complert. No pretenguin que ens n'alegrem o que arribem a aquest Ple amb una certa satisfacció perquè ahir es va anunciar que s'havia complert un 86 per cent dels acords del Ple de pobresa del 2014.

Senyora Figueras, completament d'acord amb el relat de greuges que fan respecte de la insensibilitat del Govern del Partit Popular de l'Estat i dels efectes que això genera, evidentment; també en les dificultats del Govern de la Generalitat per fer front a la situació, completament d'acord; però vostès tenen peus de fang per poder denunciar certes coses. Em sap greu, però de vegades s'ha de recordar, perquè és que també hem sentit en aquesta cambra durant el dia d'avui que algun grup no recordava, algun grup no ha recordat que la reforma laboral del Partit Popular també la va aprovar Convergència i Unió.

Bé, votem junts, com ho hem fet fins ara i seguirem fent-ho a favor de la transferència del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials cap a les entitats catalanes; fem-ho, ho hem fet, seguirem fent-ho. Evidentment, seguirem votant com vam fer i seguirem lluitant contra una llei com l'LRSAL, que ens treu competències als ajuntaments respecte, precisament, doncs, a serveis socials bàsics, però alguns hem estat denunciant-ho aquí, però també denunciant-ho i votant-ho en el Congrés dels Diputats, i ho seguim fent, que necessitem recursos per poder fer aquestes polítiques socials, i que no es pot fer per vies d'austeritat, i que no es pot fer amb una reforma laboral que s'ha carregat drets dels treballadors i que ha precaritzat la feina, i que no es pot fer..., que sí que va votar Convergència i Unió, i que no es pot fer amb una llei d'estabilitat pressupostària que també va votar Convergència Democràtica al Congrés dels Diputats, i que no es pot fer amb un marc d'austeritat que s'ha aprovat al Parlament Europeu també amb el suport de Convergència Democràtica. Per tant, compte amb els peus de fang que tenen alguns per denun-

ciar certes coses. Com que algunes altres no els tenim, aquests peus de fang, crec que tenim tota la capacitat de poder-li dir al Partit Popular que no tenen cap valor moral per poder venir aquí a donar lliçons sobre com s'ha de combatre la pobresa, la desigualtat. Vostès no poden venir a dir-nos res en aquesta cambra després de totes les lleis regressives que ens han estat aplicant i matxucant en contra dels interessos de la població de Catalunya i de la resta d'Espanya durant aquests anys.

Reconeixem, senyor Junqueras, les dificultats del moment –ho hem fet abans, ho seguirem fent–, l'infrafinançament de la Generalitat de Catalunya per poder dur a terme polítiques més valentes. I ens oferim, reiterem l'ofertament per seguir ajudant a reclamar aquest finançament just, però, escoltin, això no... (*L'oradora riu.*) I els ho reitero: això no ha de servir per tapar les capacitats que vostès sí que tenen de poder fer un pla de xoc més ambiciós que de 270 milions d'euros. Té raó, no és un 0,5 per cent del pressupost, és un 0,7 per cent del pressupost integrat de 36.942 milions d'euros de l'any passat i ara prorrogat. És un 0,7 per cent, té raó. Podem passar d'un 0,7 per cent a una mica més? Si l'únic que vostè ha intentat..., vostè, la senyora Figueras, la senyora Munté, amb les seves intervencions respecte a la credibilitat o no de les propostes de Catalunya Sí que es Pot perquè demanem més pressupost per poder-les dur a terme. Si vostès l'únic que han intentat amb aquestes intervencions és esquivar l'afirmació que no pensem posar ni un euro més de 270 milions, que no estan disposats a incrementar el 0,7 per cent del pressupost integrat de la Generalitat, que no són capaços de fer com fan els ajuntaments, de parlar d'un 3 o d'un 4 per cent... Senyor Junqueras, un 80 per cent del pressupost de la Generalitat és finalista, no té més joc que 270 milions respecte a l'altre 20 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya per destinar al que tots i totes aquí estem coincidint que és una prioritat de país, que és una prioritat urgent de país?

Ens preocupa –ens preocupa– que ens estiguin dient això sense dir-ho, que els seus silencis estiguin dient que no hi haurà més de 270 milions per fer això; ens preocupa que ni avui ni ahir, com els deia també per part del PSC, el Govern no hagi aprofitat l'oportunitat d'un ple extraordinari d'emergència social per explicar projecte de com atacar l'emergència social. Ens preocupa; ens preocupa perquè no voldríem pensar això, però ens fa pensar que potser no hi ha projecte. I això ens preocupa, perquè, evidentment, també els demanem que s'ho apliquin vostès, una frase que em demanava també que ens apliquéssim la senyora Figueras. No és políticament ètic prometre allò que no es pot implementar. No és gens políticament ètic demanar-li a la gent que s'esperin setze mesos o divuit mesos i prometre'ls la lluna, que no existirà i que no es pot implementar.

Mirin, nosaltres els emplacem que, si us plau, demà corregeixin el que vostès no han estat capaços de fer com a Govern amb aquesta oportunitat que els brindàvem amb aquest Ple extraordinari d'emergència social, que es plantejar propostes concretes per donar solució a l'emergència social existent actualment i per començar a canviar el rumb, com els deia a la meua intervenció anterior. No els demanem –no els demanem– i no els demanarem allò que no poden fer; els demanem que no deixin de fer res d'allò que sí que poden fer. Demà ens diran si accepten o no accepten aquest repte.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Popular.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Senyora Ribas, jo no he volgut donar cap lliçó, jo el que he volgut és posicionar-nos i llançar, és veritat, un missatge de fons, que el senyor Junqueras, per exemple, ha sabut llegir i vostè no l'ha sabut llegir. Doncs, què hi farem? Potser vostè el que podria donar-nos és un màster sobre com destruir ocupació quan un està al Govern, no?, que és el que han fet quan han estat al Govern. (*Veus de fons.*) Per cert, li deia al senyor Junqueras la senyora Granados que quin és el rol que havia adoptat. Jo crec que vostè ha adoptat el rol del nou Hegel, és a dir, la nova síntesi de tots els posicionaments de la cambra que ara passen pel... (*L'orador riu.*) El senyor Junqueras és una mena de síntesi, des del Partit Popular fins a la CUP, no?

Ha parlat vostè de tornar als vells principis. Sí, efectivament, aquells vells principis que potser el pas del temps, de la pràctica, la pols i els vicis polítics, doncs, han anat posant-se sobre els nostres carruatges. Jo, en aquest sentit, també li recomano tornar als

vells principis del manifest fundacional d'Esquerra Republicana i al seu posicionament sobre l'estructura de l'Estat, i potser si tots tornem als vells principis, resulta que l'origen... No és que estiguem a prop –no és que estiguem a prop–, però potser encara podem trobar ponts.

Jo, en canvi, i ho comentava amb algun company... Consellera Munté, consellera... És clar, han canviat tant els càrrecs al Govern que... Miri, la veritat, comentava que trobem, des de fa un temps, una bel·ligerància en el discurs extrem, per part de Convergència i els representants de Convergència que no trobem en els altres grups de l'espectre sobiranista, fins i tot. És a dir, a mi m'estranya; m'estranya perquè..., i ho trobo trist i ho trobo lamentable, perquè vostès, en privat, no ho acostumen a fer, però en públic..., i vostès n'han de ser conscients. Jo li recomano, no en les formes, però en el fons de la seva intervenció, que la torni a veure, perquè ha estat una càrrega en profunditat constant, permanent, total contra el Partit Popular com a responsable últim de tot el dolent que passa a Catalunya.

I vostès fa cinc... –cinc anys no, perquè al principi governaven–, quatre anys que fan això, i al final això va calant a la gent, sap?, i això va calant, i a nosaltres ens assenyalen. I per vostès no té cap problema, això, però per nosaltres sí, que ho patim, i li demano... Sí, president, li demano que ho considerin, que mirin la intervenció, perquè és molt semblant a la que ha fet vostè aquest matí. I no l'han fet altres representants d'altres espectres sobiranistes. I ens trobem amb aquesta situació, i ho comentava amb alguna altra persona del partit. Reconsiderin-ho, perquè el posicionament polític no ha d'anar necessàriament lligat a aquesta bel·ligerància constant contra un altre partit.

De la mateixa manera..., és clar, és que vostès fan aquest discurs, infantil, tòxic, de dir que la culpa sempre és dels altres, que l'infern són els altres, que per culpa dels altres vivim pitjor, no? Però ara pensi, pensi's, imagini's si el Govern d'Espanya s'hagués passat quatre anys, que ho podríem haver fet, eh?, quatre anys dient: «Brussel·les, Brussel·les, és que són aquests de Brussel·les i el dèficit que ens imposen, i fixi's, l'any 2003 a Alemanya se li va permetre un sistema més relaxat del dèficit i van poder tirar més endavant, i llavors a França alguns cops també se li ha perdonat i, en canvi, a nosaltres ens han escanyat, la burocràcia de Brussel·les... I Brussel·les, que ens volen matar, i no sé què, i tal i qual i qual...» És clar, i quatre anys així, i creant un ressentiment contra Brussel·les. I nosaltres, mentrestant, doncs, anar fent, i a sobre crear una cohesió nacional i... I això és el que estan fent vostès aquí. I no és ètic, ni és maco, ni és esportiu fer-ho.

Sobre la reforma laboral, de la qual s'ha parlat sovint en aquest Ple. El mercat laboral espanyol era un fortí –un fortí– i, és clar, al final s'ha de decidir: què fem, blindem absolutament la situació del que està dintre i els 5 milions que estan fora els deixem, o abaixem una mica –una mica– els murs perquè la gent hi pugui entrar? És veritat que alguns en surten, sí, és veritat, és veritat que alguns en surten, però, al final, perquè hi pugui entrar la gent..., és a dir, no podem renunciar a ajudar els que estan fora senzillament per blindar completament la situació dels que estan dintre. I la prova que ha estat eficaç és que un milió de persones han trobat ocupació; han trobat ocupació i s'estan guanyant millor la vida que no a l'atur. Per tant, vostès, a vegades, és clar, el que fan és un discurs immobilista, contrareformista, de blindar unes determinades..., de blindar, doncs, uns privilegis, que no permeten a altra gent que ho està passant malament tenir una esperança.

I després hi ha una altra qüestió que és el tema de la dependència, i aquí, de veritat els exigim que deixin de mentir, perquè no es pot enganyar la gent en un tema que l'afecta tan radicalment a la seva vida, i afecta tan radicalment una situació de patiment i de no poder moure's, i el que no se li pot dir és que el Govern d'Espanya no està posant els diners. Hi ha dos vies de finançar la dependència per part del Govern d'Espanya –hi ha dos vies–: l'Imerso i el sistema de finançament autonòmic. Vostès, quan diuen que el Govern d'Espanya només ha posat tants diners, només compten una de les vies, però obliden l'altra, de les vies, i el Tribunal de Comptes, consellera, i si no és així li prego que ho aclareixi, però el Tribunal de Comptes ha publicat, davant de tothom, que l'Estat ha finançat, que el Govern d'Espanya ha finançat en un 50 per cent el 2012 la Llei de la dependència; el 50 per cent el 2013, la dependència, i el 55 per cent la dependència el 2014. Per tant, el seu discurs és fals segons el Tribunal de Comptes, i no poden enganyar vostès la gent gran i dependent que depèn d'aquests ajuts per a la seva vida quotidiana. No juguin amb els seus sentiments i amb la seva situació de dolor.

I per acabar, sobre infància. Jo crec que seria bo un compromís del Govern en aquest Ple per desplegar la normativa, per dotar-la de pressupost abans d'un any, de la mateixa manera que amb la Llei d'accessibilitat. És que, és clar, abans parlava de la diputada Ribas, deia: «Vostès han aprovat una Llei de l'habitatge que encara no han desplegat.» És que la Llei de l'accessibilitat, que també aquest matí la consellera –si ha estat la consellera Munté, o ara no ho recordo exactament– també ha dit: «Nosaltres hem fet una Llei de l'habitatge.» Bé, però és que no està desplegada. I el mateix passa amb la infància i l'adolescència. Per tant, menys pactes, menys plans, menys documents, menys focs d'artifici i més accions contundents per lluitar contra la pobresa.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. President, consellers... Consellera Munté, jo havia acabat la meua intervenció dient que temia que aquest Ple d'avui corregués el risc de voler combatre la pobresa però no actuar en conseqüència; ni en conseqüència ni amb coherència, no?

I vostè se n'ha fet una mica ressò i ha dit que realment del Ple de pobresa anterior van sortir decebuts, i van sortir decebuts per dos motius que vostè posava sobre la taula: una part, perquè l'ofec econòmic no permet certes mesures, i segona, perquè per part de l'oposició o dels grups no hi ha prou realisme polític. Jo crec que això ho hem d'entomar per parts, perquè l'ofec econòmic... Nosaltres plantejem que caldrà aplicar mesures que permetin ampliar aquest realisme polític, perquè, si realisme polític i mesures i ofec econòmic van junts, diem: per què no fem, per què no busquem mesures que ens permetin no sortir decebuts d'aquest Ple i que ens permetin ampliar el realisme polític?

Nosaltres dèiem: hi han mesures que podem prendre. Hi han mesures fiscals; hi han mesures com millorar el tram autonòmic; hi han mesures com l'impost de patrimoni i successions, millorar-los; hi han mesures com combatre el frau i la corrupció; hi han mesures com la reconsideració del pagament del deute; hi han mesures com prioritzar les necessitats dels sectors socials més empobrits i desfavorits; hi han mesures, com tantes altres, i altres impostos que podríem buscar. I no són mesures revolucionàries, ni molt menys anticapitalistes, eh? –ja ens agradaria–, són simplement mesures de fiscalitat més justa, de fiscalitat més redistributiva, no?

Vostè deia, i és veritat, no?, que els acords no sempre es plasmen, vostè deia, ens els pressupostos. No –no. Aquí anteriors companys i companyes que m'han precedit hem parlat que no sempre els acords es plasmen, no sempre els acords s'apunten, no sempre els acords es despleguen. Per què? Potser per aquest ofec econòmic i aquest concepte de realisme polític que òbviament no compartim. Per què? Perquè, sincerament, o cerquem acords que capgirin el sistema responsable d'aquest empobriment o no anem enlloc.

El vicepresident Junqueras em deia: «Compartim el diagnòstic, però no les receptes»; però no m'ha dit quines receptes no compartien. Per tant, li dic: si compartim el diagnòstic, vol dir que compartim que la pobresa és estructural, i la pobresa és fruit d'un sistema neolliberal –que aquest sí que és capitalista, eh?, del tot–, d'un sistema neolliberal capitalista. Per tant, si això ho compartim, que és el diagnòstic, no em pot dir que no compartim les receptes, com, per exemple, doncs, començar a eradicar la proliferació de llocs de treball poc qualificats, perquè també compartíem el diagnòstic que el sistema productiu és un desastre; hem de compartir la recepta que establir un salari mínim digne és necessari; hem de compartir la recepta que la legislació laboral, malgrat les explicacions que ens ha donat el company del PP, però que compartim amb Catalunya Sí que es Pot i amb altres grups, és una legislació que aboca a la precarietat, que aboca a la pèrdua de la dignitat laboral de la nostra gent. O compartim també aquestes receptes o aleshores vol dir que no estem compartint el diagnòstic tampoc, eh? Per tant, això ho hauríem d'aclarir. I aquestes mesures, hi insisteixo, no són mesures revolucionàries, són mesures de justícia social. I, per tant, hem d'anar aquí.

Consellera Munté, vostè deia: «Les prioritats polítiques –les prioritats polítiques– es plasmen en els pressupostos.» Sí i no. No solament. Perquè també es plantegen i es plasmen en el compliment dels acords; es plasmen en el desplegament, en l'execució.

I sobretot, en una legislatura tan especial com la que tenim, les voluntats polítiques es defensen també amb moltíssima valentia, amb moltíssima valentia i moltíssim coratge. I les hem d'entomar qüestionant, desobeint tot allò que vagi en contra d'autèntiques mesures en contra de l'empobriment. Perquè, si no, sortirem d'aquest Ple dient que estem decebuts, i sortirem d'aquest Ple dient que no cal fer més plens de pobresa, i sortirem d'aquest Ple havent discutit simplement qui dels que ha gestionat ha gestionat millor i qui ha gestionat pitjor, en lloc de dir quines mesures hem de prendre, estructurals i en contra de la pobresa, perquè comencem a poder dir que estem col·laborant amb alguna cosa des d'aquest Ple de pobresa.

Per tant, cal aplicar mesures que permetin ampliar el realisme polític, cal ampliar mesures amb molta valentia, cal qüestionar la política financera, cal qüestionar les normatives laborals i, sobretot, cal saber que la gent del carrer ens espera, ens ho exigeix i ens ho demana.

«Merci».

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Chakir el Homrani, de Junts pel Sí.

Chakir el Homrani Lesfar

Bona tarda, o gairebé bon vespre. Gràcies, presidenta. President, conselleres i consellers, diputades i diputats –diria que ja queden molt pocs convidats...–, crec que s'ha dit gairebé tot, i jo aprofitaré aquesta breu intervenció, més que res, perquè crec que al final ha quedat clar que en aquest debat hi han com dues línies: una línia que està molt clara, que és que demà –que és el dia en el qual han de sortir els resultats d'aquest Ple extraordinari– hem d'acabar tenint unes propostes de resolució que es puguin executar i que donin resposta a una realitat que hem compartit tothom en la diagnosi, i després hi ha hagut un altre element que crec que és molt sa, que és molt positiu, que hi ha hagut un debat més de fons –més de fons–, que no podem evitar quan parlem de pobresa, quan parlem d'exclusió social; hi ha hagut aquest debat de fons, i és un debat que és molt necessari i crec que és molt positiu.

A partir d'aquí jo vull deixar per al final de la intervenció, d'aquesta breu intervenció, el que esperem que sigui demà, però sí que crec que és interessant, com a mínim, a partir de les seves intervencions fer un parell de reflexions.

M'ha sobtat que moltes de les forces aquí presents i dels grups parlamentaris ens hagin, allò, acusat que sempre estem parlant del mateix, i... Em sobta, perquè aquest debat de fons requereix una mirada sobre la nostra societat, sobre els nostres ciutadans i ciutadanes, que sigui a mitjà i llarg termini, i nosaltres en això no hem enganyat mai. La nostra mirada des d'aquest sentit..., pensem que una part que ens possibilita la solució per arribar a tenir una societat més justa..., i és així de senzill, i és pel que estem aquí, i és pel que som un grup que fins i tot en el nom ens representa, Junts pel Sí, i hem sigut molt honestos. I m'ha sobtat aquest punt de situar que sempre estem en el mateix debat.

I m'ha vingut al cap perquè en els temes de fons un dels temes que s'ha plantejat més ha sigut el món del treball, i crec que és absolutament necessari: món del treball, un model productiu. I a mi m'ha vingut al cap el primer cop que vaig tenir relació amb aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, i fa molts anys, eh?, va ser el 2004 –estava més prim, no tenia barba i tenia el cabell llarg: ha canviat molt el tema. I va ser per presentar una iniciativa, que era que a l'Estat espanyol es complís la Carta social europea, en què es marca el salari mínim interprofessional. Estava en una entitat, en una entitat juvenil, en aquest moviment social i xarxa social que tots estem contents que avui hagi participat, i que crec que tots ho hem aconseguit, en aquesta xarxa social, en aquest moviment social que té un valor que a vegades crec que no el tenim en compte en aquest país, el valor que té la nostra xarxa social; estava allà, jo vinc d'allà. I no vam fer una ILP –jo també he sigut part d'una comissió promotora d'una ILP; després en parlaré, per parlar de frustració també–, vam decidir fer una campanya de recollida de signatures, durant dos anys vam recollir signatures i vam aconseguir 68.000 signatures per canviar això i ho vam portar al Parlament de Catalunya, perquè era una entitat catalana. Així de senzill. La portem, el Parlament de Catalunya aprova la proposta, i, com que és competència de l'Estat, la trasllada a l'Estat. Aquí s'aprova..., no hi havien tantes forces polítiques, però va ser aprovada per totes excepte per una, que va ser el Partit Popular,

que hi va votar en contra. Es porta al Congreso –els «tempos» en política ja sabem com van, del 2004 al 2009, ja m'havia engreixat una miqueta, ja m'havia tallat els cabells (*rialles*)–, i anem al Congreso; surt rebutjada. I surt rebutjada amb el vot en contra d'una força política que hi va votar a favor en el Parlament, que és el PSC.

Això, estic segur que la senyora Ribas està d'acord que això és frustració, i frustració de la bona. Doncs, si estem en aquest projecte és per evitar aquesta frustració, la veritat. I, com que som una realitat que és una realitat molt plural, venim de tot arreu, sempre estarem allargant les mans, perquè pensem que a la llarga tots acabarem veient que podem sumar per fer una societat millor.

I crec que és molt, molt important... Perquè quan hem estat parlant dels temes de fons, del model productiu amb peus de fang, que fa molts anys que s'ha denunciat i que no hem tingut la capacitat de canviar-lo –però fa anys i panys i panys, i no l'hem tingut tots plegats, eh?, i tothom hi ha passat–, no hem tingut aquesta capacitat, diem: «Home, doncs, podem tenir aquestes eines.»

I pensem honestament que és una possible via, i creiem que és molt honest que una persona no ho comparteixi o que un grup polític no ho comparteixi. El que pensem que és deshonest és que no ens permetin tirar-ho endavant si aconseguim –i creiem que la tenim– la força necessària per tirar un projecte col·lectiu endavant, que és el que volem fer. I és això el que sí que pensem que és deshonest.

Treball. Hem parlat molt de treball, hem parlat molt de reforma laboral i hem parlat dels sindicats, i fins i tot la senyora Granados ens ha dit que ha desaparegut la negociació col·lectiva. És que jo m'he espantat; dic: «Home, que hagi desaparegut la negociació col·lectiva...» Gràcies a Déu tenim a Catalunya uns grans sindicats, de tots els colors, que han treballat molt fort i que han patit dues reformes laborals que els han tocat el moll de l'os, que són les del 2010 i la del 2012, i que han sigut capaços de defensar aquesta reforma la..., defensar aquest negociació col·lectiva. (*Remor de veus.*) I és així de complicat.

I en aquest sentit recordo a tothom, perquè tothom està amb un xip que a mi em sobta, que es mirin el programa electoral de Junts pel Sí, i veuran que en el programa electoral de Junts pel Sí diu que s'ha de recuperar la..., s'ha de recuperar (*veus de fons*)..., no, la capacitat administrativa, de l'Administració, en els ERO. I això el que vol dir..., vol dir derogar la reforma laboral. És tan senzill com això. I això, si us plau..., mirin-se el programa electoral.

I parlant de frustracions a mi m'ha sobtat també quan s'ha posat com a model la Generalitat Valenciana. Jo crec que aquí tots estem molt contents del canvi polític que hi ha hagut a la Generalitat Valenciana, tots estem molt contents. Segurament els que no estan contents són la força política que governava abans i qui volia pactar amb ells, que ha de pactar amb el PSOE a nivell estatal; és d'aquelles coses curioses. Però la Generalitat Valenciana té en el seu pressupost una partida pressupostària de 1.300 milions d'euros, que és diu ràpidament, que és una aportació extraordinària de l'Estat sense consignar, perquè diuen que vindrà a partir del nou model de finançament. Crec que tots sabem que d'aquesta manera tu pots... Després ens acusaran del dèficit i que no acabem de generar deute, dius..., però és molt, molt curiós. És molt, molt curiós. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Igual que m'ha sobtat –i ho dic sincerament perquè a la Comissió de Treball vam tenir aquest debat amb el senyor Marc Vidal, i em sap greu– quan vostè ens ha acusat de tenir estratègia dilatòria amb la renda garantida de ciutadania. Crec que és injust. Crec que és injust perquè vostès coneixen que nosaltres ens vam posar en contacte amb la comissió promotora... Jo he sigut membre d'una comissió promotora de la qual la seva ILP va esperar set anys –set anys, eh?–, i vostès la coneixen molt bé. I allò sí que va ser dilatori, eh? Però el primer que vaig fer va ser ficar-me en contacte amb la comissió promotora, explicar-los la petició que farien i ells ens van autoritzar a fer aquesta petició. I, per desgràcia, no hem pogut –ja tenia ponència–, perquè aquesta setmana, que hauria d'haver-hi la comissió que havia de constituir ponència, no podem fer la comissió. I saben perfectament a la comissió promotora que la setmana –d'aquí a tres setmanes– que es pugui constituir. I estem segurs que en debatrem molt. I estem segur que amb vostès, respecte al model, tindrem molts acords. Però m'ha sabut greu, perquè hem parlat amb la comissió promotora, i crec que això ho saben, i crec que ha sigut injust. És això, i crec que ha sigut injust.

Més enllà d'això, únicament em queda ara, després d'això –perquè és que crec que era..., que no interessava, però crec que a vegades s'han de deixar clares les coses–, parlar del que ens trobarem demà, del que crec que espera aquesta societat civil, que és molt potent, i que tothom hi estem d'acord, i que tothom hem treballat perquè pugui estar avui aquí, el que esperen els ciutadans i ciutadanes. I el que esperen és que el treball que fem amb les PR sigui un treball que, d'aquí a uns quants mesos, el puguin visualitzar. I aquesta és la nostra responsabilitat. I, a la vegada, mantenir aquest debat de fons, aquest debat de fons que hem iniciat, que l'hem de fer sempre, en els plens del Parlament, en les comissions, i que és un dels debats de fons que nosaltres volem plantejar en el procés constituent per veure, entorn de tots els dèficits estructurals que té la nostra societat, com afrontar-ho. I això és el que ens permetrà, a la llarga, tenir una societat més justa i millor.

I estic segur que demà podrem arribar a molts acords; si anem amb aquesta visió, amb la visió que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, la societat civil d'aquest país, puguin veure propostes que es puguin realitzar en els propers mesos i que, de veritat, millorin la situació de vida dels més febles, dels més dèbils, als quals hem de tenir el màxim respecte possible, i és el que dóna sentit al treball en aquest Parlament. Res més.

Gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Acabat el debat, els fem avinent que, per tal de donar compliment a l'article 152 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat general serà la següent: el termini per a presentar les propostes de resolució és fins a mitja hora després d'haver acabat el debat; per tant, a les vuit –a les vuit.

La comunicació als grups parlamentaris de les propostes de resolució admeses per la Mesa serà deu minuts després de finalitzar aquest termini. D'acord? *(Pausa.)* És a dir, a les vuit i deu.

El termini per a presentar les propostes transaccionals serà fins demà, dijous, a les dotze.

La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà mitja hora després, és a dir, a dos quarts d'una.

El termini per a sol·licitar votació separada de les propostes de resolució serà fins demà a les dues.

I el debat i votació de les propostes de resolució serà demà, dijous, a les tres de la tarda.

Se suspèn la sessió fins demà.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i un minut.